

Giới thiệu Hình Ảnh Của Trái Tim

Mạc Vy trong một vụ tai nạn lại trùng hợp xuyên vào tiểu thuyết mình đang thực hiện, càng ngạc nhiên là kẻ gây tai nạn cũng xuyên theo cô, đi cùng có cả hệ thống.

Một nữ phụ ác độc, một nhân vật đi qua đường, câu chuyện của họ từ đó bắt đầu.

Trở về hay ở lại, chấp nhận thực tế hay muốn đụng thế giới cho riêng mình.

Từ góc nhìn của họ sẽ khiến tác phẩm này thay đổi ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tai nạn

Hôm nay là một ngày nắng gắt, Mạc Vy, một tác giả viết truyện tiểu thuyết đến bây giờ ngay cả gấp cái cũng cảm thấy mệt, vội vã mặc quần áo chỉnh tề, chính bởi ngày hôm qua thức trắng đêm để nộp văn bản cho bài kiểm duyệt tới. Kỳ thi này sẽ mang lại nhiều tiếng tăm đến cho cô, công việc viết văn cũng sẽ nhàn hơn, cô không thể bỏ lỡ. Tuy nhiên, vừa mới ngủ dậy, cô đã hét toáng lên "trễ"

Vội chạy ra khỏi giường, sửa sang lại đầu tóc, dùng hết tốc độ chạy đến nhà vệ sinh, nhanh chóng xuống dưới cầm một bình sữa tươi, lao thẳng ra khỏi nhà, không quên khóa cửa lại.

May mắn nơi cần đến ở gần đây, nếu không mọi công sức cô làm coi đi tong. Cô cầm văn bản trên tay, ôm vào lòng chạy như điên, thậm chí va phải người khác, cô chỉ kịp xin lỗi, rồi chạy tiếp.

Đi được một quãng cũng tới nơi, tòa nhà SDF, nơi tổ chức cuộc thi, chỉ cần qua đường là đến. Tuy vậy, hiện thời là điểm dừng, ánh đèn phát sáng không được đi qua.

Không được, cô sẽ muộn mất, nhìn thấy vài người đi ra, cô càng mất bình tĩnh hơn, còn tệ hơn người đi ra lại là chủ tịch SDF, khiến bản thân cô không đợi được chạy qua gọi lớn. Cùng lúc một chiếc xe hơi, mui trần, của một kẻ ăn chơi nào đó đang phóng với tốc độ cao, bỗng nhiên nhìn thấy một người chạy qua đường, đang cố gọi ai đó, sợ hãi phanh gấp. Nhưng không kịp nữa rồi, thời điểm chiếc xe dừng lại đã dừng cô.

Cô cảm thấy đau đớn một cách khó chịu, cô thấy bóng người chạy vội tới.. là chủ tịch? Ông ấy nghe thấy tiếng mình.. Minh phải nộp văn bản, cô định đưa tay ra, nhưng lại không thể, cảm thấy bản thân hoàn toàn mất cảm giác, vô lực, cô không cam lòng bị bóng tối bao trùm hết thân ảnh kia đang đỡ mình lên, ra sức cầm máu, gọi thư ký gọi bệnh viện.

Trên thực tế, tai nạn vừa rồi gây sự chú ý rất nhiều người, chủ tịch ở gần đấy nhìn thấy chạy đến giúp, người nhìn không khỏi bàng hoàng, xôn xao, nói chung là một khung cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Giây tiếp theo mờ mắt ra, cô thấy mình đang ở trong bệnh viện, căn cứ trong căn phòng, cô thấy nơi này khá tiện nghi. Không lẽ cô đang trong phòng VIP? Cô gắng nhớ lại trước đó mới ổn định lại tinh thần, cô bị tai nạn, vậy người đưa cô vào đây hẳn là chủ tịch?

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không ổn, cô rõ là tai nạn xe cộ, vì có gì lại không có tổn thương gì trên cơ thể? Thậm chí, còn lành lặn? Không lẽ, cô hôn mê lâu đến nỗi, vết thương tự lành?

Hàng loạt suy nghĩ đặt trong đầu cô, thực khiến cô đau đầu. Cho đến lúc ý ta đến gọi cô:

- Ái Vy tiểu thư mời dùng thuốc!

Trong căn phòng trống, chỉ có hai người, cô không thể nào nghe nhầm, cô ta vừa là ai? Ái Vy?

Hướng theo viên thuốc ý tá đưa cho, cô hỏi:

- Cô có thể nói lại tên của tôi được không?

Sừng xốt trước câu hỏi này của cô, y ta vẫn trả lời

- Là Ái Vy, thưa tiểu thư!

Cái tên này, không chỉ quen, mà là cực quen, bởi đó là tên nữ nhân vật phản diện trong tiểu thuyết "Hãy chọn tôi" cô làm mang nộp dự thi sao. Người này nói mình là Ái Vy, không lẽ nãy cái thứ thể loại tiểu thuyết xuyên thư là có thật?

Theo tình hình hiện giờ, đây chính là thời điểm ngắt đi của Ái Vỹ, sau khi nghe được tin tức bên ngoài, rằng nhân vật chính đã có bạn gái ở nước ngoài, tuy không rõ quen nhau như thế nào nhưng vừa nghe thấy câu nói đó từ người tình báo gửi đến, cô đã sốc

Mạc Vy cảm thấy cơ thể này vô cùng yếu, đầu óc không được tốt lắm, hơi choáng sau một hồi nghỉ ngơi, nhưng nói chung vẫn có thể đứng được, nên cô quyết định nói với y tá kể bên

- Nếu đã tỉnh rồi, tôi muốn làm thủ tục xuất viện

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Người mà khi nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng

Y tá nói với cô: "Chuyện này để phụ nhân quyết định" trên gương mặt có vẻ nghiêm trọng, sau đó đưa cho cô gói thuốc

Uống thuốc xong cô nghe thấy y tá nói phụ nhân của cô sắp đến, khuyên cô nghỉ ngơi, sau đó đi mất.

Cô biết rõ nhân vật phản diện này không có đường sống, đó chính là cốt truyện cô đưa ra.

Ái Vỹ, 20 tuổi, đang là sinh viên đại học, lớn lên trong gia đình giàu có nhưng lại không có phúc phận, cô bị ung thư não bẩm sinh, bác sĩ được mời đến đủ kiểu nhưng không như mong muốn. Cô, nếu tính đến bây giờ, phải nói còn hơn năm nữa mới chết.

Chính vì cuộc sống ngăn ngui, mẹ của nhân vật phản diện đến hết lần này, lần khác bỏ qua cho những hành động thiếu suy nghĩ, trả thù của cô. Bà rất đau lòng khi đứa con gái bà yêu lại tự làm khổ mình, hận không thể bóp chết người tên Hắc Chính kia, mặc cho việc không phải lỗi của hắn. Nếu như biết trước, bà không để cho hai người này gặp nhau.

Bà không nói tình trạng bệnh này cho cô con gái, mỗi khi căng thẳng hay tức giận, cô đều đau đầu, đó chính là triệu chứng không thể chối cãi, nhưng vào những năm gần đây, ảnh hưởng của nó càng cao, dù không làm gì nó vẫn đau.

Có thể nói rằng nhân vật phản diện này đáng thương, cô không phủ nhận tính cách con người này có phần giống cô, quá cố chấp, yêu nhân vật chính ngay từ bé, thậm chí còn hết lực muốn đính hôn với hắn. Người phía bên Hắc gia lúc đó khá thân với Ái gia, nhìn cô khá đáng yêu, làm nũng với mẹ đòi kết hôn với con trai vừa ý nói:

- Nếu cháu lớn lên xinh đẹp ta sẽ gả con trai cho!

Tuy chỉ là lời nói đùa, nhưng với một đứa bé, chính là lời nói thật. Từ lúc đó cô chăm sóc bản thân mình từ một cô bé ngây thơ ngày nào đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Ngoài xinh đẹp ra, cô có tài năng, có biết bao người đàn ông muốn mơ cưới một người đẹp hoàn hảo như cô còn không được..

Nhưng vì có gì, Hắc Chính là cự tuyệt cô, vì đứa con gái mới quen Vi Tuyết? Cô và anh, quen nhau bao lâu rồi, thứ tình cảm anh dành cho cô chỉ là bạn? Anh nói anh không yêu cô, vậy chỉ là cô đơn phương, nỗ lực một cách ngu ngốc? Từ lúc đó, cô nảy sinh lòng hận thù với người tên Vi Tuyết kia.

Đa số ý đồ hãm hại đều do cô làm, cũng tự cô gánh lấy hậu quả, người trong nhà cô không nói gì, vì sợ ảnh hưởng tới giây thần kinh nổi mạng sống của cô những nam nhân vật chính thì không, anh thấy người yêu mình bị hãm hại đủ trò đến mắng cô, tuyệt giao với cô.

Nghe đến hai chữ tuyệt giao này cô không khỏi bi phẫn, anh làm sao biết được căn bệnh của cô, ngay từ lúc anh đi, cô gần như ngồi sụp xuống, đau đớn trong đầu, cố gắng lấy thuốc an thần ra uống. Ngày hôm đó, anh sứt gết cô.

Nhưng cuối cùng cô vẫn chết, không phải do căn bệnh ung thư, là do một khẩu súng của một kẻ căm thù nhân vật chính, bắt nữ chính cùng cô. Anh vì cứu nữ chính, không kịp cứu cô, nên chết.

Nghĩ đến đây Mạc Vy thở dài, số phận con người này đúng là thảm, nhưng đó dù sao, cũng là kịch bản của cô, việc cô xuyên đến đây, quả thực nghi hữu nhưng đã đến đây rồi cũng nên thay đổi một chút!

Đợi một lát, cô thấy cánh cửa phòng mở ra, cô thấy một người ăn mặc quyền quý bước vào, cô nhìn thấy nhận ra ngay mẹ của nhân vật phản diện. Bà vừa nghe tin con gái tỉnh, từ công ty phóng đến bệnh viện, không kịp thay đồ.

Bà sinh ra, tính đã lạnh lùng, ít khi biểu lộ cảm xúc nhưng trái với gương mặt lạnh như tiền của bà, cô biết bà là người tình cảm. Người ta gọi đó là kiểu người trong nóng ngoài lạnh, khá phổ biến.

Bà ngồi cạnh giường cô hỏi:

- Bây giờ con cảm thấy thế nào?

- Mạc Vy: Ổn rồi ạ!
- Bây giờ không nên lo lắng gì nhiều mai ta đưa tai xé đón con về
- Mạc Vy: Vâng!
- Ăn gì chưa?
- Mạc Vy: Chưa ạ!
- Vậy ta kêu người mang đồ ăn đến đây, đợi chút!

Nói xong bà đi ra ngoài, nhưng trên thực tế thì bà không có kêu người mua đồ ăn, mà tự tay làm từ trước, mang đến, chỉ là thân làm tác giả sao không biết, thực muốn cười trước hành động đáng yêu của người mẹ yêu con này nhưng không cười nổi vì cái gương mặt nghiêm túc nhìn mình ăn, có phần khó chịu, không được tự nhiên. Cô đại khái toàn ăn một mình, mẹ mất, cha cô ít khi về nhà, đa phần tối khuya mới về, trước đây có mẹ, không như vậy nhưng từ khi mẹ mất, ông trầm tĩnh lên hẳn, ít nói, nhiều khi mất kiểm soát do áp lực công việc tăng, nghĩ đến đây cô lại né tránh đôi mắt nhìn vào con người trước mặt, bởi nguyên tác mà nói nhân vật này, khuôn mặt, giọng nói, tính cách được cô miêu tả y như người mẹ quá cố của cô.

Người mà khi nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Boss cuối nhân vật phản diện anh trai giá đáo

Hình ảnh của trái tim (Bản chính thức)

Chương 3: Boss cuối nhân vật phản diện anh trai giá đáo

Quay trở về nhà, cô lên phòng của Ái Vy, nơi ở hiện thời của cô. Ái Vy là một người thích sạch, nên căn phòng cô bóng loáng, lấp lánh cùng với những món đồ đắt giá, có thể nói cô sung sướng như phát điên, lục toàn bộ quần áo, đồ dùng ngắm mình trong gương, hết cái này cái khác, sau đó trong phút chốc, tính khí cô thay đổi, vội cất hết vào vị trí của nó. Gương mặt cô đại biến, nụ cười đập tắt trên môi. Người nhìn tình cảnh cô lúc này, tưởng cô có vấn đề.

Thực tế, là cô chợt nhận ra, cô không nên hài lòng với những thứ đang có, nhất là khi bản thân đã chết. Ngay từ bé, cô được nuôi dưỡng với hoàn cảnh khó khăn một thời gian, mẹ cô mỗi lần mua quà về, đều là đồ rẻ tiền, bà không thể cho cô mấy món đồ chơi trong cửa hàng nhưng luôn giành những thứ tốt nhất cho cô, nên khi nhìn vào những món đồ chơi sa sỉ, đứa bạn cầm trên tay, cô không khỏi ngẩn ngơ nhìn nó hồi lâu cho đến khi mấy đứa nó đề ý quay lại nhìn mới ngoảnh sang chỗ khác. Về sau, cô lớn hơn một chút, hiểu một mới biết nó là đồ chơi cha mẹ họ đưa cho, vì thế cô không nhìn nữa, bởi vì cô rất hiểu chuyện, gia đình cô không giống gia đình người khác.

Trước cái ngày mẹ cô chết, bà ấy đã tặng cô một con búp bê đồ chơi, cô hạnh phúc cầm nó ôm vào lòng mà không biết đó là vật cuối cùng mẹ cô để lại.

Cô thở dài lấy một hơi, đi đến chỗ chiếc gương ngắm dung mạo của mình.

- Quả thực rất xinh đẹp!

Cô cảm thán nói, đưa tay sờ lên gương mặt vốn không thuộc về cô, chảy xuống gò má cô một hàng lệ đáng

Bỗng cô nghe thấy tiếng gõ cửa, khiến cô lau đi khóe mắt cay mình hỏi:

- Mạc Vy: Ai đó?

Sau cánh cửa, là giọng một thiếu nữ, là người hầu trong nhà báo cô xuống ăn, cô nhớ lại trong tiểu thuyết của mình, đại khái Ái Vy là một người kiêu ngạo, nghĩ đến đây cô thấy hơi ngượng, về mặt này cô không giống cô ta, may mắn không ai nhìn thấy khuôn mặt biến sắc của cô lúc này nếu không thực kì cục.

Cô gắng lên giọng đọc lời thoại của Ái Vy, cô viết:

- Ta biết rồi, sẽ xuống sau, người xuống trước đi!

Thay quần áo cô xuống nhà mới nhận ra, điều khó khăn, chính là món ăn trên bàn đều là đồ tây, cần dao, rĩa, cực phiền phức.

Cô không biết dùng, cô chỉ thấy miếng thịt trước mặt khó cắt, nhứ này mấy lần

Ngoài mẹ của thân chủ này còn có ba, có anh của Ái Vỹ, cô thấy động tác họ, nhất thời bất trước.

Anh trai Ái Vỹ bỗng bật cười nhìn cô em gái hoàn mỹ trước kia và bây giờ khác nhau chỉ sau ba tháng nằm bệnh. Anh không hiểu, chỉ thấy em gái mình hiện giờ rất thú vị, con bé như kiểu không biết cầm dao, rĩa, liếc ngang, liếc dọc nhìn đĩa thức ăn cắt ra một cách tử tế hết lượt này đến lượt khác.

Ngồi trên bàn ăn, cha thì đọc báo, mẹ lại đang ở trong bếp. Lúc mới ra, nghe thấy tiếng cười lớn của cậu anh, người cha lên tiếng hỏi:

- Sao vậy?

Cô rất hiểu tính khí người anh trai này, ngay trước anh mở miệng, đập thẳng vào chân, liếc xéo nhìn. Nhận được tín hiệu từ mắt anh nói đùa:

- Không có gì đâu ba, con chỉ là, thấy bữa ăn ngày hôm nay thật thú vị!

Ông nghe xong cảm thấy đứa con trai hết thuốc chữa, thích ăn chơi này, càng ngày càng có vấn đề, thú vị cái gì, bỗng nhiên cười như kẻ điên. Chắc chắn có vấn đề về thần kinh, có thể, mai ông sẽ nghỉ một ngày mang thẳng oắt con đi khám.

Anh trai của nhân vật phản diện là kẻ có tiếng, đừng nhìn vào ngoại hình bảnh bao, tuấn soái này lừa tình, anh ta chính là một tên bệnh thần kinh cô tạo ra, kẻ yêu thích móc khoét người khác, một quân bài đáng sợ trong tay Ái Vỹ.

Chỉ số IQ cao, mà lại dùng không đúng chỗ, ưa thích bí mật của kẻ khác, yêu việc nắm điểm yếu trong tay. Anh ta chính là boss cuối của nhân vật chính, sau cái chết của Ái Vỹ, anh mang theo mối hận không dứt với Hắc Chính. Kẻ đứng đầu trong việc làm sập toàn bộ thiết bị trong công ty của nhân vật chính, thiệt hại nặng nề là anh, một hacker. Nếu suy nghĩ sâu chút có thể thấy anh rất hợp với công việc này, một trong lý tưởng được cho là thú vị. Có thể nói, nó đã thành công, sứt làm cho nhân vật chính tan gia bại sản. Nếu không vì có quan hệ sâu rộng, gặp được một nhân tài hiếm có giải quyết giúp, e rằng không có đường sống.

Đúng vậy, anh trai Ái Vỹ, Ái Lâm, đại boss phản diện này cực kỳ tiền đồ, nếu không vì báo thù, Ái Lâm sớm thành công trong sự nghiệp của mình, chứ không phải trong tù!

Ăn xong cô đi lên cầu thang tính về phòng thấy thẳng anh trai mặt dày đi theo nghiêng người hỏi:

- Mạc Vy: Anh đi theo em làm gì?

- Ái Lâm: Anh vừa giữ mồm cho em, em cũng phải thưởng gì cho anh chứ?

Sau đó anh ta mỉm cười tỏa nắng, khiến cô tí đỏ, cô chưa có bạn trai, thẳng nào cười với cô như thế, nhất đẹp trai, hần say. Rất tốt, cô vẫn còn lý trí để nhận rõ người trước mặt phong lưu mức độ nào, câu nói đâm vào trái tim phụ nữ khi định tỏ tình với hần mà cô viết, gây phần nộ nhất:

"Tất cả cô gái tôi gặp đều là của tôi, cô cũng không ngoại lệ, đừng nói cô thích tôi đấy nhé!"

Sau câu nói là một cú tát đầm nước mắt của cô gái, ngoài ra còn có vài người vì muốn nhảy cao nên nói có thai. Nhưng họ không biết, nói câu đó nguy hiểm mức nào khi lọt vào tai, vào tầm mắt, vào báo chí, trên danh dự của hần. Nếu muốn sống tốt nhất, đừng chơi với lửa, vì chẳng biết lúc nào bị lửa thiêu cháy.

Tuy phong lưu, Ái Lâm vẫn rất chừng mực, cẩn thận. Thực tế, bạn gái để cho vui thôi, anh rất ghét cái cảm giác trói buộc trong ái tình, là người yêu tự do. Nếu nói con người này có quan hệ với phụ nữ nào chưa, thì cô sẽ khẳng định chưa, cô không viết nó và chưa từng nghĩ viết nó, nên anh ta vẫn là trai tân. Vì thế đừng nghĩ lừa được anh, chỉ hại thân. Ái Vỹ đã ra tay tàn độc rồi, Ái Lâm tàn ác, nhân tâm hơn.

- Mạc Vy: Anh muốn gì?

- Ái Lâm: Anh muốn vào phòng em chơi một lát!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Dự tính

- Không được!

Đáng ra cô không nên hỏi câu đó mới phải, con người này đúng là vô sỉ, thử hỏi bị tên này vào phòng xem, có khác gì biến thái không?

Ái Lâm: Chỉ là vào phòng xem một chút thì mất gì chứ? Em vừa đi bệnh viện về không có thời gian sắp xếp lại thời gian, lịch trình, có gì anh hỗ trợ cho.

Mạc Vy: Không thích là không thích, anh vào hẳn là có ý đồ, hơn nữa, nếu nói đến hỗ trợ, ở đây cũng không thiếu người phụ. Sau đó chỉ tay vào mấy người hầu kẻ bên

Đúng, chính là vậy, không chỉ biến thái tên này còn là mối nguy hiểm, một hacker vào là một ý niệm không hay. Cô nhớ lại trong nguyên tác, khi Ái Vy chột đưa hẳn vào, toàn bộ dữ liệu, bí mật trên máy đều bị tên này biết mang ra uy hiếp mấy lần, thậm chí hoạt động cá nhân đều động cứng trong tay hẳn, hạn chế đi khá nhiều kế hoạch mưu hại Vi Tuyết.

Lúc bị bắt cóc Ái Lâm biết rõ cô ở đâu nhất chạy đến cứu, nhưng thời điểm đó hung thủ đã gọi cho Hắc Chính, con tin có hai người, một là Vi Tuyết, hai là Ái Vy, mà Hắc Chính chỉ cứu được một người, đó là nữ chính Vi Tuyết. Ái Lâm đến muộn một bước, tự mắt nhìn thấy cái chết của em gái, sao có thể bình tĩnh. Hung thủ còn là người có hận ý với nam chính, nói cách khác Hắc Chính là kẻ đầu sỏ gây chuyện, dẫn đến cái chết của em anh. Thật buồn cười hẳn vẫn sống, còn đang bảo vệ ai đó, khung cảnh ấy gần trong mắt khiến anh muốn lao ra bóp cổ người trước mắt này.

Cô không thích gặp phải tình cảnh đó, dù đó là do cô viết, bởi vì bây giờ người này, là anh trai thực tại của mình, nếu đã biết được chuyện về sau thì càng không nên làm ngơ.

Cô không cho vào cao giọng nói:

- Mạc Vy: Em không thiếu người, anh là thiếu gia họ Ái, chỉ cần giữ tôn nghiêm của mình là được rồi!

Nhưng tên mặt dày này cứ bám vào người, mặt nhin bợ nói:

"Dù sao chúng ta cũng lâu ngày không gặp, em cứ như thế làm anh lo chết mất."

Vì thế cô quyết định đá một cước, nhanh chóng đi vào đóng sầm cửa lại nói: "Mới có một ngày, lâu ở điểm nào, anh tính bằng giờ để coi à?"

Chật vật đứng dậy, Ái Lâm mang theo vẻ mặt không phục xuống nhà.

Trong phòng, cô xác định mục tiêu dự định trong tương lai cần đạt được trước khi chết, đó không phải là cướp nam chính, mà chính là cướp nam phụ Lạc Phong.

Lạc Phong, trong nguyên tác có hoàn cảnh khó khăn, vì thành tích xuất sắc được chọn vào trường danh giá này, là viên ngọc thô được đánh sáng qua ngày. Cuối cùng, trở thành giám đốc hàng đầu khu S. Nhưng bởi lời nói của nữ nhân vật chính Vi Tuyết, anh cam chịu giúp đỡ tình địch Hắc Chính, kẻ bị ai đó hãm hại, không ngóc đầu lên nổi, nếu anh không rót vốn vào, e rằng phá sản.

Tên này trước kia hơn anh hẳn một bậc, thực không ngờ, chỉ vì một người không rõ mặt kia mà thất bại thảm hại đến nhường này. Người nào lợi hại đến vậy, thực không tầm thường. Vì muốn biết là ai, anh đã mời một nữ nhân vật có tiếng trong công nghệ, kỹ thuật, người đánh bại rất nhiều hacker xâm nhập vào bộ phận máy tính, giúp hẳn giải mật mã truy tìm người kia, trải qua hết mấy tháng, vô số lần sập máy, cuối cùng cũng thấy một chút sơ hở nhỏ trong vài giây ngắn ngủi có thể len vào, may thay nữ nhân vật nhanh tay hơn đã tìm ra được địa chỉ.

Thực làm anh bất ngờ chính là hacker đứng là sau mọi chuyện này chính là con trai ăn chơi, được gọi là phế vật của Ái gia, Ái Lâm.

Thật phí một nhân tài, bởi vì thù hận của người này quá nặng, e rằng không thể giữ được, lưu luyến tài năng nhưng vẫn đành phải bỏ đi.

Sau chuyện đó nữ nhân vật đó đã xin phép nghỉ, cô nói năng lực cô chưa đủ, lúc đối đầu với người đó, cô còn nhờ người thay phiên thường xuyên, thậm chí tìm đủ mọi cách, nhưng vẫn bị không chế. Nói thực, cô chưa bao giờ cảm thấy áp lực đến vậy, cô nghĩ cô thắng chỉ là do may mắn vài bước khi con người kia cảm thấy mệt mỏi.

Tuy nhiên, sau một thời gian, anh mới nhận ra là không phải, anh muốn nhận nữ nhân đó đến công ty, cô ta từ chối, nói không đủ tư cách đòi nghỉ, vậy mà không ngờ vài ngày sau thấy cô trong công ty Hắc Chính, lại còn tránh anh, hóa ra hẳn và cô đã gặp nhau trước, anh chỉ là mồi lừa dụ địch. Hắc Chính sau khi sập toàn bộ máy tính trong công ty không thể đầu tư thêm, không phải một hai cái máy là đủ bắt được kẻ chủ mưu đáng gờm vậy, nên nảy sinh ý định nhờ mình giúp. Đáng tiếc, anh nhận ra đã quá muộn.

Suy nghĩ đến đây, Mạc Vy vô cùng hài lòng với ý định này, Lạc Phong với Ái Lâm làm việc chung chẳng phải quá tốt sao, quả là một sự kết hợp hoàn hảo để đánh bại nam chính, cô nghĩ. Vì thế cô dự tính đến trường.

Lúc cô quyết định thay đổi tương lai, thay đổi cuộc đời chính mình viết ra, thì đó là khởi đầu cho một câu chuyện buồn của tình yêu.

Cô vui mừng lao đầu vào ngủ mong ngày mai đến nhanh, cô tuyệt đối không sai, như vậy mới đúng, sống sướng trong một phút nhất thời hơn là sống khổ cả đời.

Nhưng sáng hôm sau, cô định nói với ba về việc đi học thì một đồng quà từ công ty ba cô gửi tới, hết nhân viên, trường phòng lại đến những giám đốc con, chị nhánh khác đến nhin bợ hết thầy, chen ngang, cản đường lối đi, hết lời hỏi thăm.

Cô đã quên mất tình tiết khó chịu này, e rằng phải đợi đến tối mới nói chuyện này được.

Mẹ cô thấy cô lúng túng từ cửa trước với một đồng người khó ưa bầu xung quanh, đi vội ra nghiêm giọng lạnh nói:

- Mấy người làm trò gì vậy, đứng trước nhà người khác, thật mất lịch sự, mời đi về cho, không tôi sẽ báo cảnh sát

Nghe xong mấy người hoảng hồn, nhìn phía phu nhân Ái gia, Mạc Hạ một người nói:

- Phu nhân hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ đến đây thăm bệnh tiểu thư, có lòng muốn biếu chút quà, phu nhân cho chúng tôi vào sẽ không phiền đến xung quanh.

- Mạc Hạ: Cái gì mà không phiền? Các người đến chính là phiền rồi, một đồng người túm tụ đến đây chính là gây rối, mấy người không có việc gì làm à, rảnh quá sáng ra mang quà đến? Đừng có làm phiền con gái tôi, mời về hết cho, chúng tôi không tiếp, cũng không nhận đồ của những người thiếu tôn trọng người khác!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Loại bỏ tình tiết cái chết của nhân vật phản diện

Cuối cùng cũng sắp giờ ăn tối, ba của Ái Vỹ sẽ về ăn, cô cũng không rảnh ngồi chờ, nhà có quản gia, đầu bếp nên không có việc cho mình đành lấy điện thoại ra, tìm chút thông tin.

Cô là tác giả, đương nhiên biết mã khóa, tuy nhiên tối qua cô vừa đổi pass, bởi mã mà Ái Vỹ ghi là ngày sinh của Hắc Chính nên lập tức xóa ngay, cô không muốn dính líu với tên này chút nào.

Thông tin cô cần chính là người tên Hắc Long, cái tên này chính là anh cùng cha khác mẹ với nam chính, kẻ bị thân nhân nam chính vui đập đến không có đường lui, ra đi không một chút gia tài nào nhà họ Hắc. Hắc hiện bây giờ mà nói thì vẫn là người bình thường, tuổi cao hơn Hắc Chính tận năm tuổi, là người khỏe mạnh, tháo vát, nhưng không thể nào ngờ đến về sau hắc biết thân phận mình có cùng dòng máu với nhà họ Hắc, lại có ý cướp gia tài. Mẹ hắc chỉ là tình nhân của ông ta, hắc sinh ra trước, chỉ vì thân phận không chính thức, nên không được coi là người Hắc gia.

Sau đó mẹ hắc bị chỉ trích, người ngoài nói xấu nhau, hắc không muốn ngồi yên vì thế tiến vào Hắc gia với nửa dòng máu nhà họ Hắc. Tiếc thay mọi thứ đều không đơn giản với hắc, mở đầu chỉ là nhân viên thực tập đã khó khăn, cái tên Hắc Chính kia vô cùng nổi trội, tài năng lẫn tri thức đều giỏi, học hỏi ai cũng nhanh, hắc không đuổi kịp.

Hắc cảm thấy mục tiêu xa rời tầm với, hắc bắt đầu nghĩ cách loại bỏ người này.

Cô nghĩ đến người nguy hiểm này đầu tiên, bằng cách nào đó.

Suy nghĩ một hồi, cắn dứt lương tâm, cô vẫn không thể hạ thủ người này, chỉ bằng cho tên này tuyển vào công ty ba mình nhân thể hắc chưa tìm được việc làm.

Đúng lúc đó, ba Ái Vỹ về, cô lễ phép chào ông một tiếng sau đó cùng ông vào bàn ăn, mẹ và anh cũng được gọi xuống ăn.

Khi tất cả mọi người ngồi ghế, cô hướng về phía ông hỏi:

- Ba, con có thể học lại không?

Ông nghe xong, cũng mỉm cười gật đầu đồng ý.

Thực ra, đi học cũng tốt, có điều học không có tương lai, chỉ bằng ở nhà. Ông yêu quý con gái, xinh đẹp tài giỏi, khác hẳn với thằng anh ngỗ ngược, nên không muốn làm ảnh hưởng tinh thần phần chẵn, một mặt do bệnh tình con bé nên chấp nhận.

Cô nhìn ông nhớ đến trong nguyên tác, ông là người chịu áp lực nhiều nhất, Ái Vỹ, sau khi con gái chết, ông vô cùng khổ, nhưng vừa mới được mấy tháng ông lại nhận một tin chấn động hơn chính là thằng con trai ông chính là kẻ chủ mưu trong phá hoại công ty tập đoàn Hắc gia, ggay ra nhiều bất lợi, ông trong thời kỳ thiếu thôn nhân lực, cộng thêm tiền bồi thường cho hắc gia, thực không đủ, thằng con trai ông thiệt hại cho bên Hắc gia vô cùng lớn, ông đã phải làm suốt mấy ngày để giải quyết gọn gàng nhưng đến cuối cùng vẫn không giữ vững được vị thế ban đầu

Đây quả là một cái giá đáng sợ vì động vào nhân vật chính, cô chỉ cảm thấy vô cùng tội lỗi, nhìn vào tác phẩm mình làm, con người mình hại không rõ tâm tư. Có điều cô biết, cốt truyện phải thay đổi hoàn toàn, bởi đây không còn là một câu chuyện được viết bởi chữ mà là con người thực sự, người là cha, là mẹ, là anh của cô, cô nhất định phải cứu họ!

Mạc Vỹ: Còn điều nữa, thưa ba!

Ái Vỹ: Còn chuyện gì nữa?

Mạc Vy: Đưa tay cầm điện thoại ra hướng mặt cha, hình ảnh một người.

Ái Vũ: Đây là ai?

Mạc Vy: Người này tên là Hắc Long, con đi qua, thấy hắn rất giỏi, làm việc rất tốt, con thấy ba đang cần tuyển nhân viên mang vác, cẩn thận, thấy tên này khá hợp, nên giới thiệu cho ba, không biết có thể cho tên này vào không, hắn không có học, sau trung học đã bỏ để chăm sóc gia đình rồi.

Đúng vậy, gia đình tên này bất ổn, mặc dù chỉ có hai mẹ con, đó cũng là lý do Hắc gia không cho kết hôn, người ngoài sẽ nhìn thế nào chứ, đánh giá gì, đều thực không chấp nhận được.

- Ái Vũ: Được rồi con gái, ta sẽ thử việc hắn trước, tuyển hay không nói cho con sau.

- Mạc Vy: Dạ!

Tiếp sau đó, Ái Vũ hướng về con trai nghiêm mặt nhìn Ái Lâm nói:

- Thấy chưa, nhìn em mày đi, sao mày không bằng một phần của nó, làm anh mà chẳng có chí tiến thủ, thực không có tiền đồ, ăn chơi vừa phải thôi, học tập cái đi, mày gây ra chuyện gì, tao không đỡ nổi đâu!

Ái Lâm không để tâm tiếp tục ăn, rảnh ăn, chỉ buông câu:

- Vâng, vâng, con gái của ba, em gái con là nhất, tốt nhất!

Sau đó miệng còn nhai hương về phía cô giơ lên ngón cái.

Mạc Vy:..

Nhưng cuối cùng, hôm nay cô cũng xóa bỏ được cái kết tên Hắc Long cảm sủng bản mình, tên đó dù sao cũng có tài, chắc chắn được nhận.

Mai sẽ đi học lại, nhất định phải gây được sự chú ý của Lạc Phong, cô nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người bí ẩn

Cô hoàn toàn không thích nhân vật chính, đối với cô là xã hội, mộng tưởng thứ gì đó cao đẹp, hình tượng vượt trội, vượt xa tầm tay mà thế giới nhìn ngắm. Là nhân vật chính đã gần như có cả thế giới rồi, việc còn lại là do tác giả quyết định.

Nếu như cái kết không thỏa đáng sẽ gây bức xúc cho người đọc, người xem, ảnh hưởng rất lớn đến việc bình chọn. Nên cô phải chọn đúng cái kết hợp lý nhất, dù xấu hay đẹp.

Ngôi trường cô học thuộc loại ưu, rất đẹp, sang trọng, theo nguyên tác, nó đã ở đây mấy chục năm trước, nhưng kiến trúc ở đây lại khiến người khác phải trầm trồ, chỉ trong một ánh nhìn, nét kiểu tây âu, cổ kính, khó tưởng tượng, nơi này được tu sửa khá nhiều lần, hiện tại rất tráng lệ, với sân trường to lớn, bên trong rộng lớn với những ô cửa phòng học liên tiếp đứng thành hàng, ở đây có vô mười câu lạc bộ khác nhau, đằng sau trường còn có một cái nhà kho, một khu vườn trải dài thành một hàng.

Ái Vũ, một con người kiêu căng, không thích kết bạn, thường ăn một mình, món ăn do chính đầu bếp chuẩn bị tại nhà. Là một người sống độc lập, mạnh mẽ, dám làm dám chịu, cô rất ghét kẻ bám áo người khác, càng không thích kẻ nịnh hót chuộc lợi, những người ở đây biết thân phận cô đều muốn kết giao, người không biết, hoặc biết một chút thì lại có ác ý. Cho nên trong trường, ngoài fan còn có những người khó ưa, phiền phức.

Chính vì có những kẻ khó ưa đó, nên gây xích mích, đánh nhau là thường xuyên. Có điều là một đứa con danh giá nhà họ Ái, cô chính là người hoàn hảo, về tất cả mọi mặt, ngay cả võ. Vì thế, chiếm thể thượng phong là cô. Tuy nhiên, cô là người thích sạch sẽ, rất ghét bẩn, bụi, trên mặt người khác, vì thế chọn tay sai trong trường yểm trợ.

Mà bây giờ, sau khi Mạc Vy thể thân tiến vào trường lại khác, nhìn xung quanh, rồi lại nhìn mình. Cô cảm thấy khác biệt giữa mình và họ có khoảng cách rất lớn. Vừa vào đã tập trung rất nhiều ánh mắt của những nam thanh niên, khiến cho các nữ sinh ghen tỵ muốn chết.

Cô bước vào, đã phải bắt trước điệu dáng của Ái Vũ, hất cao tóc, tự tin mỉm cười, thu hút, bước nhanh qua dãy phòng học tính vào lớp luôn, thì một nam sinh chạy theo, chặn cô lại.

Trong phút bị chặn, cô suýt nữa hết hồn, vì người ngăn cản với động tác nhanh, gọn nắm vai cô, như nắm con mồi. Nhưng sau đó cô lập tức định thần lại, cô biết người này.

Nếu theo tình tiết, cô sẽ được tên này hỏi han về sức khỏe, vừa mới nghĩ đã nghe thấy câu hỏi quan tâm không lời đáp dồn dập về phía mình. Nếu hỏi người này là ai, cô chỉ có thể nói là người yêu đơn phương Ái Vỹ, con trai tập đoàn cổ phiếu thị trường có tiếng. Nhân vật này khá nhút nhát, nói không lên lời, ngắt quãng, dụt dề, không ấn tượng gì nhiều, thường xuyên bị Ái Vỹ chửi yếu kém, từ chối tình cảm của hắn một cách lạnh lùng.

Hôm nay hắn dùng hết khẩu khí hỏi mình, mai nhất định bị bọn nam sinh đánh, dù mình nói thế nào thì cũng gây họa cho hắn, nên tránh trả lời:

- Mạc Vy: Chuyện đó không cần người để tâm!

Rồi lạnh lùng đi qua, tiến vào lớp. Lúc này, cô thấy vai mình đau ê, rõ là tên đó yếu ớt vậy, sao sức lực đầu ra mạnh vậy?

Không muốn để tâm vào nó, cô bắt đầu mở sách, vở ra chuẩn bị. Với cô, nhân vật đó chỉ là người qua đường. Sau tình tiết đó tên này bị suy tinh thần, hẳn biết không dành được tình cảm của Ái Vỹ đã chuyển trường. Thực sự không đáng đến truyện.

Buổi học tạm dừng, đến giờ nghỉ, cô nhanh chóng đến căng tin trường tìm Lạc Phong. Nhưng vừa vào đã thấy ánh mắt sừng sốt của mọi người, ai cũng không tin được người như cô, có hứng đến đây, cô toàn chê đồ ăn bẩn, không đảm bảo chất lượng, toàn mang đồ ăn ở nhà, được đầu bếp làm sẵn ăn, ai cũng biết điều đó. Thực không biết ngọn gió nào đưa cô tới đây?

Đáng tiếc, cô không ngại bẩn, và cũng không đến đây để ăn, cô có đồ ăn trưa ngon lành, sao phải tốn phí tiền mua đồ mới? Cô chỉ đến đây vì nam phụ.

Cô hướng về góc trong, người đáng ngồi có dáng vẻ cao cao khuôn mặt đượm buồn, khi chất kia, là Lạc Phong! Cô có thể biết ngay, dù ở khoảng cách xa, bởi cô chính là tác giả, và cũng bởi đó là hình mẫu của cô.

Cô vừa nhìn thấy đã đi đến ngay bàn con người đó, anh sừng sốt, cô hoảng loạn không biết nói gì, mở miệng ra có ngay câu:

- Tên kia, ta nghe nói người là kẻ được nhận học bổng, rất tốt! Ta muốn người làm tay sai ta!

...

...

Vừa nói xong, cô lạnh lùng bước nhanh đi ra khỏi căng tin, lúc này cô mới để lộ gương mặt ửng hồng của mình, lấy tay che đi.

Bỗng nhiên có người lướt qua đi vào trong căng tin, cô không rõ ai, nhưng tưởng hắn đã nhìn thấy hình cảnh mình lúc đó. Cô muốn chạy vào xem kẻ nhìn thấy là ai, có điều, cô lại sợ chạy vào bắt gặp ánh mắt người kia đánh lui tạm.

Đi được vài bước, cô thấy cô thấy vài nam sinh ôm mặt, vác nhau, toàn bộ người đầy thương tích đi vào căng tin, hình như đánh lộn, rồi cũng từ hướng đó hét toáng chạy ra không rõ lý do.

Ngày hôm sau, cô không thấy bất kỳ thông báo, tờ giấy dán tường về việc chuyển trường của nam sinh kia, điều đó là không đúng cô biết rõ.

"Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Cô có cảm giác không hay chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Xuyên giả khác

Hắn là con trai tập đoàn kinh tế lớn nhất thành phố K, nhưng chỉ là đứa con trên danh nghĩa. Trong nhà, không ai coi hắn là con trai của người đó hết.

Người cha kia cưới mẹ hắn vì gia sản, người phụ nữ khiến ông thành đạt đến vậy, nhưng không có tình yêu, chỉ có toan tính đôi bên.

Trước khi mất, bà để lại toàn bộ gia sản, bốn năm phần trăm cổ phần tập đoàn cho đứa con trai mình. Khiến cho người đàn ông kia không cách nào bỏ hắn, đành cho hắn vào sống chung với mẹ kế, người về sau có thêm hai đứa con.

Trong nhà, đối với hắn, không lạnh, không nhạt, mặc cho hắn làm gì thì làm. Có điều, người đàn ông kia vẫn luôn rình cơ hội lấy cổ phần đó từ tay hắn, nên hết mực chiều chuộng hắn.

Hắn biết, hắn hiểu, hắn không thích ông, tất cả những gì ông cho hắn, hắn đều phá hư. Hôm nay, ông cho hắn, một chiếc xe ô tô, mui trần màu đỏ, rất đẹp, đó là chiếc xe mới ra mắt tuần qua, hãng hiệu nổi tiếng, chỉ bán đúng mười chiếc.

Hắn sờ chiếc xe, mỉm cười nhìn ông, rồi lấy chìa khóa mang nó đi ra ngoài. Hắn không cần biết nó là gì, chỉ cần là thứ ông ta cho cũng cảm thấy bức mình, tức giận nhún ga mạnh phóng lên. Thực không ngờ, vừa lao xe qua vòng cua rẽ trái đoạn, có người không biết trời cao đất dày, mắt không có hay sao mà không thấy đèn giao thông, vội lao ra đường, tình tự sát sao?

Hốt hoảng không kịp phanh lại, hắn xoay tay lái, nhưng không kịp, hắn đã cảm thấy sự va chạm với người kia, chiếc xe hắn vẫn ở tốc độ cao, theo đó đâm vào gốc cây ven đường mà ngã.

Lúc tỉnh dậy, hắn thấy mình ở trong một căn phòng lạ, đây hoàn toàn không phải bệnh viện, cũng không phải là nhà mình, đây là đâu?

Giải đáp câu hỏi của hắn là một hệ thống kì lạ xuất hiện trong đầu.

Xin chào, chúc mừng bạn đến với tiểu thuyết "Hãy chọn tôi"

"Tiểu thuyết?"

- Ý người nói, ta xuyên qua

Có thể được cho là vậy.

"Đây hẳn là mơ!"

Hắn nghĩ, nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy quá thực, hắn tự tay véo má mình cái, quả nhiên đau. Không thể tin, nhưng không có cách nào khác chấp nhận thực tế cái người trong gương kia khác một trời, một vực với mình, khuôn mặt xa lạ, thoát nhìn yếu đuối. Hắn ngồi xuống giường, ổn định lại tinh thần hỏi cái hệ thống trong đầu làm cách nào để thoát ra.

Hệ thống nói với hắn cách thoát ra duy nhất là làm đúng kịch bản, nhiệm vụ yêu cầu.

Truyện hắn xuyên qua là tiểu thuyết "Hãy chọn tôi", kể về cuộc tình tay ba, giữa nam phụ, nữ chính, nam chính gì đó. Nam phụ là thanh mai trúc mã với nữ chính, yêu nữ chính một cách vô vọng. Nam chính kẻ đến sau, nhưng lại đoạt được nữ chính trong tay, lúc đầu là lợi dụng, sau đó thành yêu. Nữ chính phân vân tình cảm hai bên, cô quyết định không được, bởi vì tình cảm cô thuần khiết, coi hai người là bạn thân, ngây thơ, lương thiện, giống như một đóa bạch liên hoa, cho đến đoạn cuối, cô được nam chính cứu mới nhận ra tình cảm cô với nam chính khác một chút, đó là tình yêu. Vì thế, chọn nam chính. Tuy nhiên, người khiến quan hệ đôi bên khăng khít đến vậy là nhân vật phản diện, người hết lần này đến lần khác mưu hại.

Đọc hết cốt truyện, hắn bắt đầu nhận ra, người hắn xuyên, chỉ là người qua đường. Hoàn toàn một vai diễn tẻ nhạt có mỗi một đoạn. Nói chính ra hắn chỉ có mỗi nhiệm vụ, với vài câu yêu đương, thân mật để bị đánh, chuyển trường là có thể quay về nhà.

Hắn bỗng nhiên hột hăng, hắn không muốn thoát khỏi đây nhanh đến vậy, nhất là khi phải về ngôi nhà đó, hắn hỏi hệ thống cách khác, thay đổi kịch bản không?

Hệ thống nói với hắn, người có thể tự ý thay đổi kịch bản chỉ có tác giả, khi tác giả thay đổi một chi tiết, hệ thống mới có quyền thay đổi một chút để phù hợp với nguyên tác, nhiệm vụ theo đó mà khác đi.

Nghe xong, hắn mới nhận ra một điều hắn tại sao xuyên vào tiểu thuyết này, trước lúc xảy ra hắn có thấy một người con gái chạy ra, hình như trên tay có cầm một tập giấy. Vì vậy, khả năng rất cao đó chính là bản tiểu thuyết, không lẽ..

Hắn hỏi:

- Có phải tác giả cũng xuyên đến?

Hệ thống: Chúng tôi không xác định được, nếu tác giả xuyên, trong khoảng cách gần nhất, chúng tôi sẽ báo cho ngài.

- Ta hiểu rồi, vậy bây giờ là khoảng thời gian nào?

Hệ thống: Khoảng thời gian thất tình bị nữ phản diện Ái Vy từ chối tình cảm.

Hắn nghe xong, chưa kịp vui mừng vì không phải nói mấy lời yêu sến của tên yếu ớt này thì nhớ đến đoạn kịch tiếp theo:

Khi nghe thấy Ái Vy xuất viện, bị bệnh gì đó, tên yếu đuối này, Âu Lăng lập tức đến hỏi thăm, vì quá lo lắng.

Thực sự, không muốn đi lúc nào, hắn thực tế chính là cục tính, thế quái nào phải diễn vai này? Hơn nữa, vào đúng thể loại hắn ghét.

Nhưng dù sao cũng phải đến, xem con mắt Âu Lăng ngu ngốc này nhắm, nữ phản diện trông như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hệ thống phản tác giả

Ngày sau hấn đến trường, có thể nói danh tiếng lừng lẫy..

Âu Lăng là kẻ đầu tiên tỏ tình với nữ phản diện Ái Vỹ, và cũng là kẻ đầu tiên vác mặt quay trở lại sau khi bị từ chối.

Hấn vừa đến nơi đã nghe thấy mấy lời trên chộc, mĩa mai, thực khó chịu.

Đi tiếp hấn thấy mấy kẻ kì lạ túm năm tụm ba ngồi một chỗ như chờ hấn, trên gương mặt hầm sát khí như sắp muốn đánh mình tới nơi.

Hấn chán nản, phiền phức, năng lực của hấn vượt qua những kẻ tầm thường kia, bị dọa sợ? Còn lâu!

Nhưng hấn không muốn tiếp sức khi mới vào trường đành phải nhượng nhịn cho mấy thằng đó uy một chút, tí tính sổ sau, đằng nào chẳng đánh. Hấn đi sau giáo viên vào, khiến mấy thằng động thủ không được, cười lạnh.

Âu Lăng không có bạn, vì ý chí theo đuổi quá mạnh, tất cả bạn bè của hấn sợ liên lụy đến mình tự động rút, lờ đi, như không quen, tránh phiền phức vào người.

Hấn không quan tâm chuyện này, so với ở nhà, bầu không khí kém xa, ít nhất nơi đây còn để ý mình là ai.

Được một lúc, bỗng nhiên bên ngoài trở lên náo nhiệt, tiếp đó hấn thấy mấy thằng nam sinh chạy ra ngoài, nữ sinh thì nhau bàn tán, rồi để ý hấn, đi ra.

Hấn biết cảnh tượng này, đó là thời điểm Ái Vỹ đến, hấn suy nghĩ lời thoại, cố bình tĩnh diễn, nhưng mà.. Khi hấn vừa ra ngoài hệ thống thông báo một chuyện khiến hấn kinh ngạc.

Hệ thống: Cảnh báo! Tác giả đang đến.

Hệ thống: Cảnh báo! Tác giả đang đến.

Hệ thống: Cảnh báo! Tác giả đang đến.

Sau ba hồi thông báo, hấn cảm thấy vô cùng trùng hợp, Ái Vỹ sắp đến, tác giả cũng sắp đến, đừng bảo với hấn tác giả chính là Ái Vỹ?

Hấn yêu cầu hệ thống xác nhận chuyện này, quả nhiên đúng.

Hấn chạy theo bắt lấy cô như bắt được thứ đồ tốt.. Hai người hướng mắt nhìn nhau

"Thực không ngờ có thể gặp được cô ở đây, tác giả!"

Hấn nghĩ

Thực may, hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ, hỏi thăm tình hình sức khỏe của Ái Vỹ, không e rằng, hấn quên bécch mất.

Sau khi nói chuyện với Ái Vỹ (Tác giả) xong, đúng như kịch bản, hấn nghe thấy hệ thống nói:

- Chúc mừng ngài đã hoàn thành nhiệm vụ.

Hấn thả hơi tưởng xong rồi thì lại nghe thấy hệ thống nói tiếp:

- Tác giả đã thay đổi tình tiết cái kết, xin quý chủ đưa ra lựa chọn.

- Thay đổi?

- Hắc Long vừa được chuyển đến công ty họ Ái, nên cái chết của nhân vật phản diện sẽ biến mất, xin quý chủ đưa ra lựa chọn

Một là giúp tác giả.

Hai là lập lại trình tự cốt chuyện? Xin hãy trả lời ngay để hệ thống đưa ra nhiệm vụ chính xác.

Nếu ta nói giúp, chuyện gì sẽ xảy ra?

- Hệ thống: Ngài sẽ không thể quay trở về nếu không có kết thúc.

* * * Vậy còn làm đúng?

- Hệ thống: Vì tác giả thay đổi tình tiết nên ngài không được về sớm, nhưng hệ thống sẽ hỗ trợ giúp ngài hoàn thành nhiệm vụ, thay đổi một chút. Chỉ cần ngài làm đúng ắt sẽ quay về!

- Ý người là ta sẽ không còn là nhân vật công chúng, người qua đường nữa phải không?

- Hệ thống: Có thể coi là vậy!

Hắn thấy thú vị, quả một món quà bất ngờ dành cho hắn, hắn nhanh chóng đồng ý làm đúng cốt truyện, phản lại tác giả.

Hôm nay, hắn đã được hệ thống nâng cấp nhân vật, đánh trả mấy thằng oắt con đòi đánh mình, sau đó vào căng tin. Tuy nhiên, đánh qua hắn có thể thấy thân thể này vô cùng yếu, nam nhi mà cú đấm chẳng khác gì gãi ngứa như thư sinh, đánh phải dùng mảnh.

Sau đó một mối vào căng tin trường để ăn nhưng vừa lúc định vào thì thấy một tiếng nói cất lên:

Mạc Vy: Rất tốt! Ta muốn người làm tay sai của ta!

Hắn ngó vào thấy nữ phản diện đi ra, đến trước cửa, hắn thấy cô một tay che đi nửa gương mặt ửng hồng, đi ngang qua hắn, hắn cũng rất tự nhiên đi vào.

Căng tin khá rộng, nhưng hắn ngay lập tức chọn chỗ ngồi đối mặt với nam phụ Lạc Phong. Hắn hiểu tình ý vừa rồi, hắn tác giả kia thích tên này, chỉ là hắn không hiểu, đa phần người viết truyện đều thích nam chính, xuyên qua cũng chỉ muốn cướp nam chính, thật không ngờ có người như vậy.

Lạc Phong, vừa rồi ngạc nhiên sau giờ ngạc nhiên hơn khi có một người như hắn không quen, ngồi chỗ mình, Lạc Phong cũng có biết tin đồn về con người này, thường xuyên trên mặt báo trường mấy đợt trước, sau đó nhớ lại cảnh tượng vừa rồi của Ái Vỹ, nên không nói gì, tiếp tục ăn.

Những kẻ đến sau vào căng tin, mặt mày bầm dập, thương tích đầy người tiến vào căng tin, vừa nhìn mặt hắn, cả lũ hét ầm ĩ lao ra ngoài.

Hình ảnh thu hút chú ý người xem, ngay cả Lạc Phong, tất cả đổ dồn sự chú ý vào hắn, mà hắn chỉ lấy một nụ cười nhạt nhìn Lạc Phong nói:

- Chúng ta làm quen với nhau nhé, tôi là Âu Lăng!

- Lạc Phong:?!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Kế hoạch

Lạc Phong không hiểu hôm nay là ngày gì, cậu đến đây không phải đi làm tay sai cho kẻ khác, nhưng đắc tội với người ta, nhất định báo ứng không nhỏ. Nhớ lúc mới vào trường, vì gia cảnh nghèo khó, nên bị người khác khinh thường, tẩy chay, thậm chí trêu người, bắt nạt. Cậu vì thế cũng tự mình coi như không khí, cậu chỉ cần yên ổn sống qua ngày cho đến lúc ra trường là được. Thực không ngờ, lại có ngày này.

Cậu ăn vội, không để ý cái người trước mặt đang nhìn mình chờ cậu trả lời..

Lạc Phong được cho là nhân vật quá tốt bụng, loại người không thích khoe mẽ bản thân hay nói đúng hơn kiểu mẫu học sinh phổ thông đơn thuần, tính tình cũng không phải loại học bá tự phụ, chỉ là học giỏi hơn người, vẫn là tiểu người trong lớp xã hội chưa bằng cấp mà thôi. Đối tình cảm với nữ chính không có sự thăng tiến là nảy sinh né tránh của chính bản thân cậu ta.

Nam chính với nữ chính trong mối ràng buộc đó, yêu nhau mà nói, không nên có người thứ ba và cậu tự cho mình là kẻ đó

"Làm sao tên kia lại muốn kết bạn với mình?"

Cậu nghe hắn nói, càng thấy thuyết âm mưu. Điều căn bản cậu biết rõ, gia cảnh tên Âu Lăng này tương đối mạnh, nói câu gì khiến hắn nổi giận, điên lên, e rằng cũng bị đuổi học như chơi.

Cậu không thể bị đuổi, cậu chọn ngôi trường này là vì cậu được học bổng toàn phần ngôi trường này, vì đồ ăn căng tin ở đây được bao chọn gói, miễn phí dành cho người có học lực cao. Ngoài ra còn có kí túc xá ngay gần trường, ký túc xá giá rẻ so với các trường khác. Tất cả mọi thứ đều tốt, trừ con người ở đây. Quan niệm của trường này là:

"Năng lực của thí sinh bằng giá tiền."

Có thể nói, nơi này quá hoàn hảo dành cho cậu, giảm được nỗi lo gia đình, vì nghèo cậu không dám đi học, không ngờ có người tốt bụng giới thiệu ngôi trường này, quả thực tốt.

Nhưng giờ, cậu thấy vị trí mình đang lung lay, không biết nói gì cho phải với người trước mặt này thì hấn lên tiếng trước:

- Không cần lo lắng vậy đâu, cứ tự nhiên đi, tôi chỉ là muốn kết bạn với cậu thôi, tôi thích người tài giỏi!

Lạc Phong: Ừm xin lỗi, cậu có phải vì Ái Vy..

- Không!.. thì cậu nói cũng đúng nhưng tôi không có ý xấu đâu, đừng nhìn tôi như vậy. Thực ra.. bản thân tôi cũng biết không thể làm gì hơn, như cậu thấy đó, tôi theo đuổi không được.

Lạc Phong: Nên cậu muốn dò xét tôi vì cô ấy chọn tôi

- Tôi muốn học tập ở cậu

Lạc Phong như chợt nhận ra được ý hấn nhỏ giọng hỏi:

- Có phải cậu muốn qua tôi tiếp cận Ái Vy không?

- Cậu đồng ý? Rồi hấn tự mình tỏ mặt thẹn thùng bản năng

Một thời gian sau, Mạc Vy vẫn chưa được nghe được câu trả lời vô cùng sót ruột. Cô suy nghĩ một lúc đưa ra hai trường hợp có thể xảy ra:

-

- Một là câu nói của cô khiến cho nhiều người dậy sóng, không phục, nhất định tạo ra nhiều kẻ thù cho Lạc Phong!

-

- Hai là cậu ta tránh né.

Tệ hơn, nếu nó là cả hai điều trên!

Cô có linh cảm không hay chút nào, có gì đó bất thường xảy ra với tình Lạc Phong.

Ở lớp không có nên cô đi vòng quanh sân trường, nhà kho, cuối cùng đi ra ngoài trường tìm. Ở trong một ngõ nhỏ đối diện trường, một hình ảnh khiến cô sợ đứng tim, mười mấy người đang chuẩn bị đánh nhau, trong số đó có vài kẻ cầm dao, chĩa vào hai người, người bên góc trong cô nhìn không rõ nhưng người bên ngoài cô thấy rõ hơn bao giờ hết, đó là Lạc Phong!

Cô chạy ra không kịp, những người đó đã đánh nhau, nhưng không phụ lòng tin của cô, Lạc Phong quả là rất mạnh, nhát dao hướng vào người đều có thể tránh, mỗi cú đánh đều đỡ thẳng tay, và mỗi chiêu thức trả đòn của anh đều uy lực, nhanh chóng y như trên phim, thật khiến cô hưng phấn.

Bất chợt, cô nhận ra người phía góc trong là ai, đó là Âu Lãng! Sao hấn có mặt ở đây? Hơn nữa, nếu nhìn vào kỹ năng, thì hấn hơn hẳn Lạc Phong, hấn không chỉ đỡ cho mình, mà còn đỡ cho Lạc Phong, đa phần người ở đây đều bị hấn đánh không dậy được.

Nhân vật này thật kì lạ, cô nhớ rõ, cô không tạo một Âu Lãng như thế?

Nhưng cô không có thời gian nghĩ, cô lo anh sẽ bị thương trước khi trở thành tay sai (bạn trai) của cô. Như thế, kế hoạch cô sẽ đổ bể!

Nhưng ngay từ lúc cô đến anh đã bị thương, những người khác nhìn thấy cô, vô cùng sợ hãi, chạy mất.

Anh ngồi bệt xuống, Âu Lãng nhìn vết thương, lấy khăn tay băng bó tạm thời.

Lạc Phong nhìn cô, mặt tỏ ra có lỗi hướng cô nói:

- Thực xin lỗi, tôi thật vô dụng!

Cô nghe vô cùng rối trí, hoàn toàn không tính toán được sự việc xảy ra thế này.

Anh khó khăn đứng lên hướng đến Âu Lãng bước tới một mặt cảm ơn, mặt khác anh khen

Lạc Phong: Nếu không có cậu ra tay hấn tôi đã sớm không đứng được dậy

- Không sao, không sao chúng ta đều là bạn cùng trường mà, giúp đỡ là chuyện đương nhiên

Hấn mỉm cười lòng cô đầy ngỡ ngàng.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Kẻ đáng sợ

Lúc Mạc Vy đi tới, những kẻ gây khó dễ kia chạy mất, thế nên cô nhắc mấy lên gọi điện

- Âu Lăng: Chúng ta phải đưa cậu ta đến phòng y tế!

- Mạc Vy: Không được, danh tiếng trường sẽ bị hủy mất, tôi nghĩ mấy người không nên quay về trường, tôi sẽ thông báo nghỉ, người đánh các người là do Sở Hàm làm bậy, các người thắng đợt này chưa chắc lần sau khả năng

- Âu Lăng: Tại sao?

(Trên thực tế hẳn muốn nói nhà cô cũng có thế lực, chuyện này có thể giải quyết gọn gàng mà)

- Mạc Vy: Cậu ta không chỉ là học sinh trường này, mà còn là cháu trai chủ tịch trường Sở Vương. Nếu muốn yên ổn, tốt nhất đừng động vào họ!

Người đàn ông tên Sở Vương này là kẻ mặt người dạ thú, chọc ông ta thì đừng mong yên ổn, một con cáo già mà thằng cháu trai này cũng không kém là bao. Là kẻ luôn đạt thế người tốt, ngoài mặt luôn tỏ ra có học thức nhưng trên thực tế việc xấu hẳn làm không kém là bao.

Cô nói vậy, vì sợ sự việc to ra, đến tai cha mẹ, cũng không phải chuyện tốt, một ngôi trường như thế, một người bị bệnh như thế này, thử hỏi lòng các bậc phụ huynh nghĩ sao? Ngoài ra, ảnh hưởng đến Lạc Phong không ít.

- Âu Lăng: Vậy không lẽ đi đến tận bệnh viện?

- Mạc Vy: Chỉ còn cách vậy thôi, ta cho người mang xe tới, người đưa cậu ta đi mau, đừng để ai thấy.

- Âu Lăng: Ủ!

Cuối cùng, bên đầu kia nhắc máy, phía bên đầu kia là một tài xế lạ mặt, nhận cuộc gọi của cô lập tức đến, mang Lạc Phong lên xe. Cô dặn người này trước khi đi, nếu có ai hỏi về lai lịch xe, thân chủ, thì cứ nói nó là của Âu Lăng.

- Âu Lăng(câm lặng)

Hắn theo sau, ngồi vào trong thấy cô ta ở ngoài hướng phía mình lạnh miệng nói:

- Đừng cản đường tôi!

Trong phút chốc, hần lạnh sống lưng, bản năng né tránh tức thì, có phải hay không, không lẽ, trong phút hần cảm thấy buồn cười, tí mở miệng ra thành tiếng.

Tại bệnh viện

Lạc Phong sau khi được băng bó, có phần nhìn hần chăm chăm, suy nghĩ gì đó, rồi thờ dài nói:

- Tôi không biết phải nghĩ về cậu như thế nào, thật khác lạ.. nhưng chuyện này phải cảm ơn cậu!

- Âu Lăng: Đừng khách sáo thế!

- Lạc Phong: Cậu rất mạnh, tôi thật lấy làm bất ngờ

- Âu Lăng: Là vậy sao.. thực ra cũng không có gì đặc biệt đâu, vài tên vệ sĩ chỉ cho tôi mấy bài tập phòng thân thôi!

- Lạc Phong: Chuyện xảy ra lần này, chắc chắn nhầm vào chuyện lần trước, cộng thêm vụ hôm trước nữa

Sở Hàm người này vốn tính kiêu ngạo, hẳn ta có một chương ngại khó vượt qua, đó là Lạc Phong, xếp vị trí đầu bảng, đây chính là một sĩ nhục lớn, một tên nhà qua dám vượt mặt bọn đại gia, lấy hết hào quang của hắn, chỉ cần nhìn thấy tên này. Sở Hàm lại nghe thấy tiếng xì xào bàn tán về mình, dần dần cũng trở nên hẹp hòi lạnh và mới đây hẳn nghe thấy lời đồn "Nữ Thần" chọn tên Lạc Phong đó trở thành người hầu, thậm chí còn đích thân mời đến. Loại tôn trọng này còn hơn cả sét đánh ngang tai. Ái Vỹ chưa bao giờ cận kề ai cũng chưa bao giờ tự hạ mình để xin một "người hầu":

"Nữ Thần."

Trong lòng hần bị chém mất, hẳn tương cũng không muốn, vậy nên suy nghĩ tiêu cực hạ thủ phé người, không chết thì cũng phải tàn như vậy mới có giá

trị.

Bên này Lạc Phong nghỉ ngơi, hấn ở bên cạnh tâm sự cùng, ngộ ý muốn nhập hội vào đoàn, giúp đỡ khi anh thương thế không thuận tiện. Hấn vừa nói vừa dụ dỗ một bên, tâm Lạc Phong có chút dao động, hấn hỏi đến câu:

- Câu có bao giờ xem bói chưa?

Lạc Phong: Cái đó tôi không có tin, toàn là kiểu đoán giả ý thật, phân biệt ra thì cũng chỉ đúng một phần.

- Nghe cũng có lý nhưng nói đến bói toán, tôi chưa bao giờ sai

Lạc Phong: Cậu cũng biết xem bói

- ĐÚNG VẬY! Hấn sáng khoán mà nói: Chuyện này vốn là bí mật nhưng nể tình chúng ta kết giao tôi sẽ bói cho cậu

Rồi hấn diễn như chuyên gia bói tướng nhìn Lạc Phong suy tính một chút rồi lấy tay ra chuẩn cậu

- Tương lai cậu sẽ rất tốt nếu cậu biết buông bỏ, công việc rất tốt nhưng đường tình duyên không vẹn toàn, lật đặt chuyện tình duyên, tôi tính cho cậu xem ra khá xấu, người mà cậu theo đuổi không thành, trở thành nước cùng lửa giống nhau, có họa, điều này a.. cậu có gì không ổn à.. hấn vừa ngược lên trên đã thấy lúc trắng lúc xanh không tỏ lời của Lạc Phong bất giác đứng dậy nói:

- Xem ra sắc trời khá muộn rồi, có cần tôi trở cậu về không?

- Không cần! Lạc Phong trầm lặng nói: Cậu về trước đi.

Hấn kêu được nhưng đồng thời cũng có ý nói lên: Nếu có tình địch chúng ta cũng là tương đối giống nhau a, cậu không cần phải khổ sở

Hấn thấy chuyện này cần suy xét nên có ý kéo dài thời gian đợi kết quả, nói thật hay nói dối tốt nhất hiện tại cứ để sau. Sự lưỡng lự này của Lạc Phong khiến hấn nhận ra sự đề tâm không nhỏ đối với lời nói của mình. Nhân vật này là mục tiêu của tác giả, không thể bỏ qua, tuy nhiên cũng chỉ giúp một chút thôi, thầy bói cũng là kẻ nói dối, họ không phải nhà tiên tri, đoán trước đoán sau a.

Sau đó họ chia tay nhau, hấn về trường học, xong rồi đi về nhà, ăn cơm xong, tự nhốt mình trong phòng.

Hấn thực sự thích nơi này, dù mẹ mất nhưng vẫn còn cha, dù không nói nhưng hấn vẫn cảm nhận được người đàn ông này rất yêu quý hấn, hấn cảm nhận được thứ tình thương mà hấn khao khát từ lâu trong gia đình. Có điều, hấn tuyệt nhiên biết những thứ này không phải thuộc về hấn, mà là của người tên Âu Lăng thực sự kia.

Thời điểm gần tới, bỗng nhiên hệ thống tự bật lên nói cho hấn một tin, có vẻ không được tốt cho lắm.

Hệ thống: Hệ thống hiện tại có vấn đề, nên đã quyết định đẩy nhanh thời gian hoàn thành nhiệm vụ, để tránh rủi ro.

Xin lưu ý, chúng tôi đang điều tra, có kết quả sẽ báo ngay cho thí chủ, hiện tại nếu có gì sai sót, xin thí chủ lượng thứ.

- Lỗi? Đẩy nhanh! Vậy các nhân vật chính có thể trở về sớm

- Hệ thống: Đúng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thay đổi

Mấy ngày nay cô cảm thấy vô cùng đau đầu, hơi kích động tí có thể đau.

Mà hiện giờ cô biết cái tên Âu Lăng kia là xuyên qua giống mình, từ hành động cho đến ứng xử cảm giác không hòa hợp nhau, hấn không có giấu, tuyên chiến dấu hiệu, dính Lạc Phong như hình với bóng, cản hết kế hoạch cô, cô không thể để tên đó làm gộp vào, quá nguy hiểm, cô còn thậm chí không biết hấn có mục đích gì?

Có lúc, cô thấy hấn có ý gần như tán tỉnh mình, giả như bữa trưa lần trước, cô đã cố ý bảo đầu bếp làm thêm một xuất, ai ngờ vừa vào đựng hấn, bản thân cô cũng biết hấn chú ý đến hai hộp cơm trên tay, vô cùng ngại ngùng né ánh mắt, bởi nhìn qua cũng đủ biết là hộp cơm tình yêu. Hấn vừa thấy cướp thẳng một hộp trên tay, đưa lấy một hộp khác để lại, mà cái hộp cơm đó không ngờ lại giống hộp cơm của cô, cộng thêm một câu:

- Chúng ta quả thực là duyên trời định, ngay cả hộp cơm cũng giống, ăn đi, coi như là lễ vật.

Sau đó lấy giấu trái tim từ ngực trái hướng về mình, cô nếu vứt đi, bản thân chỉ có một hộp, Lạc Phong sẽ không nhận. Đưa cho Lạc Phong dưới con mắt của nhiều người, là ý tứ gì, mà bản thân ăn vào, chẳng khác gì chấp nhận. Cô ép tức giận của mình lại, thờ dài, cuối cùng vẫn nên vứt đi.

Lần khác, cô định tặng anh một món quà, nên đã tự tay giấu đi, đó là cuốn sách "Heart" của một tác giả nổi tiếng, mà anh thích, vừa ra cũng chỉ giới hạn mười quyển, thậm chí còn đắt. Trong nguyên tác, có cảnh Lạc Phong cũng từng thấy nó trên quảng cáo lúc đi đường, nhưng cũng chỉ dừng lại trong chốc lát, rồi lặng lẽ thờ dài, đi tiếp. Đây nhất định là cơ hội tốt, nên cố ý giấu sau lưng, tiến vào thư viện, vì cô biết thời điểm này anh sẽ có ở đây. Nào ngờ vừa đi vào đã thấy bản mặt hân, vội vàng thôi lui. Tiếc thay, chưa kịp chạy bị bắt lại, đã thế còn bị hân lấy mất đồ, nói không phải tặng cho rồi mà hân vẫn kêu cô ngại ngần, hân hiểu! Hiểu cái nỗi ỉ? Cô tức giận giữ lại không được, yếu ớt người lại cảm thấy không đáng mất mặt vậy chỉ vì một quyển sách lại lần nữa bỏ đi.

Hai lần thất bại, cô buộc tự thân vận động, dùng mĩ nhân kế, nên trong lúc sống vai cùng anh xuống cầu thang, cô cố tình tỏ ý đau đầu ngã nhưng anh lại chỉ lấy một tay đỡ, mới chợt nhận ra tay kia bị thương lần trước vẫn chưa lành, nên không cân bằng, cả hai cùng ngã, vô cùng chặt vật mới đứng lên. Phong thái cao cao tại thượng tiểu thư sập đổ, đen hơn hân từ dưới cầu thang đi lên, cũng suýt nữa cười thành tiếng, rồi chợt nhận ra bản thân vậy mà té đến sưng chân, cố cứu hình tượng không thành, hân tự tay muốn bế, cô từ chối, nên cuối cùng chặt vật cả hai mang cô vào phòng y tế. Lạc Phong được băng lại, cô nằm trên giường, mặt xám tối, tự động kéo chăn lên chùi đầu.

Nam phụ bị thương, nên cô cũng không làm gì được. Cô đành phải chấp nhận lùi một bước, nhưng ở nhà lại không có việc gì làm, có người giúp việc, đầu bếp, cô chỉ cần xuống nhà một cái là sạch sẽ, đồ ăn ngon.

Được một lúc, cô bắt đầu ngứa ngáy chân tay, muốn làm gì đó, ở thực tế, hiện tại cô đã phải có khối việc ở nhà, bởi cô ở một mình, nên không có việc gì cô không biết làm.

Ngồi ở nhà, cô cảm thấy khó chịu, may thay mẹ Ái Vỹ xuất hiện bảo cô kiểm tra định kỳ. Nói là kiểm tra sức khỏe nhưng thực ra kiểm tra căn bệnh của cô.

Đến nơi, các bác sĩ hỏi thăm cô, sau đó đưa cô đến chỗ kiểm tra tổng thể. Cô chỉ việc nằm đó, việc còn lại là do máy đưa cô vào quét một lượt, tính ra kết quả.

Kiểm tra xong cô thấy gương mặt của bác sĩ vô cùng kém nhìn vào máy tính kết nối với bộ phận kiểm tra sức khỏe của cô.

"Chuyện gì vậy?"

Cô không hiểu, người bác sĩ kia biết được bệnh tình của cô khá lâu, sao bỗng nhiên có biểu cảm này?

Cô hơi nhũn mày, sau đó vẫn nghĩ tới tình tiết truyện. Cô đi xuống sau đó hướng tới bác sĩ nhìn, bất giác người này vừa nhìn cô lập tức đóng máy, cô đi qua nói nhỏ:

- Bệnh viện không sạch sẽ như tôi tưởng.

Người này vừa nghe xong lập tức cúi đầu xin lỗi, phải với bản tính kiêu ngạo và tính sạch thì điều này là có thể.

Cô khác Ái Vỹ một chút, tính khí kiêu ngạo có được không phải do sinh ra ở nơi giàu có, mà cô chính là không có tiền đồ, từ bị bắt nạt trở thành đầu gấu ở trường.

Bản mặt cô phải kiêu, phải mạnh thì mới không bị người khác coi thường, sĩ nhục gia đình mình.

Đó chính là lý do cô ghét nữ chính, cô ta giống như cái con người yếu đuối, nhu nhược, ngu ngốc của mình trước kia.

Nói thật, là cô cảm thấy thoải mái khi xuyên vào nhân vật phản diện chứ không phải nữ nhân vật chính.

Có điều cô không phải kẻ độc ác như nữ phản diện, vì thế khi đóng vai này cô có đôi phần cứng nhắc.

Lương tâm cô không cho phép nên cô đã để nữ chính thắng, nhưng lại không thể cho cô ta có tất cả mọi thứ.

Nghĩ lại, cô thấy mình có hơi cực đoan, nhưng đó là những thứ cuộc sống cần, để chúng ta trưởng thành hơn.

Cô được mời ra, Mạc Hạ, mẹ của Ái Vỹ vào trong nói chuyện với bác sĩ, kêu cô ra ngoài đợi.

Cô linh cảm không ổn, nhưng cũng không thể vào trong, cô nghĩ:

"Đáng ra mình nên mua vài thiết bị nghe lén!"

Đây coi như lần thứ hai cô không nghe được nội dung quan trọng, nếu cô đoán không nhầm, tên xuyên giả kia có người hỗ trợ. Không biết là ai.

Một lát sau, Mạc Hạ đi ra, khoe mắt bà có phần hơi đỏ, đã khóc? Bà vừa nhìn thấy cô lập tức ôm trầm lấy.

Cô không hiểu hỏi:

- Mẹ, có chuyện gì vậy?

Bà gần như đang kìm nén, cô có thể cảm nhận được nó qua cơ thể của bà, đang run?

- Mạc Hạ: Không. Không có gì!

Rồi bà ân cô ra, bằng một nụ cười gượng gạo bà nổi hứng kéo cô đi chơi.

"Đi chơi?"

"Đi chơi?"

"Cái gì chứ?"

Ngắn ngủi một lúc, cô cũng chiều ý hòa theo, cho đến sáng ngày hôm sau, tai họa ập đến đầu cô.

Cô hiểu nó là gì, Mạc Hạ và Ái Vũ bỗng nhiên nhắc đến chuyện hồi nhỏ của Ái Vũ, tình yêu nhỏ bé nào đó phác lên tấm ảnh ngày xưa, sau rồi cùng nhau đưa ra một thông tin, chính là Hắc Chính đã quay trở về nước!

Hắc Chính quay trở về?

Như sét đánh ngang tai, tại sao vậy? Nam chính không thể về sớm thế, nữ chính còn ở đó mà? Họ phải xây đắp tình cảm tận một năm mới quay về cơ mà?

Nhớ lại lý do nam chính quay về theo nguyên tác chính là do mẹ Ái Vũ lên kế hoạch, bà nhận ra con mình không còn sống bao lâu,

"Nhưng đó là kịch bản của một năm sau mà? Cô rõ là còn sống một năm nữa, tại sao.."

Dừng lại, cô mới nhận ra cái ngày hôm qua, biểu hiện ấy có ý gì, không lẽ..

Cô nên có cảm xúc như thế nào đây, để không đụng mặt tên này, nên lấy cớ gì?

Suy nghĩ một lúc, cô nghĩ trốn tránh không có kết quả, có lẽ nên nói chuyện trực tiếp với nhau về mặt cảm xúc, như thế sẽ tốt hơn, chẳng nào nam chính cũng không thích mình. Nhưng cũng vì lẽ đó cô vẫn thấy sợ, vì sự thay đổi trong thời gian gần đây, đem lại kết quả hoàn toàn khác, một môi miễn cưỡng lấy ra một nụ cười nói:

- Mạc Vy: Thật sao? Con rất mong chờ được gặp cậu ấy!

- Mạc Hạ: Ô, ta cũng muốn để hai con cơ hội gặp nhau nên ta đưa thằng đó nhập học trường con rồi!

Mạc Hạ cười hiền hòa nhìn con gái, cô nhìn bà cứng ngắc không rõ cảm xúc, nhưng vẫn đáp lại bà một câu

- Vâng, con biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hiệ trưởng bí ẩn

Tệ, quá tệ, Hắc Chính mà đến trường, thì chẳng phải mỗi ngày sẽ chạm mặt tên đó sao? Dù đúng với kịch bản, cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, mà quan trọng nhất cô khẳng định kẻ xuyên giả kia có người hỗ trợ, hơn nữa còn có khả năng thay đổi mọi thứ, có thể nói đường đi, nước bước của mình đều bị tên đó chặn. Suy nghĩ khả năng người có thể làm việc đó, trong tiểu thuyết, chỉ có thể là hệ thống, cô bắt đầu nhíu mày.

Tuy nhiên, vẫn phải đi đến trường đã, nếu như có thể nhất định đi trước cô một bước, xem khả năng.

Cô ăn sáng xong, đi tới trường, với gương mặt trắng bệch gần như chết, cô biết căn bệnh này đang là giai đoạn cuối, nói thực ngay cả bước đi cũng khó khăn, cảm thấy vô cảm cùng khó chịu, đầu óc lẫn cơ thể, có thể nói tháng nữa là có thể ngồi xe lăn cho bệnh nhân. Tuy nhiên, gương mặt ốm yếu này vẫn trưng lên cho người khác nhìn, ngoài mặt lớp son phấn che giấu đi hình ảnh nhợt nhạt của cô, chỉ cần diễn một chút sẽ không ai nhận ra.

Cô bị như thế, từ lúc ngủ dậy, nên nhanh chóng trang điểm, người nhà nhìn vào cũng chỉ là nghĩ cô vẫn là thích Hắc Chính mà trang điểm một chút.

Trong nguyên tác đúng là vậy, nữ phản diện Ái Vũ vì Hắc Chính nên trang điểm một chút nhưng ngoài lý do đó cô ta cũng cảm nhận được tình trạng bất

ồn trong đầu, cô ta không ngu mà để bị lừa bao năm mà không biết, chỉ là nói ra cũng không tác dụng gì. Cô ta che giấu căn bệnh của mình tới gặp Hắc Chính lại nhận được một câu nói xé nát cõi lòng.

A.. Nghĩ tới đây cũng thực phiền, không ngờ có ngày hôm nay, à không, phải nói cái ngày này đến sớm không tưởng, có lẽ do mất cân bằng về thời gian nên thần kinh suy nhược nghiêm trọng như vậy, tác động này cô chỉ có thể cắn răng chấp nhận.

Cô bước vào là nghe thấy tiếng xì xào bàn tán xông quanh, người trên người dưới liếc mắt nhìn cô. Phải, thực ra ai cũng biết Ái Vy và Hắc Chính có hôn ước, đó là điều đương nhiên. Tuy nhiên, vấn đề bàn tán lúc này chính là cô gái đi theo Hắc Chính tiến vào trường từ năm phút trước, khỏi cần phải nói đó là Vi Tuyết nữ nhân vật chính.

Cô biết ngay chuyện này sẽ xảy ra, cô bắt đầu tiếc nuối khoảng thời gian vừa qua chưa ăn điểm nào từ phía Lạc Phong, thiện cảm đôi bên cũng không. Không phải cô không đủ can đảm, mà do cô không thể, biết bao lần hăm dọa, kẻ rình mò từ xa, chỉ cần một hành xử thiện ý của cô cũng đủ gây chú ý, hậu quả khó lường. Nghĩ đến đây cô lại suy đến hần, con người này, cô không biết gì về hần cả, lúc nào đó, cô thực muốn đối thoại chính với hần một lần, để nhận biết, để tìm ra, người này muốn gì?, không diễn xuất, chỉ có sự thật

Ngôi trường đa phần con ông cháu cha, những ở cấp bậc nào, trên trường học đều được đối xử công bằng mà nói là giống nhau, họ không quan tâm bạn gian lận như nào, chỉ cần bạn có thể qua mắt người, mua chuộc họ, tất cả đều có khả năng cứu vãn. Tuy vậy, quy luật này tính ra mà nói cũng không là gì so với mấy kẻ có tiền trong tay, có quyền lực cùng địa vị, bất công trong mối quan hệ xã hội. Cái hình thức thối nát này do chủ tịch trường Sở Vương bày ra để ăn dền với thiên hạ.

Nói đến đây trước kia từng có một trường hợp lấy cấp đề thi, một kẻ có tiền nào đó lợi dụng quyền lực sau khi biết đáp án, đã đẩy tờ giấy cho một người không liên quan. Tất cả những người dù biết chuyện cũng không hề nửa lời, ở thời điểm đó người bị hại phải có năng lực lật ngược tình thế, mà thoát thân không được sẽ trở thành "Rác" trong xã hội thu nhỏ.

Ở ngôi trường này vào khó, sống ra càng khó hơn, vì không thuộc phạm vi Sở Vương, đứt tiền cho hần không tác dụng gì, lời hơn chỉ có hần, bởi người quyết định học sinh trường này tốt nghiệp và đậu vào là Hiệu Trường, một người khá kì lạ, không biết mặt cũng không biết tên. Mỗi năm trường có tốt nghiệp có một số người, tính đến nay lần nhiều nhất là mười. Tuy tốt nghiệp ít nhưng không ít người tò ý muốn con cháu mình thi đậu vào trường này, bởi lẽ những người tốt nghiệp ở đây đặc biệt tài năng, trong một chốc có thể tạo ra danh tiếng, như trúng lot khôi vỏ, phi thường choáng ngập. Tuy nhiên khá nhiều vẫn chưa tốt nghiệp được, không thấy giá trị bản thân, chỉ thấy tốn tiền qua năm tháng dần có ý bỏ cuộc thôi học nhưng vẫn danh giá bước ra khỏi, coi như một chút nồng nhiệt, không tạo được danh nhưng vẫn có uy tín kiếm được việc làm với chức cao.

Nói thẳng ra, trường học này chính là một chiến trường, do cô tạo ra, một nơi đảm bảo đầu ra tốt cho thí sinh, hàng trăm camera, ghi lại hành vi, thủ đoạn, năng lực.

Người theo dõi nó chính là hiệu trưởng trường, người đó bí ẩn đến nỗi khai giảng, tốt nghiệp đều không thấy ông ta, những dịp quan trọng lại càng không. Chính vì hiệu trưởng không có nên hiệu phó luôn đi thay trong tất cả sự kiện, đảm nhận toàn bộ các công việc.

Sự bí ẩn này gây sức ép lớn cho những kẻ có quyền, có tiền, có não, vì không biết đối thủ là ai, ở cấp độ nào. Gây cho, một số người có tính tò mò, ưa mạo hiểm mở tâm mắt, thách thức.

Nói đến đây, có một tin đồn rằng ông ta luôn ở trong trường, ai có thể tìm ra ông ta sẽ tốt nghiệp ngay lập tức, tiếc là chưa ai tìm ra, ngoài ra có một số tin đồn khác, giả như ông ta là ma, hay như thầy hiệu trưởng không có thực, ngay từ đầu chỉ là dàn dựng khiến ta mắc bẫy, và vô số tin đồn nhảm khác.

Nhưng sự thật cô viết thi hoàn toàn khác, người hiệu trưởng trên danh nghĩa hoàn toàn không có, cô tự cho vào, nhân vật tượng tượng thôi, chứ không có, thêm phần ly kì vào cho cốt chuyện thú vị, ngoài ra có cả bí mật mà cô muốn giấu.

Nghĩ đến đây cô lại cảm thấy đau đầu, cô nghĩ nên thư giãn đầu óc, tập trung vào vấn đề trước mắt cái đã, dù sao bản thân cũng sẽ chết trước khi tốt nghiệp.

Cô tiến vào trường bắt gặp ngay một đồng người tụ năm tụ ba trước cửa lớp học không ngớt lời bàn tán, có thể đoán ra ngay ai bên trong là ai. Cô biết rõ bản thân mình nên làm gì, lập tức tiến thẳng đi vào không chút e ngại tiến vào đầy kiêu ngạo và lạnh lùng, bước tới người con trai "hoàn hảo" trước mặt, Hắc chính

- Mạc Vy: Chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút được không?

- Hắc Chính không nhìn cô hướng đồng hồ trên tay, lấy giọng nói trầm thấp mà rằng:

- Tôi không rảnh tiếp đãi cô, sắp vào học rồi, cô nên biết ý một chút.

Cô biết hần đang đuối khéo mình, ra ngoài lúc này chẳng phải là ngu ngốc sao? Nhìn tình cảnh, nhìn nữ chính đi, tuyệt đối không. Cô lập tức vặn lại lời

- Mạc Vy: Vậy tan học đi, tôi có chuyện gấp, năm phút thôi.

Hắc Chính định từ chối nhưng xem ra có vẻ không tốt, chẳng lẽ không giành nổi năm phút nghe cô ta nói, hần biết quan hệ hai gia đình, cũng biết cái hôn ước ngớ ngẩn của cô, làm bề mặt cô ta lúc này không mấy hợp lý đành gật đầu đồng ý.

Bên cạnh đó ánh mắt thuần khiết chói sáng bên cạnh anh ngược lên nhìn cô lại có chút bối rối thu hồi tầm mắt

Chương 13: Vi Tuyết

Cô nghĩ nên nói rõ với Hắc Chính rằng cô không có tình cảm với anh, tuy nhiên, trước khi giải quyết chuyện đó, cô cần phải để ý một tai ương khác, mang tên Vi Tuyết, nữ nhân vật chính có sức ảnh hưởng lớn.

Vi Tuyết trước đầu tiên làm việc cho Hắc Chính, được trả lương đầy đủ, tuy nhiên áp lực đè lên cô rất nhiều, cô không phải tài giỏi quá được phân công lớn mà là vừa ý Hắc Chính đi cùng, đến tận đêm về, cô rất mong người có thể lương thiện tí giảm bớt công việc, nhưng lại không ra nhờ tăng lương để cô làm thêm. Đến rồi, cô thực sự cảm thấy không ổn tí nào, sáng sớm người đàn ông khó tính này bắt cô pha nước, uống trà thì thôi, lại còn kêu cô đi cùng, hết hoạt động này đến hoạt động khác, nói chuyện đủ kiểu lại đi làm báo, hoàn thành công tác nhân sự, lập hồ sơ các kiểu, cái cảm giác biến mình làm "Thư kí"

Này quay quần trong đầu suốt một thời gian. Đưa một nhân viên tạm thời làm nhiều việc như vậy, thật làm cho người khác có suy nghĩ sau

Cho đến tuần sau, cô nhận được một tin nhắn khẩn cấp gọi đến nói cha cô ngã bệnh nên lập tức xin nghỉ, lấy vé lên máy bay, bay về nước.

Có điều, cô không biết tên Hắc Chính cũng đi cùng chuyến với mình, chỉ là khác vé, cô không giàu nên chỉ lấy vé thường, còn vé của tên kia là vé Vip, ngồi khoang hạng thượng, trên tay ly nước uống, thanh tao, sang trọng. Con người chỉ nhìn từ xa cũng có thể nhận ra gương mạo hoàn hảo, mái tóc đen tuyền, tướng mạo xuất chúng không giấu nổi, thu hút không chỉ có nữ nhân, nam nhân nhìn vào cũng không khỏi ghen tị.

Hai người họ không nhìn thấy nhau, bởi vì hai thế giới khác biệt hay quan hệ mờ ảo, mong manh đã bị ai đó phá vỡ?

Đến nơi, Vi Tuyết đi thẳng đến bệnh viện, phòng cấp cứu, thấy bóng dáng quen thuộc của Lạc Phong gọi.

Nghe thấy tiếng Vi Tuyết chạy đến, cô hỏi:

- Vi Tuyết: Cha em thế nào rồi?

- Lạc Phong: Ông ấy đã qua cơn nguy kịch, chỉ là..

Thấy hình ảnh lo lắng của Lạc Phong, cô cũng không khỏi nhủ mảy, linh cảm xấu.

- Lạc Phong: Tiền phí chữa bệnh khá đắt!

Thông tin này mở ra, cô cảm nín, tiền cô đi du học phải góp tiền mới đi được, ngoài việc học, cô cũng phải đi làm thêm. Tiền thực sự cô có bấy giờ, không đáng là bao nhiêu, cô nên làm sao?

Trong đầu cô lúc này hiện lên hình ảnh Hắc Chính, chỉ có con người này mình quen biết có thể vay được số tiền lớn coi như mượn tạm nhưng khi gọi điện lại không nghĩ Hắc Chính có ý khác với mình

- Vi Tuyết: B.. Bạn gái? Anh muốn tôi trở thành bạn gái anh!

- Hắc Chính: Yên tâm đi, chỉ là quãng thời gian thôi, tôi muốn cô giả làm bạn gái tôi giải quyết một số chuyện, tiền bao nhiêu tôi sẽ đưa cô, cô không cần vay loại khả năng, giao dịch như vậy được không?

Chuyện này cô cảm thấy hoang mang, nói ngất quãng mãi không thành công, trong lúc gấp rút gật đầu đồng ý

Chính vì vậy, cô chuyển tới học ngôi trường này, cô nhớ cô cũng từng muốn tuyển vào đây, nhưng lại nghĩ không đủ khả năng, nên cô không nghĩ mình có cơ hội này, cảm thấy vô cùng tốt, cô nghĩ mình quyết định đúng, ngoài ra cô có thể gặp được Lạc Phong, coi như đỡ phần nào.

Nhưng vừa mới đến năm phút, cô đã gặp ngay đối tượng mà Hắc Chính nói cần lưu ý Ái Vỹ

Cô nhìn Ái Vỹ một lượt, rồi thốt lên tiếng ồ nhỏ, cô không nghĩ cô gái trong bản hợp đồng lại đẹp đến vậy, cô thực sự công nhận rằng, nhìn từ xa, hai người rất đẹp đôi, đúng là trai tài gái sắc. Mà.. thế quái nào tên này phù người ta vậy, mắt tên này bị mù à? Miệng trong âm thầm thần

Cô nghĩ rằng cô gái này thật kiên cường khi theo đuổi tên khó tính này mà không sợ hãi, thật hâm mộ a.

Khi Ái Vỹ đi, Hắc Chính quay sang lườm cô, người đang ở tầm mắt xa vội nhìn lại, thực không có tí tên đồ nào kêu "Đẹp.." rồi mau chóng thu hồi miệng lưỡi

Giờ nghỉ trưa, mọi người đều đi ra ngoài ăn uống chừng như ông võ tổ kì lạ ngơ người, sau đó định chạy theo đi thì bị Hắc Chính kéo lại bảo đi cùng.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau cùng đi vào nhà ăn cùng tiến vào căng tin, tập trung đông đủ người xem, nhìn ngó, khiến cô vô cùng xấu hổ. Bỗng, cô thấy hình ảnh quen thuộc trong đám đông, là Lạc Phong cùng với đó, xuất hiện thêm hai hình ảnh khác, đang nói chuyện, một người cô biết, đó là Ái Vỹ còn người kia không. Họ đang nói chuyện gì đó, cô không nghe thấy được, vì căng tin khá đông người, xì xào bàn tán qua lại, cô không để tâm, định tiến đến phía họ, thì bị một cánh tay kéo lại hỏi:

- Đi đâu - Hắc Chính nói cô mới bắt giắc dừng chân

- Vi Tuyết: Đi lấy đồ ăn

Hắc Chính mỉm cười ôn nhu nhìn cô nó

- Hôm nay em muốn ăn gì?

- Vi Tuyết: Gì cũng được

Đây là câu trả lời trốn tránh không khác gì đập thẳng vào mặt Hắc Chính nên cũng không nhân nhượng đi đặt món, ngồi vào chỗ, cho đến lúc thức ăn đưa ra, Vi Tuyết ngờ ngàng, cay đắng, cô lấy một gương mặt hòa nhã

- Vi Tuyết: Đây là..

- Hắc Chính: Anh nhớ em thích ăn món này, bắt ngờ lắm phải không?

Nhìn hần cười, cô nghĩ bản thân cắn vào chỗ ngứa nào đó của hần chỉ có thể cắn răng định ăn. Nếu không nh

Bỗng giọng nói từ quen thuộc vang lên, là Lạc Phong, anh tiến bên cô hỏi:

- Giờ ăn trưa sao chỉ ăn kem thôi vậy, dù gì cũng phải ăn cơm chứ?

Cô nghe xong vui sướng gật đầu

- Vi Tuyết: Cậu nói đúng!

Cô định đứng dậy gọi thêm món thấy Hắc Chính nhú mày, cô không dám động, theo dõi hành động tiếp theo.

Hắc Chính nhìn Lạc Phong hỏi:

- Cậu là?

- Lạc Phong: Tôi là Lạc Phong, bạn của Vi Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thiên Thần

Cô, hôm nay phải thu phục được Lạc Phong, nên đến tìm anh, mặc kệ người cản

Cô có thể thấy quan hệ của anh và tên xuyên giả kia thân hơn trước, không cần biết hần làm cách gì, cô nhất định phải chặn hần lại.

Giờ căng tin, cô xuống ngay chỗ phòng ăn, đặt món. Lần này cô không quan tâm người ta nhìn mình thế nào, vì dù Ái Vỹ thích sạch đến đâu thì cũng phải chấp nhận ăn ở đây, bởi cái tên Hắc Chính.

Cô không quan tâm cái tên đó, chẳng để tâm chút nào, khi mà Hắc Chính và Vi Tuyết đến cô không thèm liếc xem, nhưng cùng lúc làm sao, phía sau Hắc Chính, Vi Tuyết là Lạc Phong, Âu Lăng. Cảm tưởng như.. họ vừa theo dõi nhân vật chính.

Lạc Phong, Âu Lăng đặt món đi vào bàn, mắt không rời hai hình bóng trước mặt, cho đến lúc cô gọi hồn lại.

- Mạc Vy: Đây! Vết thương khỏi rồi, phải không?

Cô lấy tay đập bàn, đủ lực để người ngồi bàn nghe thấy hướng phía cô

- Lạc Phong: Có.. Có chuyện gì?

- Mạc Vy: Chuyện lần trước suy nghĩ như thế nào?

- Lạc Phong: Lời nói của Ái Vy tiểu thư nhưng tôi vẫn cần người hỗ trợ

- Mạc Vy: Ai? Có phần nhiều mày hỏi

- Tôi!

- Mạc Vy: Người..

- Ái Vy tiểu thư Lạc Phong vẫn chỉ là một người dân bình thường, đối với những người gia thế ở đây hoàn toàn không tương xứng, rất bất đồng, nếu được tặng kèm thêm món khác sẽ thỏa mãn người xem hơn

Hắn nói vậy không sai, hiện tại Lạc Phong chỉ là một cái bánh, rất dễ bị người khác cấu xé, nếu hắn đứng sau hậu thuẫn hợp lý mà nói sẽ chó keng dè, mặt này cô không cần được dành cho hắn theo cùng. Cô lấy điện thoại ra đưa cho Lạc Phong dùng liên lạc, như vậy mặt thiết là đã có số lại không nghĩ liếc sang nhìn ánh mắt chờ mong hắn, cô đành lấy một tờ giấy ghi số điện thoại ra đưa hắn

Cô đưa xong bỗng cảm nhận tiếng ồn ào bên tai quay lại, phía đông mọi người để mắt, là hình ảnh Hắc Chính, Vi Tuyết, liệu có phải hay không. Không đúng, làm sao cô ta lại nhìn về hướng này.

Sau đó cô nghe thấy số, tên mình đặt thức ăn gọi lên, cô ra lấy, không bận tâm nữa. Cho đến lúc bê về bàn, cô mới nhận thấy, có thứ gì đó không đúng tại sao Vi Tuyết lại đã đặt kem cho bữa trưa, nếu cô nhớ không nhầm, tiết sau giáo dục thể chất, nghe nói ông dạy tiết đó có phần khắc nghiệt, nghiêm khắc. Mà.. kem là món tráng miệng, ăn sau bữa chính, nếu ăn trước bữa sẽ không tốt, tên Hắc Chính nghĩ gì vậy?

Đang suy nghĩ, cô bất chợt nhận ra Lạc Phong đã tiến về phía họ, tiếp chuyện. Ngay khi Lạc Phong có một điểm yếu chí mạng mang tên Vi Tuyết, cô gái khiến đầu óc anh có phần lu mờ, đó cũng chính là lý do anh toàn bại dưới tay Hắc Chính.

- Hắc Chính: Cậu là..

- Lạc Phong: Tôi tên là Lạc Phong, bạn của Vi Tuyết!

- Hắc Chính: Bạn? Vậy hai người quen nhau?

Anh nói hướng mắt về phía Vi Tuyết, chờ cô gật đầu xong anh mới mời Lạc Phong ngồi xuống cùng ăn thì đúng lúc đó cô đi tới cũng muốn ngồi cùng, hắn ở phía sau cũng xin ké luôn, khiến cô nhất thời bực tức

"Tên xuyên giả đáng chết!"

Bây giờ dãy bàn có năm người ngồi, toàn những nhân vật đặc biệt thu hút đông đảo rất nhiều người tính tò mò nhìn qua đây, cô là người mở miệng ra đầu tiên:

- Mạc Vy: Vi Tuyết, tôi thích ăn kem, cậu đổi cho tôi nhé!

Hắc Chính nghe thấy vậy chợt nhớ tới năm xưa, hồi nhỏ lúc hắn kết được một cô bạn gái bị Ái Vy trong giờ ăn hỏi có muốn ăn gì không cô lấy, sau đó lấy chính món đồ đó đập thẳng mặt, về sau cô bé đó không dám đến nhà anh. Giờ.. Nghe vậy, cảm thấy bất an nói:

- Cô thích tự đi mà gọi, cô..

Chưa nói hết câu, một giọng nói lạnh phản lại anh, khiến anh hơi chút bất ngờ

- Mạc Vy: Tôi không cần anh trả lời thay, tôi nói với Vi Tuyết!

Sau đó nhẹ giọng nhìn lại phía Vi Tuyết hỏi lại:

- Mạc Vy: Bên kia xếp hàng đông lắm, mà sắp đến giờ học rồi, chúng ta đổi với nhau đi, tôi chưa có ăn đâu.

Vi Tuyết không hiểu sao, cứ nhìn vào con người này lại cảm thấy quen thuộc, an toàn, cô thậm chí còn không nhìn Hắc Chính dùng ánh mắt kịch liệt phản đối đối luôn.

Món Ái Vy chọn chính là hộp với khẩu vị cô, món cô thích, com trộn sườn xào chua ngọt, lên tiếng cảm ơn, cô nghĩ Ái Vy là một người tốt, thậm chí còn muốn khen con người này còn đẹp nữa, như công chúa vậy

(Tâm hồn trẻ con của nữ chính đạt lv max)

Mạc Vy biết nữ chính là một đóa bạch liên hoa thuần khiết, nhưng không ngờ chói sáng đến vậy, nhìn hình ảnh, tác phẩm của mình ngay trước mặt, cô không hiểu sao cảm thấy buồn, như bản thân bỏ rơi thứ gì đó, nhưng ngay lập tức định thần lại, bỏ kem vào miệng ăn.

Lạc Phong nhìn vậy, không nói, anh thấy như thể khá ổn, Hắc Chính thì ngược lại, cảm thấy gì đó không đúng, kết quả vừa rồi thực ra là không có gì, cô ta không làm gì Vì Tuyết khiến anh rối trí, anh không tin Ái Vỹ bỏ cuộc dễ dàng vậy.

Mạc Vy càng rối hơn, không hiểu tại sao mình lại giúp cô ta, bản thân mắc bệnh, đi đứng không xong, cô vịn nhẹ mép bàn chống đỡ, tuy biểu cảm, dáng đi không đổi nhưng vẫn bị tên xuyên giả kia phát hiện. Bây giờ món ăn tẩm bổ thể lực đã không còn, đầu thì đau như búa bổ, cô vẫn kiên trì chịu đựng ăn hết một cách thanh lịch nhất, đi ra.

Nói thật cô rất phục thể lực bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cuộc đối thoại nguy hiểm

Tiết là cô không chịu đựng nổi cho đến giờ học kè, đã đi sang phòng y tế nghỉ, nói thực ra cô mệt tới nỗi vừa nằm vào giường ngủ ngay.

Lúc tỉnh cũng đã hết một tiết, cô nghĩ bản thân nên trở về nhưng bụng cô không cho phép, nghỉ lại trưa nay cô chưa ăn gì, Mạc Vy chỉ biết thờ dài, đáng ra cô không nên từ chối đồ ăn của đầu bếp.

Đầu bếp nhà họ Ái là một người kín miệng, thông minh, người này biết được bệnh tình và tính khiết phích ưa sạch sẽ của Ái Vỹ nên luôn làm đồ ăn sạch được rửa kỹ đưa cô mang đến trường. Mà Mạc Vy, cô khá ngại vì chuyện này, càng phải nói đến cốt truyện, Ái Vỹ vì biết Hắc Chính không chê ăn ở căng tin, càng biết đến người tên Vì Tuyết kia nhất quyết không ăn riêng nữa mà vào ăn ở đó cùng anh khiến cho bản thân ăn không vô, chỉ thấy tâm đầu như cắt

Mà hiện tại cô không là Ái Vỹ nên cảm giác đó cũng không có, cô lấy một hơi dài hít một hơi sâu, bỗng nghe thấy có người gọi tên mình phía sau, tò mò quay lại.

Hắn ôn nhu mỉm cười

Hắn cầm trên tay đồ ăn sẵn hỏi cô có ăn không, cô hơi chút bất ngờ, cô không thể tin tên này vẫn có đồ ăn trưa. Căng tin là nơi mua đồ ăn nhanh, bởi nó không phải là một nhà hàng, chậm tí là sẽ hết, nên người đến nhanh phải mua một thể, may mắn nơi đây có giáo dục tốt, không có chen lấn, xô đẩy. Nhưng kì thực, vẫn không đủ.

Đồ ăn ít là lẽ đương nhiên, vì nó hoàn toàn miễn phí. Nó dành cho những ai không đủ điều kiện, ham ăn. Những người giàu có vốn không cần, họ được gửi đồ ăn từ những nhà hàng cao cấp bên ngoài trường. Nói chung ở trường này, tất cả mọi người phải có trách nhiệm với thứ mình có. Đồ ăn, giống như một loại nhu cầu, phải biết nắm bắt cơ hội.

Nhìn hắn đưa cô, Mạc Vy cũng không so đo mà nhận lấy hỏi:

- Đồ ăn nhà người mang đến à?

- Âu Lãng: Không! Tôi mua nó ở nhà hàng bên trường.

Mạc Vy ngạc nhiên hướng hắn hỏi:

- Người mua nó làm gì, chẳng phải người ăn trưa rồi sao? Đừng bảo người mua cho ta đấy?

- Âu Lãng: Lúc đầu thì không, đại khái là tôi tò mò món, vị nhà hàng bên đó, nên mua thử ăn. Sau đó, tôi thấy cô..

- Thôi khỏi, Mạc Vy cắt lời dừng một chút lại nói:

- Tôi thời điểm đó, không biết tại sao lại làm vậy, tôi căn bản không phải người tốt, nên cậu cũng không cần làm vậy. Nếu có lần sau, tôi sẽ không nhân nhượng nữa.

- Âu Lãng: Tại sao?

- Mạc Vy: Tôi ghét cô ta!

- Âu Lãng: Nói như vậy, không phải quá kì quặc sao, cô là người tạo ra cô ta mà? Không lẽ, những nhân vật chính cô tạo ra, đều thuộc loại người cô ghét?

- Mạc Vy: Có thể nói là vậy.

- Âu Lăng: Cô thích Lạc Phong sao?

- Mạc Vy: Liên quan gì đến người, cố tình tiếp cận ta, cố tình đùa bỡn ta, chơi ta chắc.

- Tôi muốn quay trở về!

Mạc Vy: Sao?, cô tưởng mình nghe lầm

- Nếu tôi không trở về, bản thân tôi thực tại chính là cái chết, thực sự nếu đây là một giấc mơ, nó thật khiến tôi không muốn tỉnh,

- Mạc Vy: Luyến tiếc ư? Cô nói hần trăm mặc

Nói xong cô cảm ơn vì bữa ăn rồi kêu tiếng báo, sắp đến giờ vào lớp, chạy xuống sân thượng. Cô có thể cam nhận bản thân đang sợ hãi, từ lúc nói bản thân trên thực tế hình như đã chết, anh mất hẳn thập phần thay đổi, cảm giác nguy hiểm cận kề ngay trước mắt, vô cùng đáng sợ, dù lời nói nhẹ cỡ nào. May thay, cũng đã về lớp, cô thở phào nhẹ nhõm, cô có thể khẳng định.

Tên xuyên giả kia trên thực tế không phải là một nhân vật tầm thường mình nên động nhưng nghĩ lại bản thân cũng sẽ chết nếu không quay về lại có chút vật vãi, tính ra lành ít giữ nhiều lại không hay, tâm tư mệt mỏi, tựa như thời gian bất động ngoài trống rỗng còn lại tiếc nuối

Hần ở trên sân thượng cũng thở một hơi dài, gương mặt nhìn không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đêm của những bí mật

Tan học cô tới chỗ Hắc Chính báo hần tới nơi một nơi nói chuyện, hần đồng ý, lúc đầu có chút nghi ngờ nhưng anh vẫn đi theo, cho đến khi bước chân dừng lại, cô quay lại hướng anh nói:

- Tôi nói thẳng nhé.. Tôi không còn thích anh nữa!

Hoi bất ngờ với câu đầu tiên cô nói, Hắc Chính nhanh chóng khôi phục lại cười như không cười, khiến cô không khỏi nhũn mày tự hỏi có hay không đang khinh bỉ mình, cô khẳng định cô không đoán sai vì câu nói tiếp của Hắc Chính là:

- Đây lại là trò mới của cô à? Quên đi.. Thực ra, nếu cô thích diễn như vậy, tôi không cản. Có điều.. cô nên biết, tôi không bao giờ thích cô, càng không để cô có cơ hội. Đừng nghĩ có thể đóng vai người tốt trước mặt tôi, là tôi dối ý. Từ đầu là không thể, về sau cũng vậy!

Mạc Vy: Tôi biết nói gì, anh cũng không tin, có điều, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ muốn trở thành người tốt cả. Tôi đến đây để thông báo, quan hệ mật mờ này, hãy coi đây như một sự kết thúc.

- Hắc Chính có phản ngoại dự đoán nói: Ồ, tốt thôi.. Nếu điều đó là đúng, cô đưa tôi đến đây chỉ nói điều này thì cho tôi xin lỗi, tôi không hứng thú, cô thích làm gì tùy cô, nhưng tốt nhất đừng đụng vào người của tôi!

Cô nghe xong không nói gì, cô bỗng trở nên bất động, bản thân cảm thấy ngu ngốc phần nào. Căn bản, cô không thể không động vào nữ chính. Cô là nhân vật phản diện, dù thế nào cũng phải diễn tròn vai này. Nhận ra điều đó cô diễn xuất cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn Hắc Chính nói:

- Nhảm nhí, anh nghĩ mình là ai mà ra lệnh cho tôi không được động vào. Giữa chúng ta, không còn quan hệ gì nữa, thì việc gì tôi phải tỏ ý, nghe lời anh? Nhìn vào bản thân mình đi, khi nào anh thấy thân phận mình cao hơn thì hần nói với tôi cậu đó! Mà.. cũng xong rồi, tôi đi trước.

Nói xong cô quay bước, bỏ lại người đang phần uất nhìn cô phía sau mà đi ra cổng trường, mới lấy một hơi thở phào.

Chiếc xe đỗ trước cổng là xe nhà họ Ái, rất nhanh có người từ trong xe đón cô vào trong về nhà.

Cô thấy khá tốt khi trở về, ở thời điểm này, nhà họ Ái vẫn hơn nhà họ Hắc một phần, nên ăn nói cũng phải nề phần nào. Nói đến đây cô mới chợt nhớ đến xuyên giả kia, cô nghĩ hần phản phạn không nhỏ chút nào, phải nói ngay từ đầu hần đưa cho mình đồ ăn từ nhà hàng bên cạnh, với giá đắt hơn bình thường khá nhiều. Nếu như một người thường xuyên mua đồ hần phải biết những thứ này không đáng giá như thế. Vậy mà, hần không có nửa câu kêu đắt, hơn nữa nhìn sơ qua cách ăn uống, nhìn trông mặt nào cũng cảm thấy thượng lưu. Á.. mà lúc bị tông, xe của hần.. hình như cũng không phải loại thường.

Cô đau lòng, cúi mặt xuống khổ sở, bởi theo quan niệm cô kẻ giàu có đều khá thông minh, ngay cách dạy môi trường là đã hoàn toàn khác rồi chứ chưa nói đến vấn đề khác.

Nghĩ đến đây, cô nhớ ra suốt buổi chuyện đều hướng về cô, nói cách khác, cô không có thông tin nào về hần cả. Hơn nữa, nếu như hần muốn làm đúng

lượt, đúng nguyên bản, để trở về nhà, có lẽ nào..

Ngay lúc này đây cô cảm thấy không ổn chút nào, nhanh chóng gọi điện cho cha cô.

Không bắt máy!

Cảm giác bất an này khiến cô sợ hãi phải thừa nhận rằng công ty bên ba cô có vấn đề. Nếu theo nguyên tắc thì có lẽ, đây chính là lúc này.

Phản kết của Hỷ chọn tôi sắp lộ ra. Tất cả là do cái hệ thống đó, đẩy nhanh quá trình thẳng đến phần gần kết. Nếu không, cô đã có nhiều thời gian sắp xếp.

Cô cảm thấy kế hoạch đồ bề, gần như chẳng còn gì, cô cố nén một tia hi vọng nó không phải giống như cô dự đoán nhưng hiện thực lại khó tránh khỏi. Hôm nay cha cô về rất muộn, vừa đi về, cô đã thấy không ổn, thần sắc đại biến. Thậm chí về tới nhà còn không vào phòng nghỉ, đi thẳng đến phòng làm việc, suy nghĩ tiếp.

Cô cảm thấy ngực mình đau nhói, việc này là lỗi của cô, cô theo bản năng gõ cửa phòng, nghe thấy thấy giọng ông kêu vào đi, cô mới đi vào.

- Mạc Vy: Sao hôm nay ba về muộn vậy?

Ngồi trên bàn làm việc, cô cảm thấy ông khá mệt mỏi, khuôn mặt tái nhợt, xanh xao, tuy vậy, vẫn tỏ ra nghiêm nghị nhìn cô nói:

- Con gọi điện cho ta phải không? Có chuyện gì vậy?

- Mạc Vy: Không có gì quan trọng đâu, chỉ là một chút chuyện nhỏ.. Ba ăn gì chưa?

Ông nhìn cô, bất chợt lặng người, ông muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Ông không thể nói chuyện đó, con bé hẳn không biết người nó mang đến lại là con trai ngoài của nhà họ Hắc, Hắc Long. Chính vì điều đó, khi mà công ty gặp khó khăn, người này đã ra tay tương trợ. Tuy vẫn chưa biết có ổn không, nhưng ít ra còn may. Chuyện có người ăn cắp dữ liệu công ty tuyệt đối không thể đồn sang bên ngoài được, tốt nhất nên vậy.

Mạc Vy: Ba?

Thấy ông thất thần, cô gọi một tiếng, Ái Vũ nghe thấy được lần này tỏ ý tránh né

Ái Vũ: Đêm khuya thế này, ta còn đối được nổi sao, nếu không có chuyện gì, con đi ngủ đi, muộn rồi!

- Mạc Vy: Vậy ba ngủ sớm đi! Sau đó cô đi ra, đóng cửa lại.

Cô nghĩ ông không muốn mình dính tới chuyện này, càng không muốn mình giúp, cho nên không thể bàn chuyện với nhau được. E là bản thân cần tìm một người trợ giúp khác, nên ngay sau khi rời khỏi cô hướng thẳng đến phòng của Ái Lâm.

Mở cửa ra, là thân hình uể oải, lời biếng của người anh trai hướng mắt lên nhìn cô hỏi:

- Ái Lâm: Có chuyện gì vậy?

- Mạc Vy: Trao đổi chút chuyện đi!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trao đổi

Hắn theo yêu cầu hệ thống đi giải quyết chuyện Hắc Long, mọi chuyện diễn ra quá thuận lợi, người có thù với nhà họ Hắc chính xác mà nói không dễ đụng chạm, không thích nói chuyện quá khứ, càng không thích ai mang bản thân làm mối cho kẻ khác, si nhục, giễu cợt, những chuyện liên quan nhà họ Hắc tốt nhất không nên có quan hệ gì bằng không hẳn phát hiện chỉ có nước họa không gió mà bay mà Ái Vũ nguyên tác chính tình ý quá nhiều trong chuyện tình cảm Hắc chính. Vì vậy mối liên kết hình thành, hẳn chỉ cần đi vào nhờ một người nói khẽ với tên này Ái Vũ nói dùng người nhưng thực tế mơn hấn ở đây để trợ giúp nhà họ Hắc một chuyện rắc rối vào người.

Nói đến đây cũng là để tên Hắc Long tự biết thân phận bại lộ dưới tay nhà họ Ái nên càng không cần giấu diếm ăn quả lớn cấp dự án mới đề xuất bán cho kẻ khác một khối tiền, vừa lúc khiến cho mối quan hệ họ Hắc và họ Ái ở mức căng thẳng tranh luận cũng như bồi thường thiện hại bên gây ra.

Ồn ào mà nói mọi sự diễn ra gây trở ngại cho cô vô cùng lớn, nếu biết tình huống trở trêu này xảy ra cô tuyệt đối sẽ không mang mối họa này vào thân mà đi xử lý tên này càng nhanh càng tốt nhưng mọi sự thành ra như này là sơ xuất nhất thời bao dung mà ra nên cô phải có trách nhiệm với việc mình làm. Tuy nhiên trong tay cô không gì làm vật dẫn bước, mỗi bước đi rất hạn chế bởi Ái Lâm mà nói đến Ái Lâm cô lại có chút do dự sử dụng quân bài này

nhưng thời gian gấp rút, đề lâu dài thiệt hại càng cao nên tự tự mình đưa tới cửa Ái Lâm bàn luận

Cô không nhất thiết nói quá nhiều, chỉ nói đơn giản tình huống cấp Ái Lâm giải đáp, nghe xong anh có phần an ủi:

- Đừng tự trách mình, chuyện này sau cùng cũng không phải lỗi của em, chỉ là lựa chọn sai người.

Cô nghe xong tự biết mình Ái Vỹ mà rằng:

- Đúng vậy, là em chọn sai người mới dẫn đến kết cục này, thật sự đáng xấu hổ, em muốn sửa sai chuyện này nhưng lại không dám mở lời với cha nên muốn nhờ anh cùng em bàn luận vụ này.

Ái Lâm nghe xong có điểm khó nói:

- Nói vậy nhưng anh lại giúp được gì, em thấy đó anh là một kẻ vô dụng, nếu em muốn tìm người trợ giúp cũng không nên là anh ra mặt.

Nghe đến đây có phần dối trá, Ái Lâm không giải quyết được thì ai có khả năng, cô không có cái lại chuyện này chỉ khẳng định một câu:

- Em tin ở anh!

Câu này quả thực có sức công phá lớn, tâm anh trai phoi phoi tạo ra một nụ cười khó cưỡng mà rằng:

- Em yên tâm, dù anh không làm được thì cũng có người hỗ trợ đi theo

- Ái Vỹ: Người hỗ trợ?!

- Đúng vậy, người anh quen rất đáng tin, chuyện này cứ giao cho anh là được rồi! Ái Lâm sáng khoái nói

Về tự tin này cô an tâm vô cùng, cái người trợ giúp kia làm gì có chứ, anh nói ra cũng chỉ là hư không tạo cái hình ảnh cá nhân mình thôi. Tuy vậy cái cô muốn ở cuộc nói chuyện này chính là sự trao đổi, Ái Lâm nhiệt tình cô lại có chút thờ dãi mỉm cười lấy lệ, thấy vậy anh lại có chút lo lắng hỏi:

- Làm sao vậy, lại có chuyện gì vướng mắc nữa sao?

Ái Vỹ: Không có, chỉ là khi nhìn anh như vậy, em có điểm không đành lòng, dù sao cũng là lỗi của em, em lại không đỡ được phần nào...

- Không sao, anh trai yêu quý em, giúp em là chuyện bình thường, nếu em cảm thấy việc này cần có giá như vậy, anh cảm thấy đau lòng lắm đó!

... Ái Lâm nói đúng anh em với nhau không nên so đo quá nhiều thứ, tựa như vậy xa cách lại như người ngoài giống nhau, nhưng cô không phải em gái của anh nên chuyện lần này mà nói cần có sự đền đáp xứng đáng, vừa nghĩ đến đây người anh trai vừa nói ôn nhu vừa này biến bay mất, chỉ còn lại tên biến thái nào đó nói:

- Nếu có thể, mỗi ngày em ngủ cùng anh cũng được.

- Há?!

- Cũng có thể tắm chung cùng nhau nữa!

Cô bắt đầu đen mặt, tên này lấp thiết bị theo dõi không đủ sao còn nát đến mức này, dù rất muốn trả ơn nhưng chơi kiểu này cô làm không nổi chuẩn bị ra khỏi phòng mới khiến tâm Ái Lâm hốt hoảng kéo lại:

- Nếu không ba ngày thôi cũng được!

Ngay cả khi đó cô vẫn buông bỏ tay, kéo về kêu:

- Anh ngủ sớm đi, em về phòng!

- Một ngày! Anh đáng thương ừ ừ kêu nhưng một ngày đối với cô cũng không được lại bất chợt nhớ đến đồng bài tập không giờ làm của Ái Lâm nảy ra ý khác quay lại nói:

- Em nhớ không làm, trường anh có phát mấy cái luận án giải đáp nào đó, anh chưa mở bài, có cần em trợ giúp không?

Đối với Ái Lâm chỉ cần ở chung với em gái mình, nhìn một cái cũng đã cực kì thỏa mãn rồi nên một phát gật đầu đồng ý, nói thực mấy cái bài luận gì đó anh không để tâm.

Kì thực, ở bên cạnh Ái Vỹ anh mới mở cái bộ mặt người lớn tính trẻ con đó, Ái Vỹ trong nguyên tác khá mềm lòng chuyện này, coi như không tệ mà tiếp thu, dù những câu nói phản biến thái một tâng. Lúc nhỏ toàn là Ái Lâm chăm sóc, đến tắm rửa cũng là anh đây vác hết, nhưng khi Ái Vỹ hiểu sự đã xấu hổ không muốn. Năm tuổi Ái Vỹ vô cùng hiểu chuyện đi sau anh trai mình, bảy tuổi vẫn luôn dành thời gian tâm sự cùng anh, hai người ở với nhau vô cùng hòa hợp, không tệ tí nào. Ái Lâm lúc đó giống như một siêu anh hùng cái gì cũng đặt trong tay khiến người ngưỡng mộ không hết, nhưng từ một sự kiện không tốt đẹp xảy ra tính khí của người anh này trở thành sùng ngăm không dứt trước gương mặt phóng túng kia.

Sáng hôm sau ra khỏi nhà mới cảm thấy tốt hơn hẳn, Ái Lâm quả thực có động lực làm việc, trên màn hình điện thoại đã ngay lập tức đưa ra sự cáo buộc hình thức về việc cấp bản quyền cùng với vài tin tức giật gân đăng sau mặt đen xã hội, nhân vật chính chính là tập đoàn MR, tập đoàn này là kẻ mua lại dự án từ tay Hắc Long, đã tự thú nhận việc ăn cắp cùng hối lộ, Chủ tịch tập đoàn sau khi tuyên cáo xong lấy tiền bỏ chạy, danh tiếng xa sút, nhiều tập báo còn đưa tin lý do ông làm vậy là có người thúc ép đằng sau, vụ việc này đi sâu thì rất khó lường để hình dung, bởi không một ai lại tự hủy hoại sự nghiệp của mình bằng những từ ngữ vô trách nhiệm như vậy.

Sự sụp đổ trong chớp mắt này khiến nhiều người phải rung mình về khả năng của nó, xong mọi chuyện Ái Vũ cũng bớt mệt mỏi, lấy nụ cười hòa nhã, cô cũng lấy một hơi thở phào nhẹ nhõm đi tới trường. Hôm nay cô cũng khá mệt mỏi vì giải quyết chuyện Ái Lâm, lại không nghĩ tới tin tức này lợi hại đến nỗi nhiều người càng muốn có hảo cảm với cô ghét bỏ Vi Tuyết một nhiều hơn. Đơn giản, họ nghĩ mọi sự cũng chỉ từ phía nhà họ Ái mà ra, nếu có chuyện cũng là do người bày, không biết bốc văng từ đâu nhưng sự thật chứng minh đẳng cấp này không ai bì kịp.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tốt và Xấu

Để cay độ hảo cảm với cô, nhiều tâm tư xấu hiện nên rõ ràng, muốn loại bỏ Vi Tuyết chừng ngại vật, trước tên vẫn nên tan học ra tay tốt hơn

Sân sau trường, có một nhà kho cũ, chứa vài vật dụng năm cũ, không cần thiết mấy, thường rất ít người đến. Tuy nhiên, hôm nay thì khác, có vài người đến đây, một số người không muốn bị chú ý nên tập trung một người viết một lá phong thư kêu Vi Tuyết đến rồi đập cô vào trong nhà kho, đánh một trận, cô không rõ là ai, chỉ thấy cát hạt vào mặt nghe những lời si và bên tai "Mẹ nhà mày, tưởng mình phượng hoàng chắc", "Tao nghĩ rằng nó tự nghĩ mình sẽ trở thành phu nhân nhà họ Hắc đó", "Vậy phu nhân nhà họ Hắc bị người khác dẫn đập sẽ như thế nào nhỉ?", kéo theo đó là tiếng cười hả hê. Cô im lặng, mãi sau những người này mới cảm thấy nhàm chán ra khỏi, đóng cửa đi mất

Vi Tuyết kêu không được, thời gian cũng gần tối mà không có ai giúp e rằng sẽ phải đợi đến sáng. Cô cảm thấy bất lực muốn khóc, bỗng cô nghe thấy tiếng gọi tên mình, cô biết tiếng nói đó, là của Lạc Phong!

Lạc Phong vốn định đi về nhưng anh có cảm giác bất an quay trở lại xem Vi Tuyết. Anh biết Vi Tuyết là người thế nào, cô ấy không phải giống như trong lời đồn, là một người ham vinh hoa phú quý, muốn trèo cao, dễ tiện. Sống với cô ấy từ nhỏ đến lớn anh thấy cô là một người tốt tính, ngay thơ, mang theo một nét gì đó đáng yêu dịu dàng, tươi đẹp vào cuộc sống của anh.

Anh nhớ rõ, một năm trước anh nhận ra mình thích cô, nhưng chợt nhận ra lúc đó đã quá muộn, cô đi du học nước ngoài. Anh không lúc nào nhớ cô, anh từng có suy nghĩ muốn đi theo nhưng không được, đối với gia cảnh bây giờ mà nói, không đủ. Anh chỉ có thể nói chuyện qua điện thoại, nghe thấy giọng nói của cô trong vài phút ngắn ngủi. Anh biết bên đó khá bận, nên chỉ có thể chờ đợi.

Cô bây giờ đã trở về, nhưng người đi bên cạnh không còn là anh, mối quan hệ kia là thật hay giả, liệu anh... còn cơ hội chứ?!

Anh không thấy Vi Tuyết, cho rằng cô về rồi nhưng ra đến cổng anh gặp Hắc Chính vừa quay trở lại, anh không biết hẳn quay trở lại làm gì nhưng anh thấy hẳn không đi cùng Vi Tuyết, điều này khiến anh cảm thấy an tâm. Mặc dù, anh từng nhìn thấy họ tay chung tay ra về, nhưng chưa từng lên xe (đại loại là họ đi chung một con đường, sau đó tách ra khi cần thiết.)

Anh thực sự không hiểu chuyện gì, quan hệ giữa hai người nhưng anh không dám xen vào, điều anh muốn chính là hạnh phúc của Vi Tuyết. Vì vậy, nếu đã lựa chọn, anh sẽ không can.

Hắc Chính nhìn thấy Lạc Phong, anh không rõ con người này, nhưng anh biết người này hình như có quan hệ mật thiết với Vi Tuyết, nên không nói nhiều tiến đến hỏi:

- Sao cậu vẫn còn ở đây?

- Tôi bận một số chuyện.

Sau đó cũng hỏi một chút về Vi Tuyết, thì được cho biết Hắc Chính không đi cùng cô, cô bảo có việc nên đã ra ngoài một chút nhưng đã tan học một lúc vẫn chưa ra. Nghĩ ngờ có chuyện, nên quay lại.

Nói như vậy thực chất lại khác, Hắc Chính không hề đợi Vi Tuyết, vốn chỉ là giả, quan hệ giả này có thể đi được tới đâu? Anh không nghĩ có chuyện, cho đến khi nhận được cuộc gọi của Ái Vũ. Nụ cười xấu xa của cô ta vang lên kèm theo một câu:

- Bất ngờ chưa?! Tôi không nghĩ anh bỏ lại cô ta mà đi, quan hệ của mấy người không thân thiết như tôi tưởng.

Anh nhú mày bắt ân hỏi: Cô đã làm gì?

- Mặc Vy: Anh đoán xem.

- Hắc Chính: Chẳng phải cô nói không thích tôi sao? Đây là ý gì?

- Mạc Vy: Ý gì?! Chẳng phải quá rõ sao. Tôi dù sao cũng đã theo đuổi anh rất lâu, anh biết mà, phải không? Nên tôi không muốn ra đi để mọi thứ dễ dàng thế, ít ra cô ta cũng phải ném mùi vị giống tôi, như thế tôi mới cảm thấy công bằng.

- Hắc Chính: Giống?! Cô đã làm gì Vi Tuyết, tôi nói cho cô biết nếu cô còn cứ mê muội không chịu tỉnh, vậy đừng trách...

Chưa nói hết câu, bên điện thoại Mạc Vy ngắt lời anh, bằng một câu nói chế giễu:

- Tôi mê muội?! Đúng vậy... Chính vì thế tôi không thể rời đi, món quà này chỉ là khởi đầu thôi. Tôi muốn xem xem, thứ tình cảm của các người vững vàng được đến đâu!

Không thể tin cô ta điên đến vậy, e rằng sau này còn gặp nhiều rắc rối. Anh nghĩ nếu cô ta không buông tha cho mình, thì anh sẽ phải ép làm điều đó!

- Thật phiền phức! Anh nói

Chính vì thế anh cũng lái xe quay lại, có mặt ở đây để tìm Vi Tuyết. Lạc Phong đến phía sau trường, gọi tên Vi Tuyết, nghe thấy giọng nói quen thuộc bên kia nhà kho, chạy tới mở, nhưng cửa bị khóa, anh gọi cho Hắc Chính mang chìa khoá tới.

Thân hình nhỏ nhắn, tác tai rối loạn, ngay cả bộ đồng phục cũng bẩn, sơ qua có vài vết bầm tím, mắt cũng đỏ hoe đập vào mắt hai người. Lạc Phong đau lòng chạy đến ôm cô, hỏi ai đã làm chuyện này? Tuy vậy, không có lời giải đáp, Vi Tuyết rất lương thiện, cô không muốn nói thật, cứ khẳng khái nói bị thương do sợ ý, không có vấn đề gì, rồi nở một nụ cười ngây ngô.

Trời cũng sắp tối, Lạc Phong thật muốn mang Vi Tuyết đi về nhưng lại không hợp lý liếc nhìn Hắc Chính. Hắc Chính nhìn Vi Tuyết cũng muốn nói chuyện riêng với cô nhanh chóng báo, đưa cô lên xe.

Lạc Phong dù không muốn vẫn phải gạt đầu, bởi quan hệ hiện tại không giống nhau.

Trên xe, im lặng một lúc Hắc Chính mở miệng nói:

- Bây giờ có thể nói cho tôi biết người khiến cô ra như thế này được rồi đó!

- Vi Tuyết: Chẳng phải tôi đã nói rồi sao?

Nghe xong Hắc Chính nổi giận nhìn cô nói:

- Cô đùa tôi à? Thân thể như thế này mà còn nói suông được sao? Hãy nhìn lại cô xem, ngoài vết thương, trên áo có vài vết giày. Đây rõ là bị đánh. Nói thẳng ra đi, có phải do Ái Vỹ, cô ta làm không?

Nghe xong Vi Tuyết cũng nổi giận theo nói

- Anh đừng có mà nói xấu người ta, ít ra người ta còn tốt hơn anh. Hôm nay, dù bất kể ai đánh tôi, cũng không liên quan đến anh. Quan hệ chúng ta là già, tôi bị như thế này cũng một phần tôi chấp nhận. Tôi không cần anh xen vào, cũng không cần anh giải quyết gì.

Hắc Chính không hiểu cô ta ngu ngốc hay khờ khạo nữa, giúp cô ta còn bị ăn mắng?!

Hắc Chính nói Vi Tuyết như nước đổ ngoài tai, không thèm nghe, cuối cùng anh nói:

- Tôi quen cô ta từ nhỏ, bản tính cô ra, tôi rõ hơn ai hết. Cô ta không tốt như bản mặt, bề ngoài đâu. Tôi khuyên cô cân nhắc kỹ, rồi hẳn nói lại cho tôi biết.

Nói đến câu này, xe chợt dừng lại đến nhà Vi Tuyết, cô thấy thế, không khách khí bỏ lại một câu, xuống xe đi vào nhà.

- Dù cho lời anh nói là đúng đi nữa, tôi cũng không trách, trong chuyện này, tôi thấy bản thân không phải là một người tốt, nên tôi không có lời gì để so đo!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phép màu phòng bí mật của hiệu trưởng

Nói để dọa, chứ cô không có ý định làm gì tiếp theo, mỗi ngày như con mèo lười trong nhà. Mà cô không động cũng chính là hấn động. Cô không tiếp

cận được Lạc Phong dường như không nói gì nhiều, cố tiến lên bước nào thì không phải hẳn cố ý ngăn cản thì cũng là anh từ chối, ngoài ra còn mang thêm một nỗi phiền phức bên mình, mang tên Vi Tuyết.

Cô ta tại sao cứ chú ý mình, hết mời đi ăn thì tặng quà, cô ta tỏ ý tiếp cận, làm quen khiến cô muốn đau đầu. Đã gần tối, cô đứng trước ban công ngắm ánh hoàng hôn, lấy một nỗi niềm khó tả cười thành tiếng.

Mặc dù diễn rất tốt nhưng không thể qua mắt được cô, là do thời gian không đủ hay mối quan hệ rạn nứt, tại sao cô lại thấy khoảng cách hai người xa đến vậy. Nhân vật chính đôi bên lúc này phải có hảo cảm tốt với nhau, tiến lên một bước mới trong mối quan hệ mới đúng?

Hi vọng hình ảnh đó, chỉ là ảo giác, cô tưởng tượng ra hai người họ...

Nghĩ đến đây cô có chút thờ dài, mệt mỏi, đi đến ngăn kéo tủ mở ra. Thuốc an thần đựng bên trong khá nhiều, cô lấy một lọ mở ra uống, rồi tự hỏi

"Hôm nay mình uống khá nhiều thì phải?!"

Bệnh tình hiện tại, cô hiểu rõ nhất, mỗi ngày lượng thuốc uống vào một tăng. Con đau thậm chí có lần không giảm, đành phải uống quá liều. Biết điều này, đã đi quá giới hạn, cô vẫn một mực từ chối đi bệnh viện. Cô không đến đó, Ái Vỹ trước kia cũng không. Đẳng nào chẳng chết, đến bệnh viện làm gì nữa?!

Nhớ lại nguyên tác, tâm nguyện cuối cùng của Ái Vỹ, vào cái ngày sinh nhật cuối cùng của mình, được nghe chính miệng Hắc Chính trả lời một câu hỏi: "Tình cảm của tôi đối với anh là vô dụng, nhưng vẫn thực muốn hỏi anh, chúng ta quen biết lâu như vậy, anh không có chút động tâm nào với tôi sao?"

Phải nói thật, Ái Vỹ thừa biết sự chọn lựa của Hắc Chính nhưng vẫn một mực mong hy vọng nó không phải.

"Ràng buộc trong mối quan hệ yêu đương sẽ rất dễ đứt nên không có một tình yêu nào cao cả hơn ngoài việc từ bỏ nó"

Nghĩ lại, người đàn ông mang danh nghĩa cha cô cũng vậy, ông ấy từng nói với cô:

- Tình Yêu là thứ định sẵn của thời gian, ở một thời điểm nhất định nó sẽ biến mất.

Sau đó... Cô không muốn nhớ tiếp, mở điện thoại ra, do dự ấn một dãy số, bên đầu kia, mở máy trả lời

- Cô gọi tôi có chuyện gì vậy?

- Mạc Vy: Tôi có làm phiền anh không?

Bên đầu kia do dự một lúc, rồi nói "Không", sau đó hỏi cô "Muốn gì". Cô nói:

- Nhân vật này sinh tình cảm bất ổn, phá hoại tình tiết người không để tâm?!

- Đây không phải do cô gây ra nên tôi mới phải gánh vác nhiều vậy sao? Cô chen vào tình tiết nên các nhân vật không nắm bắt được sinh ra nội dung mới để bào chữa, cũng mấy ngạc nhiên gì, cô hỏi tôi như vậy, là ý gì?

- Không rõ nữa... cô nói: "Chẳng qua tôi có chút hối hận việc làm lần trước không mấy thuận lợi, lại còn tự mua dây buộc mình nên có ý tưởng mới muốn thông báo người một chút thôi!

- Cô đúng là... chẳng có tâm gì hết, đem hôm như vậy nên ngủ đi!

- Mạc Vy: Ủ!

Tắt máy, hẳn bên kia chưa kịp nói gì đã cảm thấy không ổn, linh cảm sẽ bị hành suốt đêm, bên này Mạc Vy lần đầu tiên để lộ đôi mắt buồn, sâu không đáy nhìn vào khoảng không một hồi rồi xuống dưới nhà gọi quản gia tới nói:

- Tôi quên vài thứ ở trường, ông chuẩn bị xe cho tôi!

- Vâng! Thưa tiểu thư.

Rất nhanh cô vào trong xe đi tới trường, cô không cho ai vào cùng mình, một mình đi vào trong. loáng thoáng một cái mở ra con đường, đi vào thẳng thang máy, qua nút ấn cao nhất có một ô vuông với nhiều lỗ nhỏ, cô hướng nó, gọi tên bản thân, lập tức đèn, mọi thứ tối um, thang máy chuyển cô xuống dưới hầm, sâu trong lòng đất, mở ra, một căn phòng mang tên hiệu trưởng xuất hiện trước mắt cô.

Cô đi vào, đập vào mắt cô đầu tiên chính là chiếc bàn làm việc và một chiếc máy tính, còn lại là khoảng không thừa thãi.

Căn phòng này, là... phòng làm việc của cô, bàn làm việc và tất cả mọi thứ, không có gì không có, nhìn hình ảnh quen thuộc, vừa xa lạ này, cô có chút ngáy người.

Cô vừa tạo một cách đi xuống riêng cho bản thân nhưng trong nguyên tác còn có một cánh cửa ẩn đi bộ xuống dưới này. Nói đến đây mới nhớ, Hắc Chính và Vi Tuyết từng phát hiện ra nơi này, cảm thấy vô cùng bất an chạm vào một khoảng không vô hình trên bàn, xuất ra một quyển sách.

Tất cả, toàn bộ là màu đen, trang nào cũng giống trang nào, làm cô ý thức được chuyện nào đó, tâm mỗi lúc trầm xuống giống nhau.

Cách...

Tiếng động này từ tay nắm cửa, không lẽ, thực sự trúng phải ngày đó!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Kết Nối

Mở cửa ra, cô cứ tưởng mình tiêu rồi, phải nói là... ai nhìn thấy cô lúc này đều không ổn, cô không thể để cốt truyện lệch thêm nữa. Ngay lúc này đây, cô thấy tim đập rất nhanh, sợ hãi không dám quay lại, thì một giọng nói vang vào tai:

- Quả nhiên cô đến đây, cô phiền thật đó, tôi hiện tại rất mệt, cô bớt gây chuyện đi được không?

Hiểu và nhận ra giọng nói này cô lập tức quay lại, thật không thể diễn tả cảm xúc lúc này, người đứng trước mặt đây chính là kẻ xuyên vào cùng mình mang danh Âu Lăng.

Dù không biết hắn mang nguy cơ gì nhưng ít ra tình cảnh có chút khả quan hơn, lấy một hơi dài ổn định nói:

- Lấy tình cảnh ra rồi nói, tôi hiện tại cũng chỉ muốn tốt cho về sau thôi.

Hắn nhìn cô một lượt cười nói:

- Cô nói tốt quá, tôi không dám tin, ngay cả thân phận của mình cũng không diễn cho tốt thì lấy đâu ra chuyện về sau. Hình như lần trước nói chuyện, cô không hiểu lắm về hoàn cảnh mình nhỉ?

Ánh mắt này, cảm giác này, giống như ngày hôm ấy, nhưng hiện tại ác liệt hơn, ngay cả thờ lạy cũng khó khăn, toàn bộ cơ thể đông cứng, chạy không được thoát không xong, nó thôi thúc bản thân bắt giác thấy điểm sợ hãi tột độ. Sự bất an, đáng sợ này, khiến cô muốn chạy, con người này là gì chứ? Chỉ cần một câu nói tiếp theo, cô nghĩ bản thân sẽ chết vào khoảng khắc này, thân thể đã suy nhược rồi, ngay cả thần chí không rõ, tự động ngã xuống.

Hắn nhìn thấy cô ngã thay đổi ánh mắt, đến gần cô, hỏi có sao không?

Cô nói không sao nhưng lại không ngước lên nhìn hắn, chỉ thấy bàn tay hắn vươn ra đỡ mình. Lúc đứng lên được rồi, hắn tự dưng nói khẽ vào tai cô:

- Chuyện này tôi sẽ tính sổ với cô sau!

Cậu nói này khiến cô vừa đứng lên, một lần nữa, thân thể đổ xuống. Hắn một bên đỡ, một bên thay đổi sắc mặt hòa nhã nó như thể chuyện vừa phát sinh không có.

- Âu Lăng: Không có thời gian thờ đâu, Vi Tuyết và Lạc Phong cũng đến đây rồi, mau rời khỏi đây đi, đừng để họ phát hiện.

- ...

Lạc Phong?! Thật bất ngờ, người đáng ra đi cùng Vi Tuyết lúc này phải là Hắc Chính mới đúng, cô hiện tại vô cùng rối gọi Âu Lăng lại, "Chờ một chút, đừng đi đường đấy!"

Hắn khó hiểu nhưng vẫn đi cùng cô đi đến bức tranh treo tường phía sau bàn làm việc kéo sang, bên trong là một đường tối, không nhìn rõ. Hắn vào cùng cô, nhưng vào mới biết chỗ này khá chật, chỉ dành cho một người vào, hắn nhíu mày. Cô khó chịu không kém, tự mở đường đi lên Ngay lập tức, nó mang hai người chuyển lên, phạm vi không gian một lúc rộng hơn, đèn bật sáng, bây giờ có thể nhận ra đây là một thang máy.

Không gian chật hẹp cuối cùng trở về với một thang máy bình thường, nói chính xác hơn chỗ họ đang đứng lắp vào thang máy tầng một.

Lúc này, tách nhau ra, hắn bỗng nói một câu:

- Tôi không nghĩ cô có ý đó đấy!

Hắn nói câu này không hiểu sao cảm giác không đúng liền hỏi lại

- "Ý" gì?

Hắn chưa kịp nói thì cửa thang máy mở, đối diện chính là nữ chính đang chạy tới gọi "Ái Vỹ"

Cô và hắn ngưng chuyện này lại, quay lại nhìn Vi Tuyết.

Vi Tuyết, trông lương thiện, trong sáng nhưng không có nghĩa là mềm yếu, cô thích những thứ mạo hiểm và cực kỳ tò mò, cô rủ Lạc Phong đến, không ngờ gặp bạn của anh, Âu Lăng. Âu Lăng nói cô là Ái Vỹ sớm đến đây, khuyên cô cũng nên gọi Hắc Chính tới. Cô mới nhớ ra bản kế ước khó chịu của mình.

Cô không được phép vi phạm bất kỳ luật gì của hắn, đành phải gọi hắn đến. Vừa mới gọi điện đầu dây bên kia mắng, bảo cô ở yên một chỗ. Cô liếc mắt nhìn Lạc Phong, đứng bên cạnh, anh hình như có phần mất tự nhiên, tránh né ánh mắt mình, rồi bất chợt nhận ra, cái người tên Âu Lăng không thấy đâu.

Sau khi cúp máy xong, mới quay lại hỏi Lạc Phong, người kia đâu rồi?

Lạc Phong bảo cậu ta đi vệ sinh, quay lại sau. Cô nghe xong mỉm cười bí ẩn thì thầm to nhỏ với anh hỏi:

- Liệu có phải đi tìm Ái Vỹ không?

- Lạc Phong: Có thể!

Hai người hướng nhìn nhau, hai người họ đều muốn che dấu nó, cái cảm giác kỳ lạ lúc này.

Viện có cho những cảm xúc Lạc Phong chỉ dám đưa ra mấy lời nói vui đùa hời hợt để xóa tan bầu không khí ngột ngạt căng thẳng. Lần trước nói chuyện với hắn về đề tài bói toán gì đó, anh đã biết mình không có cơ hội gì rồi, có điều vẫn cho mình một cơ hội mỗi ngày trò chuyện với cô. Tuy nhiên, mỗi khoảng khắc muốn kéo dài thời gian thêm chút thì bị cô gái tiểu thư kia kéo đi mua đồ, ăn uống, nói là muốn đi ra ngoài cần người theo, nhưng cho dù có Âu Lăng ở đó, cô ta vẫn buộc mình ở lại, dần dần người ta cũng bắt đầu phỏng đoán, chỉ trò sau lưng, nghĩ lại một kẻ nghèo như anh một lần được thưởng quà từ Ái Vỹ quả thực là một tin không tốt đẹp gì lại không nghĩ tới Vi Tuyết cũng để ý chuyện này mà hời hợt:

- Cậu đang quen Ái Vỹ à?

Lạc Phong vốn chỉ là chấp thuận vệ sĩ cho Ái Vỹ nhưng anh khi hỏi đến chuyện này, có điều nói ra, anh cảm thấy không công bằng. Anh thực cũng muốn hỏi về mối quan hệ giữa cô và Hắc Chính là như thế nào?

Đúng lúc này, một chiếc xe màu đen đi tới, người trên xe đi xuống, khỏi phải hỏi cũng biết người trên xe là ai. Vào thời khắc Vi Tuyết đi đến cạnh người kia, Lạc Phong cảm nhận được một cổ tức giận, nói mà không được, chỉ có thể nhìn xuống.

Hắc Chính đến, liếc quanh không thấy Ái Vỹ đâu, có điều anh biết cô không nói dối. Lúc anh đến đây, đã thấy xe nhà họ Ái đỗ ngay trước cổng, không hề sai.

Thế là, tất cả đều vào trong, ngay lập tức thang máy bỗng nhiên bật mở, hai người bên trong là Ái Vỹ và Âu Lăng ở hướng thẳng về phía họ. Vừa nhìn thấy Ái Vỹ, Vi Tuyết đã gọi tên, chạy tới. Cô trước giờ, nhìn người không sai, ý tốt hay ý xấu đều có thể nhận thấy, cô tuyệt đối không nhìn sai.

Mặc Vy thấy Vi Tuyết nhưng cũng thấy nam chính và nam phụ đằng sau, nảy sinh ý định mang Lạc Phong đi. Cô biết hướng truyện đã thay đổi, e rằng người Vi Tuyết chọn về sau sẽ khác, cô sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.

Cô đi qua Vi Tuyết, đi tới Hắc Chính mỉm cười nói:

- Trùng hợp ghê, tôi không nghĩ anh đến, anh cũng để quên đồ sao?

Hắc Chính vừa định mở miệng đáp trả thì Vi Tuyết phía sau hồ húng trả lời thay:

- Mọi người đang truy tìm căn phòng mật, Ái Vỹ nếu đã đến đây rồi thì tham gia cùng nhé!

Nói xong Vi Tuyết thân thiện cầm tay cô, mà cô, Mặc Vy rất sững sốt với hành động này, Vi Tuyết theo nguyên tắc rất sợ con người này mới phải, luôn né tránh, hạn chế khoảng cách tối đa. Điều này không thể xảy ra!

Mặc Vy ngay lập tức hất tay Vi Tuyết, lấy tinh thần trầm tĩnh, ánh mắt sắc lạnh, đầy kiêu ngạo nói

- Đi cùng?! Cô nghĩ mình là ai chứ?

Rồi nhanh chóng lấy khăn tay lau tay buông một câu:

- Đừng đụng vào người tôi!

Hắc Chính đứng ở đây nhìn thấy hành động đó nhũn mày chặt hơn, nhanh chóng bắt lấy tay Vi Tuyết bá đạo kéo Vi Tuyết vào người nhìn cô nói:

Cô không muốn đi thì thôi, tỏ vẻ cái gì?! Cô không vừa ý, có thể đi, tôi không cản.

Nghe xong Mặc Vy tỏ ý tức giận nhìn anh:

- Anh đi cùng cô ta?!

- Hắc Chính: Đúng vậy!

Quả thực là một cơ hội tốt, Hắc Chính biểu đạt ý theo dự tính của mình, cô nhanh chóng tức giận bỏ đi, không khỏi nhắc nhở hai người kia đi theo mình.

Lạc Phong có chút chần chừ nhưng cô vẫn kiên nhẫn gọi lại, nhắc cho anh nhớ, bản thân là đang đứng ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bức thư

Hắc Chính nhận được cuộc gọi của Vi Tuyết, đến đây. Đường từ nhà đến trường, không xa lắm, nhưng chính vì nghe Ái Vỹ có ở đó nên phải đi xe tới nhanh. Thật không ngờ, vừa vào đã dính mặt nhau, thật oan gia.

Anh nghĩ bản thân mình nên lập tức kéo con nhỏ này ra, thật hết nói nổi. Anh không biết điều gì khiến Vi Tuyết quan tâm Ái Vỹ, nhưng anh biết kiểu này không ổn chút nào.

Đây thật ra là một sự tình cờ nhẹ nhưng người mang tên Ái Vỹ này, không mấy bận tâm. Cô ta quả thực như lời nói, đã không còn thích anh hay đang có kế hoạch khác, nhưng nhìn vào sắc mặt hiện tại, anh có phần nhũn mỳ, dù đã trang điểm, nhưng anh vẫn thấy nét mệt mỏi trên gương mặt, có thể gương mặt này quá quen thuộc với anh, nên anh có thể nhận thấy cô không khỏe?!

Ái Vỹ bắt đầu tỏ ý không lưu luyến anh, tuy vậy lời nói lại có ý khiêu khích, cô trở ra không chút do dự, cũng giống như lời nói mang lửa kia chỉ là khí, và khi anh nhận ra, con người đó đã ra khỏi tầm mắt.

Hắc Chính cảm thấy bản thân gặp phải ảo ảnh, nói trắng ra, anh chưa từng nhìn Ái Vỹ lâu như vậy cho đến lúc Vi Tuyết gọi lại.

Vi Tuyết dường như cũng nhận ra sự khác biệt đó nhưng cái đó cũng chỉ là nghĩ thoáng qua, cái cô tỏ mò hơn cả chính là quan hệ giữa những người kia. Cô có thể cảm nhận, cô bị thu hút bởi Ái Vỹ, về mặt nào đó, không rõ. Sự quan tâm này khiến tầm nhìn cô hướng về Ái Vỹ nhiều hơn.

Chính vì vậy, cô không biết nỗi lòng của Lạc Phong, người miễn cưỡng bị lôi ra, thất vọng nhìn bóng hình của cô và Hắc Chính.

Hắc Chính cũng vậy, căn bản anh cho rằng đó chỉ là ảo giác, làm người sao có thể thay đổi ngày một, ngày hai được? Dù cho cô ta không còn thích anh, bản thân anh cũng không nên tiếc thứ tình cảm cô ta dành cho mình. Làm như vậy, là cho cô ta một tia hy vọng làm càn!

Khi Vi Tuyết gọi lại, anh nhận ra thân phận giả "bạn gái" này. Anh thực ra không phải không ưa cô, chỉ là nếu giữ người bên cạnh ắt sẽ ngày gặp nguy, anh không thích liên lụy đến người khác.

Vốn nghĩ bản thân có thể bảo vệ cho cô, nhưng cũng phải suy nghĩ lại, hiện tại không ổn tí nào. Để có thể leo lên vị trí cao, căn bản không thể không đắc tội với nhiều người, nhất là thời điểm bây giờ. Kẻ thù chồng chất, e một mình không đủ.

Nhưng cũng không thể bỏ cô, trong trường hợp tất cả mọi người đều biết anh và cô có quan hệ thì hoàn toàn không thể. Hơn nữa mai còn sinh nhật Ái Vỹ...

Càng nghĩ càng rối, anh cố gắng trấn tĩnh lại nhìn Vi Tuyết nói:

- Chúng ta về thôi!

Vừa nghe xong, Vi Tuyết bùng nổ, anh không nghe cô nói, cô đến đây làm gì à? Anh nói hôm nay mệt, cô không nghe, đã đến đây rồi, cô không thích về không, chạy đi. Anh vì không muốn bỏ cô ở lại một mình đành chạy theo.

Cũng may chân anh dài hơn chân cô, một lát bắt được cô, nhưng vào thời điểm bắt được cô cố bám vào một cái tranh treo tường, giữ mình.

Thật bất ngờ, bức tranh được kéo ra, nhận thấy bên trong có một đường, cầu thang dẫn xuống. Vi Tuyết hưng phấn vô cùng định đi xuống thì bị Hắc Chính kéo lại, anh nói:

- Mở đèn pin điện thoại ra!

Nhận thức cô hiểu, vốn nhìn rất tối, cô chạy xuống không chừng ngã sập mặt, ngay lập tức mở đèn rồi cả hai cùng đi xuống.

Hắc Chính hiện tại càng đi xuống, càng tệ, anh biết thời điểm vừa rồi, Vi Tuyết nói cho Ái Vỹ nghe về căn phòng mật nhưng hình như cô ta không mấy

bận tâm, không hỏi lại, càng không có ý đi theo. Theo suy đoán của anh Ái Vỹ có ý đồ xấu nào đó, không lường trước được. Nghĩ ra cũng chợt nhớ ngôi trường này cũng là tài sản nhà họ Ái, nơi này được tu sửa trở lên khang trang như hiện tại cũng là phần nhiều có sự đóng góp của đại gia thế Ái gia, sợ là bên trong có thứ bất thường, không chừng cũng nguy hiểm không kém.

Nhưng kết quả trái với suy nghĩ của anh, đây hình như đúng là phòng hiệu trưởng. Tuy nhiên nơi này lại chẳng có gì ngoài bàn làm việc giá sách và một bức tranh to lớn đằng sau. Bức tranh này hỗn loạn với nhiều gương mặt, cảm xúc khác nhau, loại tranh sơn dầu. Nếu nhìn lâu, có cảm giác áp bức lạ.

Hắc Chính nhớ lại lúc vào đây cũng là một bức tranh hội họa, một bình hoa, nên có thể nào...

Anh đẩy ra không được, tháo ra lại càng không, nó nặng hơn anh tưởng, chuyện này quá mức phi lý, thậm chí không thể gỡ ra.

Cùng lúc đó Vi Tuyết chú ý đến cái cái bàn, sàn nhà, cả căn phòng, cô nói:

- Nơi này sạch thật đó! Hiệu trưởng ở đây thật sao?

Hắc Chính: Có thể!

Anh thực không thể không phụ định nơi này có người. Tuy nhiên, có phải hiệu trưởng thì không chắc.

Vi Tuyết lục trong ngăn kéo bàn, trống không, kiểm tra phía dưới, phát hiện ra có một phong thư dán ở đó. Một nơi có thể nhìn rõ như thế này, rõ cho bản thân mình tìm thấy nên lấy lên mà không chút do dự.

Hắc Chính cũng nhìn thấy phong thư cô tìm ra, đến gần nhìn rồi bảo cô mở ra đọc.

Cô cũng to mò nhanh chóng mở ra đọc nội dung:

(Tôi là hiệu trưởng trường, tên tôi là Mạc Vy. Điều đầu tiên, tôi muốn chúc mừng hai người đã tìm được đến nơi này...)

Vừa đọc đến đây, cả hai đều vô cùng bất ngờ, cảm giác thứ nhất là bức thư này dành cho họ, cảm giác thứ hai hiệu trưởng biết họ đến đây và cảm giác thứ ba... chính là sự sợ hãi lạnh sống lưng.

Hắc Chính cổ lấy lại hơi thở bình tĩnh nhìn Vi Tuyết, người tìm ra bức thư này hỏi cô có phải là người viết lá thư đó dọa mình không? Cô lắc đầu, khẳng định bản thân mình không, nét nét chữ cũng không phải của họ. Vậy, thứ nét chữ lạ lẫm này là của ai?

Không tìm ra lời giải đáp hợp lý cô tiếp tục đọc:

(Đã có rất nhiều người tới đây tìm, tôi không muốn phiền phức cho các em học sinh của tôi, nên hãy giữ bí mật chuyện này, tôi ghi nhận các em theo một cách nào đó, nhưng trên thực tế, không có chuyện có thể tốt nghiệp nếu các em tìm ra tôi, giai đoạn con người luôn có bước phát triển khác nhau, có sự đột phá và cách nhìn nhận khác nhau. Con người thành công nhờ khả năng không phải do may mắn. Tuy nhiên, dù sao hai em đã tìm thấy nơi này, khuyến tặng hai em phần quà bên trong phong bì)

Nghe theo, cô mở ra, nhận được hai phiếu ăn miễn phí ba tuần từ cửa hàng ngoài trường.

Vi Tuyết ánh mắt lấp lánh nói

- Ông ấy có thật

Hắc Chính:..

Bên dưới có kí bút hoàn thành, cô mới đặt tờ giấy xuống.

Anh lại không nghĩ vậy khi nhìn vào tờ giấy này với phong thư cùng bộ

"Thật khác biệt"

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Sự sắp xếp không thể chống lại

Hình ảnh của trái tim (Bản chính thức)

Chương 22: Sự sắp xếp không thể chống lại

Trong lúc hai nhân vật chính ở trường, Mạc Vy cho hai người đi bên cạnh mình lên xe, nhưng Lạc Phong từ chối, anh nói cô lên xe như vậy là an toàn rồi, không cần vác anh theo làm gì, mất công. Nếu thực sự cần thiết thì cũng có Âu Lăng bên cạnh.... Mạc Vy biết anh định quay lại chỗ Vi Tuyết quay lại nghiêm mặt nói:

- Cậu nói như vậy là đang từ chối tôi? Tôi đứng hiện tại đến đây là an toàn. Tuy nhiên, ngay cả như vậy cậu cũng không được phép bỏ đi khi chủ nhân không đồng ý. Đây là công việc, cậu không để cảm xúc xen vào. Đừng viện cớ lý do, đó chỉ là lời ngụy biện cho việc thiếu trách nhiệm của cậu thôi, hiểu chưa?

Nghẹn lời, anh nghĩ hoàn toàn đúng, thực tế từ nãy giờ anh không chú tâm gì hết, thực sự quá yếu kém, người mình thích bị cướp, ngay cả sức cạnh tranh cũng không. Giờ thì, bản thân còn bảo vệ không xong một người, nhớ lại lần trước, vì cô ăn mặc quá nổi, nhìn vào đã biết cũng là hàng chất lượng đã khiến cho kẻ tâm không tốt đợi thời cơ. Vừa lúc cô có ý muốn tách ra đi riêng để mình với Lạc Phong có thời gian tâm sự nên cô ý kêu hán mua chút nước

Anh nhìn Âu Lăng, người lấy tiền xong cũng liếc một anh một tỏ ý thất vọng chút rồi đi, anh nhưng cũng không làm cách nào khác đứng lặng như tờ, rồi bất chợt thấy Vi Tuyết và Hắc Chính ở bên kia đường, anh không nhìn lầm, là cô, nên dừng bước, ý định gọi người nên đợi đèn đỏ, tự buông người đi sang đường

Người trong đám đông đã đi mất, mà anh lại nghe thấy tiếng hét của Ái Vy, liền quay lại thấy cảnh cướp giật, kẻ kia cướp túi, thấy cô giữ chặt lại, sợ hãi giữa đông người vung dao lên, cô né tránh lưỡi dao hướng tay mình, rụt lại. Bản thân lấy ra một cú sút đôi người, thẳng vào bộ vị trọng yếu, khiến kẻ đó ngã lăn ra. Vài người trong đó thấy kẻ ngã, có ý trở thành anh hùng ra tay tương trợ cứu nữ nhân, thì kẻ này có ý phòng thân trước, rút ra một khẩu súng hướng về họ

Cảnh tượng này đáng ra của nữ chính, cô hốt hoảng định hình tình huống, giống như muốn nói: "Chuyện quái gì xảy ra thế này?"

Kẻ này chặt vật đứng lên giương khẩu súng khắp nơi, khẩu khí hăm dọa, sau đó liếc cô lại có chút ngẩn người, sau đó không quá dám nhìn lâu chỉ bắt cô tháo hết đồ trang sức vào trong túi ném ra cho hán, anh vội chạy vào giữa thì thấy một thoáng bóng dáng Âu Lăng từ đằng sau tiếp cận kẻ đang hào hứng nhìn từng trang sức quý giá cho vào túi. Cô thân nhiên mang đồ vào xong, tự đặt túi xuống, một chân đá chiếc túi về phía tên này, vừa lúc cúi người nhặt đồ, Âu Lăng ngay lập tức xông ra vịn tay hán ra sau, súng một chốc rơi xuống đất, hán chỉ kịp kêu "a" một tiếng đã bị đẩy úp mặt xuống đất rên rĩ. Thật không thể tin lại có kẻ giữa thanh thiên bạch nhật làm ra loại sự kinh hãi đến vậy, đến người xem không khỏi rùng mình.

Bản thân Lạc Phong cảm thấy mình hoàn toàn thất bại, anh đôi lúc không hiểu, tại sao Ái Vy lại chọn mình.

Mạc Vy dường như nhận thấy điều đó lại tỏ như không thấy, vốn nên nhắc nhở lại không biết lựa câu nào để nói.

Suy nghĩ nhiều cũng không được gì cô ngồi lên xe, hán nhìn thấy cô lên cũng lên luôn. Mạc Vy vừa nhìn Âu Lăng lên mặt vô cùng khó coi, vốn định để Lạc Phong ngồi bên cạnh, không ngờ tên này xen vào. Nhưng chuyện này không thể nói ra, đành nuốt xuống. Lạc Phong thấy vậy, quay lại nhìn một chút quyết định lên xe.

Kế hoạch thất bại, vì Lạc Phong ngồi ghế trên, cô không còn gì để nói. Tuy nhiên, hán, cái tên bên cạnh bắt đầu diễn trò. Hán ngồi trên xe, nhập vai nhân vật Âu Lăng cuốn lấy cô, đã thế còn tỏ vẻ ái ngại như thiếu nữ, nói về bản thân rất khoa trương xong, còn nói gì đó về quan hệ hai bên nhà. Cô tự hỏi hán có phải nhập tâm quá rồi không, đầu đầu muốn chết.

Không chịu nổi, cô hướng tới người đang lái xe nhà họ Ái, tên Trung, bảo ông trước hết rước hán về nhà họ Âu trước, đằng nào thì cũng chung đường, mà nhà cô xa hơn nhà hán. Vừa nghe xong, hán lên tiếng:

Hán hiểu biết cô ý tứ nhưng vẫn nực cười thì thầm bên tai: "Chú ý tới địa vị mình một chút, đưa đón một kẻ không danh, không phận để bị nhìn ngó, đồn đại, thiệt hại thì không rõ nhưng ảnh hưởng thì khá nhiều đó". Hán vừa nói vừa liếc người lái xe bên trên.

Hán là có ý, để cô sớm không có cơ hội làm vậy, mà Lạc Phong biết được tâm tư e là né còn không kịp

Cuối cùng vẫn là dẫn xuất loại khả năng cho tận lúc về nhà vẫn ở một câu: "Dư Tinh biệt luyện" không rời, cứ đứng như vậy cho đến lúc xe của Ái Vy rời đi, mới vào nhà.

Cô ngay sau đó cũng về luôn, lại đặc biệt biết được Ái Lâm lên phòng mình

Ái Lâm viện cớ ngày mai sinh nhật cô, muốn tạo cho cô một chút bất ngờ nên đã lấy được chiếc chìa khoá dự phòng trong tay Mạc Hạ.

Ngay lập tức, cô lao lên phòng, Mạc Hạ nhìn cô cũng thực bất ngờ. Từ trước đến nay, mỗi lần làm gì, bà cảm thấy cô tỏ ra vô cùng bình thản, lạnh lùng. Lần đầu tiên, bà nhìn thấy cô biểu cảm hoảng loạn chạy lên như vậy.

Phải, trên thế giới này có một thứ dù cho có cố gắng thay đổi cũng không mang lại kết quả gì chính là thứ định sẵn. Thứ phép màu trong truyện cổ tích không bao giờ có, một khi hiểu được sự trưởng thành. Bởi tạo nên nó, một ai đó, một thứ gì đó phải hi sinh, để tồn vinh một thứ có giá trị

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tôi không giúp cô, tôi giúp bạn gái tôi

Cô thề là mỗi lần làm cái gì đó, đều không thuận lợi, cũng như hôm nay, cứ tưởng lấy được thứ tốt đẹp lại chẳng có gì, hết sai lầm này đến sai lầm khác, cô bắt đầu thất vọng với bản thân.

Cô vốn định vào nhưng cửa mở, người trong phòng mỉm cười nhìn cô, có đôi phần quái lạ. Thất bại nhiều lần khiến cô lùi bước, nói với Ái Lâm xong rồi thì về nghỉ ngơi đi, Ái Lâm không muốn nhưng vẫn tự mình bước ra khỏi phòng, cô nhưng không có vào phòng ngay, xuống nhà nhìn thấy Mạc Hạ đang sắp xếp một số đồ nói:

- Đã khuya như thế này mẹ không ngủ sao?
- Không có ngủ được, mẹ nghe con ra ngoài cũng không có yên tâm..

Cô nghe xong buồn rầu miễn cưỡng nói:

- Con cũng đã lớn rồi mà mẹ, mẹ thức đêm như vậy con cũng lo lắng

Được sự quan tâm cùng lo lắng của con gái Mạc Hạ đôi phần áy náy, một chút không biết làm sao nói

- Vậy.. vậy sao?! nhưng mà ta vẫn là lo lắng, Ái Vỹ con dù lớn tuổi rồi cũng không nên đi đêm, thân là con gái, đi đêm nguy hiểm lắm!
- Con sẽ để ý, cô nói: Mẹ cũng nên ngủ đi
- Ủ! Ngủ ngon.
- Mẹ cũng ngủ ngon

Sáng hôm sau

Mạc Vy thực không ổn tí nào, rõ đã uống thuốc, nhưng hình như không khá hơn, mà ngày càng trầm trọng. Cô nghĩ do tình tiết truyện diễn biến quá nhanh nên bệnh tình của cô mới biến hoá tẻ đến vậy, nhưng bản thân không biết mình trong tình trạng nguy cấp đến đâu để che giấu, cho đến khi chiếc cốc rơi xuống trên bàn ăn sáng cô mới bắt giác hít một ngụm khí lạnh.

Cô vội vàng rút tay xuống, lên tiếng kêu người dọn. Người trên bàn ăn một mảng tĩnh lặng, sự kinh hoàng hiện lên trước mắt Mạc Hạ, bà vừa rồi phải chăng vừa nhìn thấy bàn tay Ái Vỹ run? Không thể nào, mới lần trước, kiểm tra đầu thấy trầm trọng đến mức thế?! Bà hỏi cô:

- Ái Vỹ con uống thuốc chưa vậy?

Mạc Hạ nghe câu hỏi này đành phải nói dối chưa, cô không thể nói hiện tại tình trạng bây giờ thuốc không còn tác dụng nữa. Tiện luôn, cô nói:

Hiện tại con cảm thấy hơi mệt, con ra ngoài uống thuốc, nghỉ một lát, vào ăn sau, mọi người ăn trước đi!

Bà Ái Vỹ nghe thấy vậy ừm một tiếng, mẹ Ái Vỹ cũng xen vào một câu:

- Cần thiết ta muốn con đến bệnh viện xem lại..

Mạc Vy vừa nghe đến bệnh viện lập tức từ chối, cô không thể đến đó, nhất là khi, đó là vào ngày hôm nay, cô nói:

- Chẳng phải lần trước kiểm tra rồi sao, sao phải kiểm tra nữa, hơn nữa hôm nay sinh nhật đi bệnh viện, thật không hợp lý, mọi người giấu con cái gì sao?

Cứng họng, Mạc Hạ bỗng nhiên cảm thấy lời miệng muốn giải thích thì được Ái Lâm nói đỡ:

- Đúng vậy, mẹ lo xa quá rồi, nó bị yếu sinh lý, mai không được thì để ngày kia. Hơn nữa, nó lớn rồi, tự có thể chăm sóc bản thân.

Nói đến đây, thực ra Ái Lâm cũng có chút hơi không ổn, bản thân cũng rất lo, nên sau khi Mạc Vy đi ra ngoài không để ý nữa thì cùng lúc anh rơi vào trầm mặc hướng cô, muốn nói gì đó lại nuốt xuống im lặng

Mạc Vy ra bên ngoài nhìn hai bàn tay run rẩy của mình thờ dài một hơi, rồi mở túi lấy quyển sách ra, cô biết tất cả trang đều đã đen nhưng thứ cô tìm không chỉ có thế, cô kẹp một phong thư ở đây. Nói đúng hơn là cô dối trá nó, điểm quyết định biến nhân vật chính có được hào quang xứng đáng. Có điều, không thấy?! ngoài những trang giấy đến thì không có phong thư nào cả.

Cô hôm qua mở đã không thấy khả năng nhất lấy nó là tên xuyên giả chết tiết kia,

Người này muốn ngồi cùng mình, quả nhiên có ý đồ không tốt, cảm giác thua cuộc, khó nói này thực không dễ chịu chút nào.

Mặt khác bên trường, Hắc Chính cùng Vi Tuyết đi ra. Hắc Chính gương mặt rói rắm như thiếu gì đó, ngược lại Vi Tuyết rất thỏa mãn với món quà ngày hôm qua.

Hôm đó, ra khỏi cổng trường thấy trời tối, Hắc Chính đón Vi Tuyết về, tiện luôn hỏi về vết thương đợt trước. Vi Tuyết nói:

- Hiện tại đã ổn!

Anh vẫn luôn nghĩ rằng con người kia yếu đuối, nhưng hình như anh đã nhầm, người con gái này mạnh mẽ hơn vẻ bề ngoài. Tạo cho anh vô số bất ngờ, gương mặt non nớt, ngày thơ kia ánh lên trong mắt anh đều thật kiên cường, có thể nói anh hiểu cô hơn một chút. Nếu nhớ lại khởi điểm với bây giờ, thì có thể nói rằng, cô ta trưởng thành khá nhanh và đang cố vượt qua sự bao bọc của mình.

Thời điểm xe rẽ sang, đi qua một ngõ nhỏ, thoáng nhìn thấy cảnh đánh nhau, Vi Tuyết nhìn thấy kêu dừng xe, Hắc Chính nhanh chân chạy theo cô, bỗng chốc anh cho rằng bản thân nghĩ sai, con nhỏ trước mắt kia làm sao mà trưởng thành được, thực hấp tấp, ngu ngốc mà.

Cuối cùng bản thân cũng không biết sao ra giúp mới nhận ra người bị hại là một nữ sinh, người này bị một nhóm trai đùa rồn, may thay có chút võ chống cự được, tuy vậy đối thủ cũng không phải loại lưu manh đường phố ra về ta đây, mà là những kẻ lưu manh có tiếng, đánh mấy cái vẫn bị bắt. Thật may, Vi Tuyết và Hắc Chính đến kịp giúp.

Thật ra toàn là công Hắc Chính, Vi Tuyết định giúp nhưng vừa vào cuộc đã như con thỏ nhỏ vào tròng, không biết lượng sức. Nếu như Hắc Chính không đi theo, e là có chuyện, anh thực muốn hỏi người này có biết suy nghĩ không? Nguy hiểm như vậy mà vẫn chạy ra... Nhưng nhìn vào gương mặt thất thần của Vi Tuyết nhìn anh, cảm giác như cô bị dọa sợ đành phải hỏi:

- Có sao không?

Vi Tuyết trầm lặng cúi người xuống nhẹ giọng ừ một tiếng, để ý đến lòng người bị hại. Cô gái bị hại khá xinh đẹp, thêm vài phần ửng đỏ trên má, nhìn có vẻ như đã phải lòng người đàn ông trước mặt, Hắc Chính.

Hắc Chính chỉ nhìn vào Vi Tuyết một cách tự nhiên, từng cử chỉ, hành động, cứ như đó là lẽ thường, tất nhiên mà anh chẳng hề để ý, cho đến lúc người kia mở miệng nói cảm ơn, anh mới quay sang nhìn người đó. Kỳ thực, đối với anh xinh đẹp là một bản năng của phụ nữ, nhất là Ái Vỹ, vẻ đẹp có thể nói vẹn toàn mới hình dung con người này. Người trước mắt cũng coi là có nhan sắc, nhưng cái kiểu hờ hang câu dẫn đàn ông này, khiến anh cực kỳ ghét. Tay định chạm vào người, anh liền né, sau đó kéo Vi Tuyết đi.

Cô gái kia vẫn là ngoan cố chạy theo, muốn hỏi tên, bực mình anh hướng mắt lạnh lùng nói:

- Hắc Chính: Này cô, nếu cô bận tâm, muốn báo đáp gì đó thì tôi không cần. Nên chuyện biết tên không cần phải hỏi, tôi không giúp cô, tôi giúp bạn gái tôi!

Vi Tuyết:....

Cuối cùng, cũng vì câu nói đó, cô gái bối rối chạy đi, hai người đi lên xe. Lúc này, Vi Tuyết mới lên tiếng nói:

- Hắc Chính, tôi suy nghĩ rất lâu để có quyết định này, xin hãy nghe tôi nói, tôi không muốn bám vào anh như một kẻ nịnh hót, càng không muốn cứ phải trốn sau lưng anh. Nên ngày mai, anh không cần phải bảo vệ tôi nữa. Chuyện bạn gái, tôi vẫn đóng, chỉ là tôi muốn anh dành thời gian cho việc khác, đừng chú tâm đến tôi.

Thực không ngờ anh vừa vào đã nghe cô nói chuyện này, anh cũng cảm thấy cô kì lạ từ mấy ngày trước, cũng ngờ ngờ về quyết định này của cô nhưng anh vẫn phải hỏi:

- Hắc Chính: Quyết định này là do ảnh hưởng từ lời nói bên ngoài hay là vụ vừa rồi?

- Vi Tuyết: Tôi thấy họ nói đúng, không sai, người sai chính là tôi, dù cho tôi là bạn gái anh cũng không muốn vậy. Tôi muốn bản thân mình mạnh mẽ, chứ không phải kẻ yếu đuối dựa hơi người khác mà đứng lên. Đây không phải lời cầu xin, đây là lời đề nghị, xin hãy chấp nhận.

Nghe xong phụt một tiếng cười hiếm hoi trên gương mặt anh nói:

- Hắc Chính: Cứng miệng ghê, tôi không nghĩ bản thân cô có những lời nói nghiêm túc vậy. Nếu như cô học võ và học vài cách giao tiếp tôi sẽ đồng ý. Dù sao cũng lợi cho tôi, tôi sao lại không đồng ý với đề nghị này?

Nghe vậy Vi Tuyết thoáng mừng trên gương mặt, nếu như có thể chấp thuận chuyện đó, thì vài khóa học thêm này cũng chả hề gì, hơn nữa còn có lợi nữa đằng khác.

- Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Yêu cầu!

Ngày hôm nay vô cùng đặc biệt, cô lại cảm thấy xui xẻo nhớ đến ngày hôm qua mà tức giận bỗng nghe thấy tiếng gọi của Ái Lâm đằng sau gọi mình, bắt chọt quay lại, lộ ra gương mặt có phần tức tối. Ái Lâm thấy vậy nghĩ là do mình tính nói điều gì đó để xin lỗi thì lại bị cô nói trước

Mạc Vy: Nghe nói anh có quà bất ngờ cho em

Ái Lâm: À... Đúng vậy.

Nói vậy thôi chứ hẳn không có, nếu hỏi quà đâu hẳn tên này đã sớm chuẩn bị phùng án phòng ngự chắc chắn, trả lại chìa khoá nói:

- Quà cho em anh tất nhiên chuẩn bị nhưng sau khi nghĩ lại anh thấy tặng đúng ngày sẽ có tâm hơn, cùng mọi người quây quần bên nhau như thế sẽ vui hơn nhiều.

Những lời đó hẳn sẽ khiến Ái Vy chân chính rút tâm phòng bị, hơn nữa việc đột nhập vào phòng em gái từ nhỏ đã là một thói quen biến thái của ông anh này rồi. Thời gian đó mà nói, chính là thời kỳ đen tối nhất của Ái Vy, chơi đùa là chuyện bình thường nhưng đối với một kẻ cuồng em gái mà nói chính là thứ đáng sợ nhất, phải nói rằng chỗ nào trong căn phòng này, kể cả bí mật thiếu nữ hay tủ quần áo mà nói, cái gì cũng lộ ra xem hết, chứ chưa nói đến thân thể của Ái Vy, số đo ba vòng này cũng được lưu tâm. Đôi khi khiến cô vô cùng xấu hổ oán hận, chỉ là lúc căng lớn, điều đó giảm bớt đi thôi, coi như biết ý.

Mạc Vy: Thực ra không cần làm quá, tạo bất ngờ gì đó đâu, anh chỉ cần anh làm một chuyện thôi.

Ái Lâm nghe vậy, thực tế có đôi phần âu lo trước thứ em gái mình muốn, nhớ lại món quà mỗi lần nó bắt mình mua, quả thực không gì sánh được. Ái Vy có một đôi mắt sắc sảo khi nhìn hàng, mọi thứ cô chọn đều tốt, đẹp, nên giá trị đi đôi với nó là vô cùng lớn. Chuyện này, anh biết được là khi Ái Vy mới lên bảy, bản thân lúc đó cũng có phần khá tiền trong tay, mặc dù không phải của mình nhưng vẫn là tiền cho, có thể tiêu. Hôm đó, cũng là ngày sinh nhật, anh không biết Ái Vy muốn gì nên đặc biệt hỏi cô, nhưng cô cũng không biết mình muốn gì. Thực tế cho thấy, gia cảnh giàu có nên cái gì cũng sẵn, điều đó là đương nhiên. Chán với mấy thứ sa si nơi thành phố, và bản thân cũng không muốn tốn tiền nhiều, anh tiêu khá nhiều tiền của ba, nên ông chắc không cho nữa. Nếu không phải vì sinh nhật Ái Vy, bản thân chắc chết vì hết tiền. Anh thừa nhận, hồi đó gặp cái gì thú vị đều mua sạch nên tiền có nhiều đến mấy thì cũng hết.

Cuối cùng anh kéo Ái Vy vào một dãy chợ bán đồ cũ, vì cho rằng nơi này bán rẻ nhất. Ái Vy nhìn mấy thứ mới mẻ, kì lạ khác với nơi thành phố chỉ nhưu mấy ché bán, không muốn vào. Anh hốt hoảng nín kéo dụ dỗ gọi nơi đây ngoài mấy đồ bán ra có khá nhiều thứ hay, bản thì có thể rửa sạch nhưng đồ không thể vứt đi. Anh cảm hộ cho, em thích cái gì cứ chọn.

Nhưng cũng chính vì lời lẽ đó, Ái Vy mới miễn cưỡng đi vào. Đi qua nhiều dãy hàng, anh cũng bắt đầu nổi lên hứng thú mua gì đó, mấy thứ kì lạ, rẻ tiền này cũng khá thú vị. Tuy nhiên, anh nhận, Ái Vy còn chưa chọn xong, anh cũng không thể.

Có điều, đi mãi vẫn không thấy em gái mình chọn gì, hết gian hàng này đến gian hàng khác, vẫn không ưng cái nào, khiến anh không nhịn được nữa hỏi:

- Em tìm được cái nào vừa mắt chưa?

- Ái Vy: Hiện tại không, đi một quãng nữa xem thử...

Hiện tại cũng đi khá xa rồi, còn muốn đi nữa?! Câu nói này anh định nói ra cũng đành nuốt lại khi nhìn thấy Ái Vy nhìn chằm chằm vào một thứ đồ trong một cửa tiệm nhỏ.

Một thứ đồ gốm khá bụi bên góc trong, nó là một cái cốc nhỏ, nhìn qua khá đơn giản, cũng chẳng mấy đặc biệt, nhưng hình như nó thích, quyết định hỏi chủ tiệm bán giá bao nhiêu.

Chủ tiệm nhìn hai người, trang phục nơi thành phố, rồi nhìn đến cô bé nhìn chăm chú vào cái cốc trước mặt cười lớn nói:

- Cái này sao?! Cô bé thấy gì ở nó vậy?

Anh chẳng hiểu sao người này lại hỏi vậy, vốn là thứ cũ, còn thấy gì nữa?

Ái Vy nhìn vào chiếc cốc hướng người trước mặt bảo:

- Vì nó giống tôi!

Anh thời điểm đó không hiểu, phụt một phát cười một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn mua, chỉ nghe được thoáng cái cốc này được một người khách tặng gia đình. Bản thân chủ tiệm thời điểm đó chiến tranh, chiếc cốc này vốn đi theo thời gian cũng không mấy đẹp để đành mang ra bán nhưng chẳng ai để ý. Một hôm nọ, cũng có một người đến đây xem, cũng để ý đến cái này, có phần

suy ngẫm. Chủ cửa tiệm có thể nhận ra ông ta muốn mua, nhưng sau cùng vẫn chốt câu "Chưa phải lúc", bảo chủ tiệm giữ cái này cho ông ta, hôm nào

ông sẽ đến lấy, nên đặt ở góc đó. Nhưng đã rất lâu rồi chưa có đến, hẳn đã quên, nên chủ tiệm không còn ý định bán cho người đàn ông nọ đó nữa.

Anh hỏi đó không có suy nghĩ phức tạp mua cho Ái Vỹ xong cũng không để ý nhiều, cho đến tối hôm đó, lễ sinh nhật của Ái Vỹ tổ chức, có một người đàn ông được ba mời đến để ý đến chiếc cốc có nét tinh xảo được rửa sạch trên tay Ái Vỹ hô lên câu:

- Quả là một món đồ tốt, tiểu thư cô sao cảm một một thứ đồ có giá trị bên người vậy.

Ái Vỹ lúc đó còn không hiểu nhưng anh thì có, lớn tuổi hơn, mua đồ khá nhiều, làm sao lại không hiểu từ ngữ đó?!

Ái Vỹ: Tại sao không được mang bên người? Vốn là đồ của ta, ta thích mang thì mang!

Người đàn ông ấy nãy nói lại:

- Tuổi của cháu nhỏ, mang thứ này bên người là không tốt.

Sau đó đứng lên hướng ba anh thì thầm thứ gì đó cuối cùng ba hỏi Ái Vỹ thứ này có ở đâu? Ái Vỹ thành thật trả lời do anh mua tặng! Ba anh hơi hướng về phía anh sau đó quay lại bảo Ái Vỹ đưa ông cất.

Mãi về sau khi hỏi lại mới biết thứ này nếu đứng ra đấu giá giá trị cao đến mức nào mới sùng sốt. Không chỉ vậy, đa phần đồ Ái Vỹ mua thực tế đều tốt, đẹp đến từng mi li mét và đắt tiền không kém. Vì thế, mỗi lần muốn chọn cái gì đó, anh đều gọi cho cô. Thật là một tài năng hiếm có, và từ sau lần đó anh không dám hỏi em gái muốn đồ gì trong ngày sinh nhật nữa, bởi vì không phải lúc nào cũng là giá rẻ khi ai đó biết chính xác giá của nó là bao nhiêu.

Quay trở lại vấn đề chính, nói về thứ mà Ái Vỹ muốn trong ngày sinh nhật năm nay, nó thực tế có đắt hay không, không quan trọng, quan trọng anh có đủ khả năng hay không? Cần rằng hỏi là thứ gì vậy?

Mạc Vy lấy trong túi một quyển sổ ghi chép, viết trong đó thứ gì đó, rất lâu, biểu cảm suy nghĩ, chán chừ sau đó viết tiếp, khiến anh vô cùng bất an. Cuối cùng cô xé ra, gấp vào nhiều nếp đưa cho anh nói:

- Một yêu cầu! Chính là không được mở tờ giấy ra cho đến cuối ngày, một khi mở ra phải thực hiện nó, làm được chứ?

Ái Lâm không biết trong này viết gì nhưng vẫn nhận nó cũng chỉ cười lấy một nụ cười miễn cưỡng nói:

- Nếu không phải thứ đồ gì to lớn, anh đều làm được

Mạc Vy: Vậy thì tốt! Nó không phải đồ vật!

Ái Lâm nếu như có thể đoán trước tờ giấy này viết gì thì có lẽ, nếu như có thể quay, anh sẽ không nhận nó.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Gặp lại!

Biểu hiện ngày hôm nay khiến bà sợ, linh tính bà mách bảo có thứ gì đó không ổn, liền kêu người tới. Mà cô, nghe thấy xong, nhanh chóng ra khỏi nhà, vốn định xin phép trước nhưng e rằng không khả thi với tình trạng bây giờ.

Cô gọi quản gia nói với hai người họ, nếu có hỏi cô thì nói rằng cô ra ngoài một chút, không cần người đi cùng, nó cũng gần, cô tự đi được. Cô không thể để người Ái Lâm bên cạnh mình, hẳn rất tài giỏi. Theo nguyên tắc mà nói thì không có chuyện đó, bởi kể sách lúc đầu anh thành công nên không cần người theo dõi nhưng hiện tại, chính vì điều kế hoạch lúc đầu không ổn nên anh đành dự phòng một người.

Ngoài ra, cô còn muốn biết chuyện khác. Nên vừa gọi taxi xong, cô gọi luôn cho hắn.

Mạc Vy: Tôi muốn gặp anh bây giờ!

Âu Lăng: Đầu cần, chúng ta gặp nhau ở ngoài nói cũng không có gì để làm cùng nhau, có gì nói luôn đi!

Mạc Vy: Anh đang bận hay không muốn gặp tôi?!

Bên đầu dây kia nghe vậy, có chút mệt mỏi ngáp dài một tiếng nói:

- Thôi được..., dù sao cũng là ngày cuối, chúng ta cũng nên gặp nhau. Có lẽ, có một số chuyện nên nhắc lại..

Và... Thế là họ hẹn nhau tại một quán cà phê vắng, cô đến trước, hắn đến sau. Lúc hắn đến, cô đã uống hết một cốc nước nên hắn vừa đến cô không

gọi thêm, đi thẳng vào vấn đề chính.

- Mạc Vy: Đây là "kết quả" cậu muốn, không chút hối hận sao?

- Đương nhiên có, tôi không phải cái máy, nhưng cái cảm giác này chân thực đến sợ hãi, ngay cả bản thân cũng suy nghĩ rất nhiều về "quyết định" này. Có điều, đây là lựa chọn của tôi, tôi không có ý định lừa dối để đoạt được hạnh phúc...tôi không xứng.

Cô cảm thấy con người này mạnh mẽ hơn bản thân, hay nói đúng hơn bản thân vô dụng, một kẻ trốn chạy, nhớ lại bản thân trước kia, chỉ thấy họ thẹn, đánh lảng sang vấn đề khác hỏi:

- Anh đã làm gì Hắc Long?

- Tôi.... Chỉ khơi gợi lòng thù hận trong người hắn mà thôi!

Mạc Vy nghe mà cảm thấy mơ hồ hỏi: Là sao...?!

Cô đang ở trong tình trạng lơ lửng, nhưng vẫn hiểu ý người đang nói trước mặt.

Người ta thường nói vị ngọt của kẹo làm sao so sánh bằng vị đắng của kẻ lừa dối.

Hắn đã lợi dụng thứ mà Hắc Long có, chèn ép lại, điểm yếu của Hắc Long chính là tình cảm, là người mẹ của anh người nuôi anh lớn lên mà không có sự yêu thương của cha, bị người khác nhạo báng, và chết đi trong sự đau khổ. Bây giờ anh quay trở lại, đòi lại thứ vốn thuộc về mình, điều đó không sai!

Đây cũng thuộc một phiên tình cảm, giống như đoạn kí ức tâm độc đắm vào tim, chảy ra sắc màu của thù hận.

Cô cảm thấy thua cuộc, gần như ngay khởi đầu, đã không làm nên được gì, cứ cảm giác bị bắt bài, và bị người đứng trước mặt đây chi phối. Nghĩ lại, việc này cũng giống như cuộc đời cô, càng cố thay đổi, càng lún sâu vào hơn, thật ngu ngốc.

Dừng lại, cô mới để ý một chuyện, một người cô quên mất, cực kỳ tò mò hỏi:

Ái Vỹ: Nói mới nhớ, cậu làm gì Sở Hàm vậy?

Chính là cái tên đánh nhau với Hấn và Lạc Phong, cháu trai chủ tịch trường Sở Vương. Cái tên này là một kẻ thù dai, cô không nghĩ lại bỏ qua chuyện đó để ràng đến vậy. Ấy mà, nó lại lẳng xuông như chưa từng xảy ra.

Chính vì không thấy hiệu trưởng nên đa phần là Sở Vương quản lý, ông ta mặc dù lớn tuổi nhưng không phải loại dễ động, nhất là đây là cháu trai ông. Nếu mà nói đến điểm yếu thì người này không có, vậy tại sao...?

- Âu Lăng: Nói mới nhớ, thời điểm đó, cũng khá hoài niệm, ông ta quả thực khó chịu với gia đình tôi, nhưng biết làm sao đây, ai mà không mắc phải sai lầm, nếu như không phải ông ta thì cũng sẽ là cháu ông ta, không phải sao?

Đúng vậy, nếu nói đến Sở Hàm thì tội hơi nhiều đó, ăn chơi, đánh nhau nhiều không xuể. Trước sau đều không bị bắt, đa phần không có cố và sợ ông ta, một kẻ đầy mưu mẹo, lưu manh hơn về bề ngoài trang nghiêm của mình.

Quả thực là ông cháu có khác, sự thật chứng minh Sở Hàm cũng vậy, tên này ngoài mặt kiểu người như thể được giáo dục tốt lắm nhưng lại không được như vậy.

Về mặt lúc hấn nhớ lại này có phần vui, nhâm lấy một cốc, thả xuông. Cô thì khác, một mặt cô cảm thấy lo, mặt khác thì vô cùng phòng chừng, cảm giác bản thân cũng sẽ có kết quả như tên đó vậy nên cũng không hỏi nữa.

Thay vào đó, cô lại nhắc đến Vi Tuyết và Hắc Chính, hai người này cô không để ý lắm, vì vốn không để tâm, nhưng cũng có thể nhận thấy khoảng cách giữa hai người.

Hấn nghe đến chuyện này cũng khá khó chịu, chính vì nữ phản diện không hành động nên chuyện tình cảm cũng không tiến tới đâu. Kết cuối sẽ ra sao, thực sự không báo trước được.

Hấn nhìn cô sau đó suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thực ra mà nói, nếu mục tiêu cô là Lạc Phong thì cô nên sớm để hai người kia bên nhau chẳng phải tốt sao?

Cô nghe hấn cũng tỏ vẻ đồng ý, thực ra đó là một kế hoạch khác. Tuy nhiên, nó không khả thi cho lắm, à không, phải nói là chưa có thời cơ.

Cô từ trước tới giờ, rất ghét bị ai sai khiến, bắt lực vì điều gì đó. Thân là một tác giả, chính là một lợi thế máu chó, vậy mà hết lần này đến lần khác không thành. Có điều, nếu mất cũng phải giữ lại phần có giá, dù có phải hi sinh.

Mà nói đến cái hệ thống bất thường giúp hấn cũng kì lạ, hệ thống nói giúp hấn đưa tất cả trở lại nguyên bản gốc vậy mà lại đi chỉnh sửa thời gian ngắn xuông, đây không phải sẽ khiến cốt truyện khó khăn lên sao?

Cô tự cảm thấy một mặt cảm thấy mình không thành, mặt khác có thuyết âm mưu ở đây và người có thể giải đáp nó là hần, rốt cuộc mấy ngày qua hần làm gì?

Tuy nhiên, cô không thích sự thoải mái của người này nhìn mình, có phần nhũn mỳ, mặc dù giúp hai nhân vật chính có điểm tốt nhưng mà...

Nói đến đây cô nghe thấy tiếng điện thoại reo, xuất phát từ túi mình, cô nhẹ mở túi ra, thật chậm lấy nó ra nghe. Bên đầu dây bên kia là mẹ Ái Vỹ, bà đang rất lo lắng, sau khi nói chuyện với bác sĩ, một chuyên gia về thần kinh, ông cho biết cô đang ở trong tình trạng nguy hiểm và đang có tình trạng muốn giết.

- Bác sĩ: Phu nhân Tôi thật sự phải nói câu này, hình như... tiểu thư sớm đã biết trước hết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thay thế

Nhớ lại khoảng thời gian trước

Hệ thống nói cho hần biết hệ thống hiện tại không ổn định do một số vấn đề bên trong, hệ thống buộc phải nâng cấp, làm mới để giải quyết vấn đề trên nên không tránh khỏi rủi ro tạm thời không đáng có. Bảo hần nhiệm vụ hiện tại mà nói sẽ có phần khó hơn bình thường, để bù đắp thiệt thòi phát sinh hệ thống cung cấp cho hần một số nhu cầu cần thiết cho hần hoạt động dễ dàng hơn.

Lúc đầu hần không để tâm lắm vì thực tế đa số công việc trước kia đều do một tay hần gánh vác, đoạt lấy. Đối với hần, giúp sức không cần thiết, con người trưởng thành là biết đối đầu với thực tại, thách thức mọi quy luật để thành công. Hần biết sinh ra trong một gia đình giàu là vô cùng may mắn, vì luôn có được thứ mình có ngay từ ban đầu. Cuộc sống này, đa phần con người đều ước ao, nhưng hần thì không, quá khứ hần nhuộm màu khô khan mà ngay cả kí ức tươi đẹp nhất cũng bị xóa mờ trong nước mắt.

Trời vừa hừng nắng, tiếng gõ cửa phòng hần vang lên, hần ngay lập tức ra mở cửa, người đứng trước mặt chính là cha hần, à không, đó là cha của người tên Âu Lăng, người đàn ông này tên Âu Thiên, ở trong xã hội có tiếng nhưng lại vô cùng khiêm tốn, bởi ông thường dành thời gian ở nhà, ngoài ra ông đề cho thêm hương vị trong nhà, ông đã nuôi thêm một bé gái sáu tuổi vô cùng dễ thương, thông minh, biết nghe lời, nó tên là Âu Ái. Đây rõ là Âu Lăng đặt tên, phải nói rằng tên này cũng là kẻ trọng tình như tên Lạc Phong kia, chỉ tiếc là nhân vật qua đường.

Trong bộ truyện "Hãy chọn tôi" sau khi Ái Vỹ điên cuồng hãm hại không thành, có lần quay trở lại với Âu Lăng lợi dụng, tuy nhiên kết quả vẫn vậy. Gia cảnh nhà cũng vì đó được tiết lộ, mặc dù chỉ thoáng qua.

Cái người tên Âu Lăng này chính là hy vọng cuối cùng của ông, bởi người phụ nữ, mẹ của người tên Âu Lăng này đã mất. Âu Lăng và Âu Ái sinh ra mình chứng cho thứ tình cảm xót lại của ông, người được coi là một khối băng đáng sợ dưới ánh mắt của nhiều người.

Ông nhìn hần mỉm cười, giọng nói về trầm thấp mang theo cảm giác ấm áp nhẹ nhàng thoáng qua gọi hần xuống ăn sáng.

Có mỗi ba người trong nhà, người lớn toàn là đàn ông nên việc cơm nước cũng tự quản lý, không cần người giúp việc phiền lòng, ông ấy gần như muốn bù đắp thứ tình cảm thiếu sót trong gia đình bằng mấy công việc nhẹ thể này, người nào dậy trước thì làm bữa sáng. Hôm qua cũng vậy, thật sự mà nói cảm giác bình yên giống như mặt trời phải chăng hần cũng không muốn đánh mất.

Tuy có ý nghĩ vậy nhưng hần không từ bỏ quyết định ban đầu, quay trở về, hần linh cảm càng níu kéo thứ đang có, càng tiến gần đến cái chết của bản thân trong hiện tại. Hần không phải ham của cái tiền đồ, mà thứ đó vốn không phải của bọn họ, hần phải sống lại để lấy những thứ của mẹ hần để lại.

Hần tiếp cận Lạc Phong, khơi gợi tin tưởng từ tên đó, có thể nói từ lúc Hắc Chính xuất hiện tên đó đã lựa chọn hần. Đối với hần suy nghĩ Lạc Phong về hần không quan trọng, tên đó dù có lợi dụng hần cũng không thành vấn đề. Bởi trong lúc quan trọng, lời nói hần là vàng, tất nhiên đều đúng ngay cả khi nói dối. Phải nói thật, theo cách nhìn của hần Lạc Phong rất nhạy cảm, dễ xúc động nên hay cố kiềm chế lại, đối với Hắc Chính vừa tức vừa phiền lòng, luôn có cảm giác áp bức từ đối phương, có thể nói rằng tên đó cảm thấy thua kém Hắc Chính. Mỗi lần như vậy Lạc Phong đều hỏi ý kiến hần, để suy luận ra hướng đi tốt nhất.

Hần đương nhiên không thể nói cho hần hết, chỉ nói rủi ro có thể xảy ra nếu đi theo hướng xấu đi mà thôi, coi như có phần giúp. Có điều, đa phần câu chuyện xây dựng tình cảm nhân vật chính đến với nhau đều do một tay trong nhân vật phản diện Ái Vỹ ra tay, vốn là người sạch sẽ về mọi mặt, nên cô ta tuyệt đối không muốn bản tay mình vào đũa hạ đẳng như Vi Tuyết, cô ta không ra mặt không có nghĩa người khác thì không. Vi Tuyết dù không có làm gì sai vẫn sẽ bị người khác ghen ghét, đố kỵ, với vô số suy nghĩ khác nhau, đó là điều vẫn thường thấy trong xã hội ngày nay. Đơn giản mà nói, đó chỉ là cảm giác ghét một ai đó mình không thích, bình luận ra, cần người đồng tình mà thôi, nhất là những người từng thích Hắc Chính.

Hần cảm thấy tác giả nói về nội tâm, cách nhìn, hạ sách nhân vật ác này vô cùng tốt, bản thân giống như có thể nhận thức cảm xúc từng nhân vật mà ngay cả nhân vật ác cũng không thể ghét nổi

Tuy nhiên, sau sự kiện ồn ào về kẻ thứ ba Vi Tuyết, thì tác giả người bên trong thân xác Ái Vỹ này lại không có động tĩnh gì nữa, gắp các nhân vật chính

có phản trốn chạy.

Lần đầu tiên chính là giờ ăn, rõ là cô ta thấy nam nữ nhân vật chính đi cùng hướng với mình thì ngay lập tức chuyển sang hướng khác đi

Hắn nghĩ mục tiêu cô ta là Lạc Phong nên sẽ không từ bỏ trong mọi trường hợp, vậy mà vừa thấy Hắc Chính, Vi Tuyết, cô ta lại bỏ đi

Có lần cô ta gọi hắn và Lạc Phong tới vệ sĩ mình ra ngoài mua đồ, nói như vậy thôi, chứ cô ta tìm cơ hội tách hắn ra để đi cùng với Lạc Phong. Nhưng cơ hội vừa đến, cô ta thấy Hắc Chính và Vi Tuyết cũng đến đây mua đồ và vừa hay tên Lạc Phong kia gọi họ, khiến nam nữ chính cũng chú ý, nhận ra cô cũng đang ở đây.

Cô ta ngay lúc nhìn thấy họ đã có cảm giác muốn trốn chạy, cô ta không nghĩ họ mua đồ đúng chỗ thế này, bao nhiêu cửa hàng, lại chọn đúng cửa hàng này. Tuy nhiên, ngay sau đó cô ta tự động bình tĩnh lại, mặt lạnh lên tiếng.

Mạc Vy: Thật là trùng hợp, không nghĩ thế giới này nhỏ bé đến vậy a!?

Phải nói rằng, trong tất cả nhân vật, Hắc Chính là kẻ khó đoán nhất, nói chỉ vài ba câu, sau đó bản trì trầm mặc, hắn tự hỏi hắn thấy được gì?

Nam chính có vẻ không để tâm nhưng nữ chính thì có, cô ta hình như không hợp lý muốn trò chuyện với Ái Vy, nhanh chóng chạy tới đáp lại

Ái Vy: Đúng vậy, thật trùng hợp, nếu đã vậy chúng ta cùng chọn đồ đi!

Sau đó lấy một bộ đồ đưa tới người Ái Vy kêu:

- Nhìn này, Ái Vy, bộ này rất hợp với cậu, rất đẹp a.

Mạc danh hiệu Ái Vy, Mạc Vy đứng trước tình cảnh này có phản đông cứng không nói lên lời, nhúu mày một cái sau đó hất đồ trong tay Vi Tuyết nói:

- Tôi đương nhiên mặc đẹp, nhưng không cần đến kẻ như cô chọn đồ cho tôi. Tự chọn cho mình đi, tôi đi trước, thật mất hứng! Sau đó hướng cửa đi ra.

Có mặt Lạc Phong ở đây, cô ta không nói nặng lời được, tự rút lui, thì bỗng nhiên Hắc Chính lên tiếng:

- Cô tính chạy trốn sao?

Hắn bắt ngờ, cô ta cũng vậy dừng chân lại, ngay sau đó quay lại lấy một nụ cười bình thản nhất phản lại

Mạc Vy: Từ lúc nào anh để ý điều đó vậy? Tôi đây rút lui không phải điều tốt sao, không lẽ... Anh muốn tôi ở lại gây họa, sau đó bề mặt rời đi. Mấy người bồi dưỡng tình cảm, tôi đứng nhìn à?!

Hắc Chính nghe xong có phần mất mát nhưng không có đau lòng, anh trước giờ vẫn luôn biết con người kia, ở mọi hướng đều luôn muốn tìm đủ mọi cách để có được thứ mình muốn, không muốn thiệt. Đó chính là đáng sợ mà anh nhận định khi nhìn Ái Vy. Có thể nói, hiện tại cô ta bỏ đi lúc này không quá hợp lý, nhưng anh không phủ định lời nói cô, thứ tình cảm là thứ dễ trôi buốc cũng rất dễ mất, anh không cầu mong tình cảm Ái Vy vẫn còn ngu nguôi khi trước, biết dừng lại.

Mặc dù vẫn có phần nghi ngờ nhưng anh vẫn nói:

- Không! Tôi không nghĩ chuyện đó, nhưng có thể nói nhiều năm không gặp, cô hiểu chuyện nên khá nhiều rồi, có lẽ tôi cũng nên thay đổi cách nhìn về cô!

- Mạc Vy: Không cần!, tôi vẫn vậy, có điều anh không để ý đến thôi. Tôi lui xuống, không có nghĩa tôi từ bỏ.

Hắc Chính: Cô đây là khiêu chiến?!

Mạc Vy: Đúng vậy, tôi không phải giả nai, cũng không thuộc loại yếu mềm, đây là cảnh báo, đừng nói tôi đây chưa nhắc nhở.

Sau đó cất bước rời đi.

Nói vậy, nhưng sau lần đó, cô ta không có tấn công gì cả, và một phút sau hệ thống thông báo hiện lên:

Hệ thống: Vì tác giả không thuận theo cốt chuyện, quý chủ phải làm thay nhân vật phản diện

Nhiệm vụ phân phát: lợi dụng người khác, hãm hại nhân vật chính sáu lần, không thành công!

Nghe xong hắn bức bối đến đen mặt, đây là gì, cô ta rõ gài mình. Chuyện này không phải mức bình thường, bởi một phần lớn khiến cho kế hoạch hãm hại đồ vỡ chính là anh trai cô ta Ái Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mục tiêu

Nhiệm vụ được giao khiến hần muốn đau đầu, bởi người tên Ái Lâm này rất canh chừng người khác, tên đó ra ngoài ăn chơi lêu lổng, không ai bằng, người quen rất nhiều, nhưng bạn bè vô cùng ít, kẻ được cho là bạn của hần cũng không mấy tin tưởng được. Hần vốn tính lập dị, điên rồ nên lời hần thốt ra khó ai tin.

Lời đồn nhiều vô cùng, nhưng chưa thấy ai có thể kiêu ngạo thốt lên rằng tên đó rất dễ lợi dụng. Bình thường mà nói, những kẻ ăn chơi, bỏ học ngay từ năm cấp hai trung học đều được coi là vô học, ngu ngốc, không tiền đồ, vô dụng. Tuy nhiên, đó chỉ là vẻ bề ngoài, tên này trong nguyên tác chính là kẻ nguy hiểm số một, xuất hiện phút chót, kẻ so với nhân vật chính ngang bằng mà nói chính là đối thủ nặng kí.

Giống như hai mặt trái ngược, người có thể hút người khác, tạo lợi thế riêng từ cái cơ bản ban đầu, kẻ có thực lực nhưng không ai chào đón.

Ai giỏi hơn ai thì không biết nhưng kẻ thắng thì rõ ràng, dù sao người chiếm ưu thế vẫn là nhân vật chính mà!

Xét lại nguyên bản, hần thấy tên Hắc Chính kia sau khi điều tra được có giảm án cho tên đó, không lẽ vì cảm thấy có lỗi, vì hần không bảo vệ được Ái Vỹ?!

Chuyện này cũng vì đó được đưa đến tai tên Ái Lâm, hần cười nhạo lấy một tiếng sau đó không có ý hối lỗi nói:

- Ta không cần người thương hại, Hắc Chính, giảm án?! Người cho rằng ta là ai mà cần một kẻ giả nhân giả nghĩa như người ra cứu? Nghe đây, chỉ cần thoát ra khỏi đây, kẻ mà ta tính sổ đầu tiên chính là người.

Giương mặt hần toát ra một dáng băng lãnh như muốn giết người, chứa đầy sát khí cùng oán niệm giống như nhìn thấy cái cảnh tượng ngày hôm đó hiện hữu trước mặt. Đó là cái chết của Ái Vỹ, là dáng vẻ gầy yếu của cha, và gương mặt xanh xao đỏ bệnh được mẹ sụp đổ rồi biến mất.

Trước mặt quan tòa, việc tên đó không ý hối cải chính là một tội nữa, nên hình án một lần nữa tăng, tên Hắc Chính nhìn thấy cảnh tượng đó im lặng một lúc lâu, người ta nghĩ là do anh cảm thấy sợ trước lời nói của kẻ "tội danh" kia, nhưng không, anh thấy Ái Lâm như nhìn thấy Ái Vỹ, nếu còn sống sẽ hận mình như thế chẳng? nên không nói thêm gì nữa.

Xem ra hần nhất định phải gặp tên thần kinh này, hần bắt đầu suy nghĩ xem, làm cách nào để tiếp cận tên này.

Ái Lâm trước kia muốn ngăn cản Ái Vỹ vì sớm biết rủi ro thất bại. Vì thế, tất cả những kẻ có ý cạy quyền cô, vênh váo sai khiến sẽ bị tên đó lật lại mà đổ. Con người không phải không có đầu óc, không ai ngu ngốc giống trong phim để sai bảo cả, nên nếu như họ thấy không ổn, họ sẽ tìm thời điểm chạy trốn.

Thời điểm cô ta làm xấu gì đó, người phát hiện đầu tiên và Ái Lâm, người biết điểm yếu, kiểm soát cô ta, cũng là Ái Lâm.

Cho nên nếu muốn hoàn thành cũng khó, bởi dù cho cho chuyển hướng mục tiêu của Ái Lâm sang mình thì hần cũng bất lợi về quyền riêng tư, tất cả mọi thứ hần đang làm đều bị nắm rõ, không ổn chút nào.

Hần rơi vào trầm mặc nửa ngày cũng không thể khiến tình hình tốt đẹp hơn. Hơn nữa bản thân bây giờ không có tí uy hiếp nào với tên đó hết, bây giờ tiếp cận tên đó hần cũng không ổn, bởi cái danh tiếng kẻ bám đuôi Ái Vỹ quá lớn, nhưng chuyện đối mặt là không tránh khỏi, liệu thôi!

Thế là tới đến hần đến một quán bar lớn, đây có lẽ là nơi Ái Lâm thường đến chơi. Hần hiện giờ mà nói ăn mặc cũng không quá nổi trội bước vào, nhưng lại nhanh chóng nhận ra Ái Lâm, đơn giản Ái Lâm có phần giống Ái Vỹ, đúng là anh em có khác, hơn nữa ăn mặc lố lăng gây chú ý kia, đúng là không ai sánh được.

Hần cảm thấy nhìn lâu sẽ bị chú ý nên đã chủ động tìm một chỗ ngồi xuống quan sát, tránh xa góc nhìn của Ái Lâm.

- Hệ thống: Thí chủ tính làm gì?

- Hiện tại ta chưa có ý định tiến công, ta muốn tìm hiểu một chút, mà hệ thống nhà người, đừng gọi ta là thí chủ, người là sư à?

- Hệ thống... Vậy gọi bằng gì? Tên của người?

- Gọi như thế, người không cần gọi tên ra, ta thực sự rất ghét nó!

- Hệ thống: Được!

- Xin lỗi, một giọng nói cất lên, hần mới rời thoại với hệ thống hướng mặt tới người đang nói.

Là một người đàn ông, nhìn thoáng có vẻ chừng chạc, tầm ba mươi, nhìn hần với giọng phục vụ hỏi hần cần gì?

Hắn nhìn người đàn ông này cũng tùy ý trả lời:

- Một ly rượu nhẹ, loại nào cũng được!

Người đó nghe xong quay lại làm nhưng lại có vẻ như, có phần liếc về người mà hắn theo dõi rồi mới tập trung.

Hắn thấy vậy liền hỏi:

- Anh quen người kia sao?

- Đương nhiên, người đó là khách quen ở đây.

- Anh biết người đó là ai không?

- Tôi có biết đôi phần, hình như là thiếu gia nhà họ Ái.

- Biết đôi phần?!

- Những người ở đây, có phần người biết cậu ta, kể ra.

- Họ kể gì?

Vừa hỏi câu đó động tác người đàn ông chợt ngưng lại, nhìn hắn một cách dò xét, thờ dãi nói:

- Cậu là người mới, không nên quan tâm chuyện này làm gì, cẩn thận vác họa vào thân, hại nhà cửa. Tôi khuyên cậu, đừng có giao lưu với cậu ta.

Quả thật, hắn có một chút ngạc nhiên với con người này, chưa gì hắn đã biết mục đích của bản thân. Tuy nhiên cũng không bắt ngờ mấy, những người làm việc này lâu, thường tiếp xúc với nhiều loại người, lời nói, tính cách, tâm trạng khác nhau, nên một chốc họ có thể nhìn ra đủ điều trên đường nét gương mặt. Một số người đến đây, ngoài việc ăn chơi, họ thường đến đây để giải tỏa áp lực, hay cần người để bầu chuyện, nên cũng không cần bận tâm mấy.

Hắn cũng hiểu chuyện này có phần nguy hiểm, bởi tên này là tùy hứng, hôm nay gặp nhau là bạn, hôm sau liền tỏ ra không quen biết. Và một khi hắn không thích, mất hứng, hắn có thể khiến ai đó khiến hắn như vậy, một hình phạt đáng nhớ, để lần sau sẽ không dám vác mặt đến gặp hắn một lần nữa. Ngoại trừ gia đình hắn ra, người dám lên mặt quản hắn là không.

Đây là hắn không có lựa chọn nên dù ông ta có khuyên can, cũng phải chịu nên hắn đáp lại một câu:

- Anh nói rất đúng, có lẽ bây giờ ra mặt mà nói, không có điểm tốt nhưng lần sau tôi nhất định sẽ khiến anh ta chủ động tới đây làm quen.

Sau đó hắn hướng mắt lên nhìn vào thân ảnh phía trước nhấp một ly rượu trước ánh nhìn đầy vẻ kinh ngạc của người đàn ông, ông không nghĩ có người đủ tự tin để nói câu đó, đây có lẽ chỉ là một lời nói đùa nhưng ánh mắt của người trước mặt này, khiến ông phải nuốt suy nghĩ đó vào bụng. Ông hỏi hắn:

- Cậu tên gì vậy?

- Tôi tên là Âu Lăng!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thích và Yêu

Mỗi ngày hắn theo dõi một hồi, cũng uống xong rồi đi nhưng hôm nay thì khác, đến nhân viên cũng có thể nhận ra nhỏ giọng nhắc lấy một câu:

- Xem ra cậu có khách không mời đến!

Ái Lâm nghe vậy nói:

- Đúng vậy, tư vị thật khô khan.

Người nọ nhìn Ái Lâm nhấp ly rượu lên cũng không tính ra chào hỏi, mà chỉ chú ý một chút lấy lệ cười như không cười ngồi một lúc rồi rời đi. giống như tự mình nhận thức mà đánh giá đối phương.

Hắn vì bởi người này một lúc lâu mới chuẩn về muộn, nên hắn nghĩ mọi người trong nhà đi ngủ hết, quyết định đi bộ một quãng. Hiện tại mà nói, đa số

cửa nhà đã đóng, chỉ có vài nơi vẫn còn đang phát sáng ánh đèn. Nói ra thì ờ thực tế hần cũng thường chơi đêm nhưng ít khi đi bộ ngắm cảnh như thế này. Bởi vì chán ghét cuộc sống hay bản thân, hần đều không rõ, chỉ là sợ hãi phải đối diện với chính mình, chấp nhận cái thứ mà hần ghét.

Tâm trạng trống rỗng hướng theo ánh sáng đèn phía xa, hần thấy một cửa hàng bánh nhỏ vẫn mở, chưa có ý định đóng, lôi kéo vào trong.

Thật bất ngờ, đây là nơi mà nữ chính Vi Tuyết làm việc, nơi đây nhỏ hẹp nhưng lại mang theo một thứ gì đó ấm áp, nhìn quanh cửa hàng cũng không có gì đặc biệt, nói bình thường cũng không đúng, nói chính xác hơn chính là đơn giản.

Vi Tuyết cũng bất ngờ khi nhìn thấy hần, người này là Âu Lăng cùng lớp với cô, là bạn mới của Lạc Phong, cùng với cô cũng có nói chuyện. Tuy không nhiều, vì đa phần thời gian cô toàn đi theo Hắc Chính nhưng cô cảm thấy hần không tốt lắm, giống như thứ gì đó miễn cưỡng.

Cô vốn là người không ghét bỏ ai nên thân thiện chào hỏi hần, hần cũng đáp lại và hỏi một câu:

- Nơi này khá được, phong thủy tốt, dễ kiếm được khách, ban đêm nơi này nổi bật tỏa ra không khí ấm nóng nhưng đi qua bao lần cũng không thấy, mới mở sao?

- Vi Tuyết: Đúng vậy, cậu muốn ăn một chút bánh trước khi về không?

- Không, không cần đâu mình không có mang tiền

Nghe vậy cô không lấy vẻ thất vọng nói tiếp: "Không sao, mình mời"

Rồi cô đem bánh ra nướng một hồi, hần có chút tò mò nơi này hỏi mới biết cô không phải nhân viên, chính xác hơn nơi này là Hắc Chính bỏ một số tiền cho Vi Tuyết tạo dựng cửa hàng, mặc cho cô không có ý định giữ lấy cửa hàng này làm của riêng, lại không muốn dựa vào Hắc Chính kiểu đây nên dù cho nói nơi này của Hắc Chính hần vẫn nghĩ là của cô. Vi Tuyết nhắc đến Hắc Chính có đôi phần cứng nhắc, giống như xa cách hình dung, anh không biết nên xem xét vào đâu cho đúng đành hỏi thẳng:

- Vi Tuyết tôi không biết phải nói như thế nào, dù cặp với đại thiếu gia nhà họ Hắc, tôi vẫn thấy mối quan hệ không đồng đều đến kì lạ, bình thường nó chỉ xuất hiện khi ở trong sự rạn nứt về mặt tình cảm mà cãi nhau, mà cậu với Hắc Chính ngưng trọng mà nói giống như tình giả ý thật hòa nhã cùng nhau thật khiến tôi có chút nghi ngờ.

Nói xong câu này hần thấy cô biểu cảm sợ nói không lên lời, càng thêm khẳng định, chỉ cần một câu hỏi nữa, bí mật này cũng sẽ tung cánh mà bay, sau đó sẽ có một cái câu từ nữ chính "Xin hãy giữ bí mật giúp tôi!" nhưng hần quyết định không hỏi thêm nữa, thân hần chỉ là nhân vật qua đường được hệ thống nâng lên làm nhân vật phụ còn con, nếu như lần qua sâu, e là hơi nguy hiểm. Nên tự giải vây cho cô:

- Mà thôi, quên đi... chắc là do tôi suy nghĩ nhiều, cậu làm bánh xong thì gói lại hộ tôi, tôi mang về!

Vi Tuyết: À... Ừm...

Rồi nhanh chóng lấy bánh cho hần, vừa âu lo, đôi khi bất an hình dung thời điểm lại thấy hần nhìn cô chăm chăm, vì thế vừa đưa bánh cho hần cô hỏi:

- Vi Tuyết: Mặt tôi có gì à?

- Không, chỉ là cô khiến cho tôi nhớ tới một người bạn thời thơ ấu, cũng ngốc như cô vậy, có cái gì cũng vẽ hết lên mặt.

- Vi Tuyết:...

Sau đó định đi ra ngoài, vừa mở cửa ra hần lại có ý định quay trở lại, ý đồ hỏi Vi Tuyết một câu:

- Vi Tuyết, tôi hỏi cậu một câu nữa, cậu hãy trả lời thành thật...

Vi Tuyết nửa muốn, nửa không, nửa vì cô thấy hần bỗng trở nên nghiêm túc, giống như câu hỏi này rất quan trọng, nửa là cô với Hắc Chính đã giao dịch, quan hệ giả này không thể tiết lộ, làm sao có thể chấp nhận nếu câu hỏi có liên quan nên trả lời:

- Điều đó phải xem câu hỏi là gì đã...

Âu Lăng: Cô nghĩ sao về việc "thích" một ai đó và việc "yêu" một ai đó.

Cô nghe câu hỏi này, cũng thấy cái biểu cảm cũng như tình cảm mờ mịt khổ sở của hần, phải Âu Lăng đã luôn theo đuổi một người, mà người đó không quay đầu lại nhìn, nhưng thực sự cô nghĩ hần chọn nhầm đối tượng, cô không có thích Hắc Chính như Ái Vỹ, càng không giống như mấy người đứng sau hướng mắt lên nhìn anh ta nên nếu xét về cách nhìn của cô, cô chỉ có thể trả lời.

- Tôi không thể khẳng định lời tôi nói là đúng, tôi nghĩ đa phần họ đều yêu quý một điểm gì đó của ai đó, coi như là thích nhưng cũng chưa hẳn là yêu, ngưỡng mộ một người, căn bản chỉ là khao khát. Thích và yêu nghe có vẻ giống nhưng thực tế ranh giới giữa nó chênh lệch hơn những gì ta nghĩ nên "Thích" một ai đó và "Yêu" chính là một khái niệm mơ hồ.

- Âu Lăng:... Cảm ơn về lời khuyên. Hần nói xong lấy một hơi thở dài cất bước đi ra.

Hắn lúc này mở cửa đã nhìn thấy bóng dáng xe Hắc Chính, hắn đã nhanh chóng đóng cửa lại trước khi tên đó thấy mình, rồi cố tình hỏi để tên đó nghe thấy.

Hắn phí công diễn xuất thì phải thành công, hắn nhìn Hắc Chính cố biểu cảm khó chịu không nói lời nào, bước qua hắn, đối diện với Vi Tuyết hỏi:

- Làm việc xong chưa?

Vi Tuyết: Chưa

- Hắc Chính: Tại sao?

- Vi Tuyết: có vài người làm việc đêm, tôi nghĩ cũng chưa muốn nghỉ!

Cô ngưng trả lời rồi nhìn Hắc Chính, ngạc nhiên cùng im lặng, còn hắn sau thấy hai người gặp nhau đã nhanh chóng rời khỏi, hắn không muốn làm bóng đèn giữa hai người đâu.

Về nhà, hắn lấy làm lạ góc thư phòng trong nhà vẫn bật sáng, thực sự không nghĩ ra ông ấy vẫn thức, nên hắn nhanh chóng mở cửa, người trong nhà nghe thấy tiếng hắn mở cửa nhanh chóng chạy ra ôm lấy chân hắn, dưới góc nhìn nhỏ bé hắn biết đó là Âu Vỹ nên cũng không ngại mà ôm nó hỏi:

- Ba vẫn chưa ngủ sao?

- Dạ, ba vẫn chưa ngủ, còn em đợi anh về.

- Âu Lăng: Thức khuya không tốt đâu, hắn chiều chuộng xoa đầu đứa nhỏ lấy túi bánh nóng hỏi ra tặng con bé.

Ăn xong con bé lon ton chạy vào phòng, không quên chúc anh nó ngủ ngon hắn nghe vậy cũng đáp lại một câu như thế rồi lên thư phòng.

Hắn tính gõ cửa nhưng lại cảm giác không hay lên mở cửa khẽ, thấy cái nhú mào, một mồi của ông trên bàn làm việc hắn mới nhỏ giọng gọi ông, khiến ông hơi giật mình nhìn sang hắn, phút chốc cả gương mặt dần ra nhu hoà nhìn hắn hỏi:

- Âu Thiên: Về rồi sao?! Sao không ngủ đi, lại còn lên phòng ta?

- Âu Lăng: Con thấy trong phòng vẫn sáng, sợ quấy rầy cha nên không gõ cửa, cha... Có chuyện gì khiến cha một mồi sao sao?

Người đàn ông sau đó lấy một tiếng thờ dài nhìn vào màn hình máy tính không phủ nhận nói:

- Âu Thiên: Thấy rồi sao..., ta thực sự cũng không giấu làm gì, quả thực... ta có chút rắc rối!

Hắn bước đến hướng theo đôi mắt đó về màn hình máy tính đọc ra một lúc, lấy ra một nụ cười quay mặt hướng ông nói:

- Âu Lăng: Chuyện này hãy để con giải quyết!

Ông nghe vậy bất ngờ, nửa tin nửa ngờ nhìn vào gương mặt tràn đầy tự tin của hắn, tưởng như mình nghe lầm hỏi lại:

- Âu Thiên: Con giải quyết được sao?

Âu Lăng: Hãy tin tưởng ở con!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Con đường phía trước

Sáng ngày ra, vừa vào cổng trường, hắn đã thấy hai nhân vật chính thân thiết hơn, chỉ là gương mặt ngày thường nhưng có thể nhận rõ sự thay đổi trong nét mặt, hắn tối qua đã có chuyện

Theo như nội dung truyện, lúc hắn đi, nam nhân vật chính nói chuyện với nữ chính xảy ra mâu thuẫn. Thực tế là do Vi Tuyết đóng cửa hàng muộn, Vi Tuyết đã không biết rằng đã có mấy kẻ sớm đã để ý đến cô, cửa hàng luôn mở vào ban đêm, trong khi mọi nơi khác đã đóng. Thật may, cửa hàng cô mở vốn thuộc quyền sở hữu của Hắc Chính, tên này luôn để ý đến cô, nên chuyện đó cũng khiến tên đó vô cùng bận tâm.

Hắc Chính lớn tiếng nói:

Cô nghĩ mình là thánh nhân à?! Cô đến đây để trả nợ không phải để cứu mang những người không có nơi ở, kẻ làm, sống vào ban đêm. Cô biết hiện giờ

bên ngoài có bao nhiêu kẻ lừa đảo tỏ ra đáng thương để lừa những kẻ ngu ngốc như cô không? Ngay mai, tôi muốn nhìn thấy cửa hàng này đóng cửa sớm. Nếu không thì đừng trả nợ nữa, đóng cửa nơi này cũng tốt!

Vi Tuyết: Tôi...

Cô thực ra không phải không biết mấy chuyện đó, chỉ là, bản thân cô luôn cảm thấy khó chịu nếu không làm vậy, muốn giúp người.

Thực tế đúng hay sai không quan trọng, nếu những người kia họ tự gạt đi lòng tự tôn của mình, hạ bản thân để làm mấy công việc lừa đảo này có lẽ cũng đang gặp khó khăn.

Cô đã nghĩ, đã do dự, Hắc Chính cũng nhìn ra, anh nhủ mày lại, đối với chuyện này, Hắc Chính thấy cái nhìn của cô bỗng trở nên hạn hẹp khi đụng đến tình cảm, cô ở lớp học không tệ, lúc hấn gặp cô, hấn đã nghĩ cô rất có tiềm năng. Có điều, đó là quá khứ, cô ở hiện tại rất nhiều thiếu sót, hấn không ghét, chưa quá muộn để giúp cô trưởng thành, hấn nghĩ vậy.

Vậy nên, anh vắn nhỏ mức độ lời nói của mình để giải thích với Vi Tuyết

- Vi Tuyết, cô không thể cho không bất cứ thứ gì mà không lường trước hậu quả,... giả sử tôi không giúp cô về mặt tiền bạc cho gia đình cô, cô vẫn là đang kiếm tiền trả viện phí, cô biết làm như thế sẽ lỗ vốn ở mức nào không, một hoặc hai ngày có thể không sao nhưng để lâu lại có vấn đề, cô chịu trách nhiệm nổi sao?

- Vi Tuyết: Tôi...

- Nếu cô muốn giúp ai đó thì trước hết phải nghĩ cho mình đầu tiên, cô phải nhớ, có hai thứ không thể thiếu, chính là tiền và của cải, vật chất. Tiền bạc không phải là giấy, trên thế giới này nó là mạng sống của con người, dù là người tốt hay người xấu, đều cần đến nó. Của cải, vật chất chính thứ nuôi sống con người, thứ mà người ta gọi nó là nhà. Bản thân cô nếu có được hai thứ đó, trở thành kẻ tài giỏi nhất thì mới suy tính đến chuyện giúp người khác. Nói cách khác... cô hiện tại, không có gì trong tay, tất cả thứ cô có được, đều là tôi cho cô, là cơ hội, nên đừng phí phạm nó vô ích.

- Vi Tuyết:... Tôi... có thể sao?

- Hắc Chính: Điều đó phụ thuộc vào cô, có điều...

Vi Tuyết: S..Sao...?

- Hắc Chính: Chính là cuộc sống hào nhoáng về sau khiến con người quên đi mục đích ban đầu, thậm chí không muốn quay trở lại. Tôi không mong cô về sau sẽ trở thành như vậy.

Vi Tuyết: Tôi nhất định sẽ không biến mình thành như vậy!

Vi Tuyết nói bằng giọng kiên định nhìn, sau đó cảm ơn, thực sự, chính vì có Hắc Chính, cô mới thấy mục tiêu của mình, mới có nhiều cơ hội đến như vậy. Ban đầu, cô chỉ là trả nợ nhưng hiện tại cô lại có cảm giác bản thân muốn nhiều hơn thế.

Cô cảm thấy bản thân điên rồi, đang mong muốn điều gì nữa chứ?

Gương mặt cô nóng dần lên, thật may là sau đó Hắc Chính đã đi, cô thật không muốn để anh thấy gương mặt này, không đúng chút nào...

Hấn lật lại nguyên tác xong, cảm thấy khá tốt, xem ra tình cảm của họ đã được nâng lên một bậc. Bây giờ thì về phía hấn, hấn cần phải cần một sự khởi đầu lớn nên vừa vào lớn hấn đã hỏi một người học cùng lớp

- Âu Lăng: Hôm nay có tiết thể dục phải không?

Bị bắt bắt ngờ người kia đáp:

- Hà... À... Ừm!

Nghe được câu trả lời, hấn vui vẻ thả ra ngồi vào chỗ tĩnh thời gian.

Nhưng ngồi chưa được bao lâu cái tên nam phụ Lạc Phong tới, ngồi phía trên hấn, quay người nhìn hấn thất thần hỏi:

- Cậu suy nghĩ gì vậy?

Hấn nhất thời nghĩ xấu nên không biết nói gì đành lờ đi thì cũng vừa lúc nhìn thấy Vi Tuyết đi vào, phải nói hấn, Lạc Phong, Vi Tuyết chung khối B, Ái Vỹ, Hắc Chính chung khối A. Nên chuyện lần này nhiệm vụ, người cứu cô không phải Hắc Chính.

Tiết thể dục dù sao cũng nhanh chóng tới, hấn nhanh chóng chọn ra người chống lưng, kia, một nhóm người thì thảo bàn tán, tỏ ra không thích nữ chính, bêu xấu người. Đây chính là cơ hội của hấn, nên hấn tiến gần về phía họ trên đùa:

- Xin chào mấy vị tiểu thư, tôi không nghĩ mấy người có nhã hứng nói xấu người khác, hấn rất rảnh rồi đi!

Nghe thấy vậy, mấy người họ cũng quay lại nhìn hấn đem ra một nụ cười khinh bỉ, một người đáp lại:

- Sao thế? Người đòi chủ rồi sao?! Đừng bảo người cũng bị cô ta mê hoặc?

- Âu Lãng: Nào có! Tôi chỉ muốn nhắc nhở mấy người, phía trên có trời, mấy người nên nói nhỏ đánh khẽ đừng vác họa vào thân.

Không hiểu hấn nói gì, cô ta định cãi lại thì bị người bên cạnh giữ mồm, cố ý chỉ lên phía trên cho cô ta thấy. Thật sự chỉ liếc mắt thôi cũng biết người đó là ai, người ở phía cửa kính bên trên nhìn xuống, không ai khác chính là Hắc Chính.

Tất cả nhanh chóng xụ mặt xuống, cô ta nhanh chóng kêu người đi chỗ khác tránh tầm mắt của Hắc Chính, nhưng không quên liếc nhìn hấn kèm lấy một câu:

- Coi như cậu biết điều!

- Âu Lãng: Xin lỗi... Tôi không có giúp mấy người, chỉ nhắc nhở thôi, không đáng bận tâm

Vừa nghe thấy, cô ta nhanh chóng quay đầu trở lại nhử mày khó chịu hỏi:

- Ý người là gì? Ý người... Là tha cho ta?

Cô ta chính là kiều ngạo, bởi so với gia thế Âu Lãng, cô ta lớn hơn một bậc. Tuy nhiên, hấn cũng đã lường trước.

- Trên thế giới này kẻ yếu phải dựa vào kẻ mạnh, mới có thể lớn tiếng cãi lại không phải sao?

- Cái gì?!

Sau đó hấn chạy về hướng bên Vi Tuyết gọi to tên cô, Vi Tuyết quay lại nhìn hấn cũng không để ý mấy người đằng sau về mặt không tốt chút nào.

Âu Lãng: Hôm nay cậu tập cùng với Lạc Phong nhé, bụng tôi hơi đau, nói hộ với giáo viên giùm.

Vi Tuyết: À... Ừ... Bụng cậu có sao không?

Âu Lãng: Hơi đau nhưng nghỉ một chút là được rồi, cảm ơn đã quan tâm.

Vi Tuyết: Không có gì! Để tôi dẫn cậu lên phòng y tế.

Hôm nay chạy bộ kilomet họ cố ý khiến cho cô ngã vài lần, nhưng cô vẫn cố đứng dậy, hấn trên cao từ phòng y tế nhìn xuống cũng không ngờ nữ chính bên bị như vậy, thật hiếm có, tưởng sẽ giống như kịch bản, ngã vài lần rồi kêu đau. Nhưng không, cô ấy đã chạy hết phần của mình rồi mới ngã xuống, khiến cho những kẻ hâm hẩn tỏ ra vô tình đụng chạm dần trở thành cố ý lộ liễu, ức chế.

- Lạc Phong nhiều lần muốn giúp nhưng lại bị cô bác bỏ, bị ả ra mấy lần cuối cùng cũng đứng ở chỗ vạch đích thờ lầy hơi nhìn cô, hoàn thành xong bài tập cô mới tập tễnh đến phòng vệ sinh, rửa vết thương rồi mới đi ra cùng Lạc Phong đến phòng y tế, vừa nói:

- Cảm ơn!

- Lạc Phong: Cậu bị ngã à? Trở nên cứng đầu từ lúc nào vậy, phải biết lo cho bản thân chứ? Kêu đau một tý là có thể ra nghỉ rồi!

- Vi Tuyết: Nhưng nếu làm vậy, mình sẽ trở thành kẻ dễ dàng bỏ cuộc khi gặp khó khăn, mình không muốn vậy!

- Lạc Phong:... Xem ra cậu đã trưởng thành lên rồi!

Nghe vậy, cô bỗng trở nên buồn bình bĩu môi nói:

- Cái gì chứ, mình luôn trưởng thành mà!

Bên kia những kẻ đang theo dõi bắt đầu âu lo, một người nói:

- Chuyện này chúng ta chết chắc rồi phải không?

- Không hấn đâu, nhìn xem, cũng đã được thành quả, xem ra sắp sửa có chuyện hay rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nếu như tên đó thích cô thì sao?

Lúc Vi Tuyết rửa vết bẩn, Lạc Phong chạy đến nói thầy thầy chất, người dám sát tiết này, có mắt như mù, nhưng thực tế người thầy này cũng chỉ khuyên giải cho cô, người này đâu dám đắc tội, phải nói những người ở đây có quyền thế, dù là giáo viên cũng không dễ động đến người ta. Ngược lại, với Lạc Phong thì hoàn toàn khác, vô cùng phần nộ, uất ức, bản thân không tự chủ được muốn nói lại, gần như bản thân không biết mình đang ở trong tình thế nào. Những người ở đây có kẻ cười trong bụng, có kẻ hóng hớt, có kẻ tỏ ra quan tâm. Nếu mà nghĩ lại, trong số kẻ ở đây, nếu có người tốt cũng đành bất lực, nhảy phía nào có lợi cho bản thân mới là tốt nhất. Lạc Phong gần như không thấy, anh chỉ cảm giác như tất cả những người ở đây đều cùng một trùm hay nói đúng hơn.

Thật may, có một kẻ đến chặn lời nói của Lạc Phong, một người trông đáng vẻ cao to, nổi nhất trên gương mặt chính là nụ cười thân thiện hướng đến người thầy giáo nói:

- Thưa thầy, cách giải quyết vấn đề này không thỏa đáng, đây là cố ý, hơn nữa nếu xét về mặt này không thể cho qua dễ dàng được.

Nghe thấy vậy, những người hăm hăm kia giận tái mặt, kẻ đứng ra trống lưng dù không có địa vị lớn lao nhưng lại là người của Ái Lâm, nhưng sao người của Ái Lâm lại ra tay giúp?

Ngược lại, tên đó rất bình tĩnh, hướng tới bọn họ bắt thóp vấn đề hiện tại nói:

- Tôi nói có lý chứ, mấy người!? Nếu như giáo viên không phạt, người phạt sau cùng cũng sẽ là người khác!

Tất nhiên, người được ám chỉ đây không ai khác là Hắc Chính, mấy người đó rùng mình, người giáo viên kia cũng vậy. Để so sánh thì việc này quan trọng hơn, đắc tội mà không hứng chút ít phiền phức, quả thực không tốt chút nào. Chính vì thế phải miễn cưỡng chấp nhận còn hơn đón lấy rủi ro. Thế là họ bị phạt chạy ba mươi vòng quanh sân, mấy cô nàng tiểu thư này nhăn mặt đến mức khó coi, họ chưa bao giờ phải chạy cật lực, mệt mỏi như thế này.

Nhưng nếu không làm, e rằng bản thân cũng giống như những kẻ kia, lần trước đánh Vi Tuyết, đột ngột chuyển trường không rõ lý do, thậm chí không còn liên lạc lại nữa. Tuy không rõ tình hình nhưng có vẻ như chuyện này thực sự không ổn chút nào. bọn họ muốn nhìn chính là muốn giáo huấn một kẻ vừa chuyển trường đã gây sóng, quyền rũ Hắc Chính còn tưởng mình biến phượng hoàng, họ muốn để cho Vi Tuyết bộc lộ bản chất xấu xí mình lại không người chưa bấy được đã phải gánh quả đắng

Lạc Phong nhìn thấy cách xử lý của người này bỗng cảm thấy mình suy nghĩ không chu toàn, quá vội vàng, không quan sát kỹ, định ra cảm ơn nhưng người kia lại đi mất. Người đó chỉ nói bản thân tiện giúp, không muốn có quan hệ. Lúc này, mới nhận ra, người thuộc khác lớp, nhưng vì sao lại ra giúp?

Phía trên ngoại trừ Hắc Chính liếc xuống quan sát sự việc còn có hần, hần vốn không đau bụng cũng ngược xuống xem kịch. Quả thực, hần không đoán sai, tên Ái Lâm kia có tay sai trong trường.

Sau đó, Lạc Phong quay trở lại cùng lúc nhìn thấy Vi Tuyết từ phòng vệ sinh ra, rất nhanh liền đỡ cô lên phòng y tế. Lúc này hần cũng quay trở lại vờ như có bệnh.

Vi Tuyết vào trong phòng, thấy hần liền lo lắng hỏi đến cái bụng của hần có đỡ lên tý nào chưa?

Kì thật hần có đau gì đâu, người có sao là cô mới đúng, nên đành mở miệng nói:

- Hiện tại cũng đã ổn rồi, cậu cũng nên lo đến vết thương mình thì hơn!

Sau đó nhanh chóng đi ra đỡ cô ngồi, vờ như không biết gì, hỏi thăm vết thương, dù sao cũng chỉ cho cô lệ.

Lạc Phong liếc nhìn xung quanh, có điểm lo lắng hỏi hần:

- Y tá ở đây đâu mất rồi?

- Âu Lãng: Không biết, hình như đã đi ra ngoài, có đồ sơ cứu trong tủ đó!

Nghe lời Lạc Phong lấy một ít đồ băng bó trong tủ, phải nói đến vết thương của Vi Tuyết khá đau, chỗ đỏ, chỗ tím, thậm chí có chỗ chảy máu, nên tên đó lấy một ít thuốc sát trùng.

Có điều, trùng hợp thay, Lạc Phong đang định băng thì cánh cửa phòng y tế chợt mở ra, người đứng trước cửa chính là Hắc Chính mới chợt nhận ra tiếng kêu kết thúc buổi học vừa vang lên.

Đúng là hào quang nhân vật chính, vừa vào đã gây sự chú ý, không chỉ người trong phòng mà còn có cả những người bên ngoài.

Tên này tiến vào đưa tay về phía Lạc Phong, ý bảo tên đó đưa đồ.

Lạc Phong thấy được, nhưng một phần không mong muốn làm điều đó, một phần bất lực, cuối cùng vẫn là đưa.

Hần nhìn thấy được điều đó cố ý kéo Lạc Phong ra, thứ nhất là để hai nhân vật chính có thời gian riêng, thứ hai là hần thấy tên Lạc Phong này có phần mất kiên nhẫn rồi, chính vì phần tình cảm này không có kết quả hay do tên đó đã nhận ra sự khác biệt?!

Lúc hấn vừa kéo ra khỏi phòng, Lạc Phong đã bắt đầu giặt tay mình ra, gương mặt hiện lên cái dáng vẻ vừa mới thua cuộc, là bạn thân thừa nhỏ, nên cảm giác, nhận biết cũng gần giống nhau hay nói đúng hơn họ rất hiểu nhau nên chỉ một chút thay đổi cũng có thể nhận ra rõ ràng. Lúc Hắc Chính vừa vào, gương mặt của Vi Tuyết trở lên rạng rỡ hơn hẳn, suýt chút nữa đứng lên, may là Lạc Phong nhận ra giữ cô ngồi yên, kêu cô chú ý, cẩn thận, lúc đó cô mới đề tâm.

Lạc Phong lúc này dâng lên một loại cảm giác nhìn hấn, giống như cần sự trợ giúp nhưng hấn lúc này không đề tâm chuyện đó nữa hấn nói:

- Đừng nhìn tôi, tôi không thể giúp cậu mãi được, không muốn mất thì tự đi giành lấy, chẳng phải cậu giỏi lắm sao? Tôi không phải là cậu, tôi cũng không rảnh!

Lạc Phong thấy hấn cự tuyệt cũng không có gì để nói, ngược lại anh thấy lời nói có phần khiển trách này có phần không giống hấn, cái người luôn giúp đỡ thân thiện, hiểu ý kia đâu mất rồi?!

Sau đó anh thấy Ái Vỹ người đang đi đến từ đằng xa, anh không thích cô ta chút nào, muốn trốn thì hấn sau khi nhìn thấy cô thì quán quýt không thôi, chạy đến bên cạnh hỏi han đủ điều, nét mặt Ái Vỹ thoáng chốc đen kịt, giống như muốn đá cái người khoa tay múa chân đi chỗ khác. Lúc này anh mới nghĩ lại, hấn là hấn tiếp cận mình vì Ái Vỹ, chứ thực ra không thích mình cũng chả thêm làm bạn với mình, là do cô ta chú ý đến mình... phải không?

Bên góc xa xa, người vừa giúp Lạc Phong kia ở góc tối liếc mắt về phía hấn cùng Ái Vỹ. Lấy ra chiếc điện thoại gọi cho Ái Lâm.

Bên trong phòng bệnh thì lại khác, ở trạng thái tĩnh lặng chờ Hắc Chính sơ cứu cho Vi Tuyết. Sau đó, anh mới hướng lên hỏi:

- Trông kia, cô thích bị đánh lắm sao?

- Vi Tuyết: Kh...không có!

- Hắc Chính: Vậy thì đừng có tỏ ra mạnh mẽ, cô nghĩ bản thân mình gánh được bao lâu?! Bản thân không đủ sức mạnh, thì hãy xin sự giúp đỡ, chỉ chịu đựng khi không có khả năng thôi. Đừng khiến người khác phải lo lắng thay mình, phải biết bảo vệ bản thân chứ!?

- Vi Tuyết: Vậy... Cảm ơn!

Sau khi giải quyết xong, lúc này anh mới hỏi vấn đề chính:

- Hắc Chính: Tôi hỏi cô này,... Cô nghĩ sao về Lạc Phong?

- Vi Tuyết: Há?!... Là bạn của tôi, cậu ấy vô cùng tốt!

- Hắc Chính: Thế thôi...?!

Vi Tuyết một lần nữa mù lòa không hiểu tại sao câu chuyện này lại nhảy sang bên Lạc Phong nhưng vẫn trả lời lại:

- Thì... Cậu ấy rất giỏi, ngay từ lúc nhỏ cậu ấy đã làm được rất nhiều việc rồi, nhưng chuyện đó có vấn đề gì sao?

- Hắc Chính: Tôi đang nói về chuyện tình cảm, cô không thấy ánh mắt cậu ta nhìn cô sao?

Cô nghe mà có chút ngơ ngời hỏi:

- Chuyện này liên quan gì sao? Lại không nghĩ nhận được câu trả lời

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tác giả đúng là thích hành người!

Đối với một người xuất thân từ quý tộc như Hắc Chính, thì công việc chủ yếu mà anh luôn phải tốt, chính là học, ở tất cả các môn. Thậm chí, còn học nhiều hơn thế, học cách ứng xử, giao tiếp cũng như xử lý vấn đề.

Dù muốn hay không thì nó dường như một thói quen, quy tắc mà ngay cả bản thân anh cũng chấp nhận nó.

Chấp nhận bởi vì sợ hãi hay né tránh, anh đều không rõ, nhưng anh không muốn dừng, mỗi khi không có việc anh lại cố gắng tìm thứ khác để làm. Anh không muốn bản thân mình nghỉ ngơi, vui đùa như những đứa trẻ khác. Có lẽ anh đã nhận ra, mối quan hệ trống vắng trong nhà. Ngoài người hầu, quản gia, gia sư, thì cha mẹ anh dường như cũng không về nhà mấy, mỗi lần về nhà cũng chỉ nói vài ba câu có lẽ. Họ thậm chí không đi cùng nhau, nếu có thì cũng chỉ là sự im lặng đến đáng sợ. Anh không muốn hỏi, là do anh sợ câu trả lời không mong muốn, do sợ bị bỏ rơi nên anh luôn phải làm tốt tất cả mọi

thứ. Có lẽ, tính cách lạnh lùng này cũng từ đó mà ra.

Những người hầu làm việc ở đây thậm chí còn hiểu rõ anh hơn họ, từ cách ăn mặc đến sở thích. Tuy nhiên, anh biết những người đó cũng chỉ vì công việc, bắt buộc. Sinh nhật anh, đôi lúc họ có thể về, có thể không, chủ yếu thì chỉ cũng có vài món quà đắt tiền gửi về nhưng họ chưa bao giờ từng hỏi anh muốn gì...

Nên đối với anh, tiếp xúc với Vi Tuyết lần đầu tiên, anh đã không muốn buông, giống như ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào lớp băng trong tim, cho anh thấy chuyến đi công tác du ngoại lần này không hề uổng phí, một sự khởi đầu đầy thuận lợi.

- - -

Nội dung này không phải cô không biết, chỉ là khi nghĩ lại, Mạc Vy cảm thấy vô cùng có lỗi nhưng cô vẫn cố nhắm mắt tự nhủ rằng, nơi cô đang đứng không có thực, chỉ là một cuốn sách. Tuy nhiên, sự khó chịu trong lòng này vẫn khiến cô phải mở mắt ra, khiến cô cảm thấy bản thân mình thật yếu đuối, cảm thấy ghét bản thân.

Ngược lại, hần không có xem, bởi vì nội dung nó gần giống với cuộc sống trước kia của hần, ở cái khoảng khắc đau buồn đó hần không muốn xem lại lần thứ hai.

Buổi tối, hần lại đến nơi đó, lần này hần phải câu được Ái Lâm. Tuy nhiên, tên này dường như không chú ý hần, mục đích này suy nghĩ cũng tự cảm thấy khó thành lại không nghĩ hôm nay lại khác, trong quán bar người không ở lại không nghĩ bận việc gì, vẫn là đợi một lúc rồi đi. Lần thứ hai cũng không đến cho đến lần thứ ba, vị khách không mời lần trước hần chú ý bắt chợt xuất hiện.

Theo thông tin được biết, người này tên Trung Từ cùng trường cũng là người của Hắc Chính trà trộn vào trong, tính ra mà nói hần định đứng lên chào hỏi lại nhận sự từ chối rõ ràng mà hỏi thẳng:

- Người đến đây có mục đích gì vậy?

Âu Lăng trong nguyên tác là một kẻ nhút nhát, sẽ không cả gan tới khi ăn chơi này, hần biết nhưng để đạt được mục đích đành viện lý do tìm người, mà "Người" mà tên Trung Từ nghĩ ra được chỉ có Ái Lâm trong một chốc bất giác vẫn to âm lượng giọng nói lên:

- Người xem ra bị Ái Vy từ chối đến phát đi điên rồi thì phải, Ái Vy không được, liền quay sang Ái Lâm sao?! Khẩu vị thật đặc sắc a!

Trong phút chốc mọi tầm mắt hướng về hần nhưng hần không bận tâm ngược lại hần thấy mình cũng xem đủ rồi.

Hần nhớ lần thứ hai tới đây, về mặt Ái Lâm của luôn là một hình ảnh khó chịu, giống như gặp rắc rối nhưng anh ta là một thiên tài điều gì có kẻ khiến một thiên tài gặp rắc rối, cái này cũng chỉ suy từ Ái Vy mà ra, vừa nhớ tới người này hần trong phút chốc cũng bất giác mỉm cười.

Cái mỉm cười này cũng khiến Trung Từ chú ý, nói thật nụ cười của hần nhìn có vẻ phần khích, có phần lưu manh, giống như bản thân tức giận nhưng vẫn cười, đem đến cho người một cảm giác lạnh sống lưng.

Hần ghé người vào bàn hướng phía phục vụ lần trước nói:

- Anh nói đúng, hình như tôi thua rồi!

Phục vụ nhìn hần, với vẻ mặt tự tin này, giống như tối hôm đó, quả thực không có phần thua nào hết. Đây là lần đầu tiên thấy một người kì quặc tới vậy nhưng sau đó lại có phần hiểu ra khi nhìn Từ Trung, gật đầu tỏ ý đã hiểu. Là một phục vụ cũng không nên để tâm quá nhiều, đối với một nhân vật lớn, tốt nhất không nên quá thân thiết.

Hần cũng không định ở lâu nên tự mình ra khỏi quán bar mặc tên Trung Từ kéo lại hần cũng hề gì vật ngửa tên này ra thoát thân, và cũng từ ngày đó hần thay đổi kế hoạch, siết chặt nhân vật Ái Vy (tác giả) trong phạm vi cũng là tự buộc mình vào trong.

Hần bán sống bán chết bám vào Ái Vy (tác giả), ngăn chặn mọi hành động gây chú ý Lạc Phong, xen giữa mọi chuyện. Trước hết phải giải quyết cô ta đầu tiên, không thể cứ một người phá một người may nên hần phải chắc chắn không có chuyện gì có thể thay đổi kết cục cũng như việc quay trở về của hần. Khiến cô không có cách nào khác phải thuận theo hướng hần bày ra, phải cho cô ta thấy được ngõ cụt. Ngoài ra, tình huống này cũng đã gây sự chú ý với Ái Lâm, khiến tên đó chú ý chính là một phần kế hoạch, hần có thể thoải mái hăm hãi Vi Tuyết, khiến cô ta trong giờ nấu ăn, bị cháy, bỏng tay được nam chính ngay lập tức sơ cứu kịp thời, nắm tay cô cho vào trong nước. Khiến cho cô bị rơi vào nước trong tình trạng không biết bơi, sợ nước. Sau đó hần cũng có ra vẻ như ngăn người ngạc nhiên một chút để một phút đó cho nam chính ra tay cứu, chỉ tiếc là Lạc Phong cũng ở đó nhìn thấy nhưng lại ở xa có chạy thì cũng không phải người cứu cô. Mà căn bản đều do Trung Từ sắp xếp

Tên này chính là người sắp xếp chỗ cho cặp đôi này làm việc cùng nhau, trong giờ nấu ăn. Là người dẫn cặp đôi này đến bể bơi giới thiệu rồi cũng là người luôn nhắc nhở tên Hắc Chính kia nếu Vi Tuyết gặp rắc rối. Tên này mặc dù là người của Ái Lâm nhưng cũng là bạn của Hắc Chính, nhiệm vụ của tên này là khiến cho Hắc Chính cách xa Ái Vy vì Ái Lâm không thích nam chính một tẹo nào hết. Từ khi Hắc Chính xuất hiện, em gái tên đó gần như đã thay đổi hoàn toàn. Đưa em gái yêu quý vì một thằng đàn ông mà tự khổ sở mình, thằng anh trai nào không xót.

Nên bắt giác, kế hoạch hăm hại cũng vì lẽ đó mà sụp đổ, bởi vì Từ Trung muốn chính là ghép Hắc Chính với Vi Tuyết vào với nhau với tư cách là bạn của nam chính, vì thấy Vi Tuyết khá tốt, hơn nữa dường như hai người cũng có ý với nhau và vừa khiến khoảng cách giữa Hắc Chính và Ái Vy ngày một xa với tư cách là một trợ thủ.

Tức hiện tại, nhiệm vụ của hắn đã đi tới nửa chặng đường. Tuy nhiên nhiệm vụ sau có phần khó hơn nhiều, là phần do chính Ái Lâm chủ trì, trong chuyến dã ngoại lần này.

Tuy vậy hắn cũng thấy mệt rồi, trong suốt thời gian đó, hắn cũng không ít lần gặp rắc rối, bởi hắn chính là kẻ chủ mưu trong rắc rối đó, nhất là lần bong tay Vi Tuyết, có phần hơi quá, khiến cô ngay lập tức vào phòng y tế, mất tận mấy ngày hồi phục. Hắc Chính thời điểm đó nổi giận vô cùng hướng hắn, hắn đã nói là vô ý và xin lỗi rồi nhưng anh hình như không có ý bỏ qua. Phải nói hắn rất may mắn vì chính vào lúc đó hắn được một phao cứu trợ nữ chính, giải vây, khiến Hắc Chính không nguyện ý bỏ qua. Ngược lại Lạc Phong lại không thể bỏ, trách mắng đủ kiểu, hắn trong lòng cũng khổ, hắn bắt buộc phải làm, ngay lời xin lỗi thốt ra cũng không thể.

Mà hôm nay, sau khi ăn tối xong, cha Âu Lăng, Âu Thiên có vài công việc chưa xử lý xong nên vừa ăn xong đã phải đi ra ngoài, tối muộn mới về. Kì thật, mấy ngày này, ông cũng bận nhưng vẫn dành thời gian về nhà ăn cơm, khiến hắn càng thêm áy náy, khó chịu. Âu Ái hiện tại vẫn nhỏ, không hiểu gì nhiều, nhưng lại rất biết cách tạo không khí trong nhà, nhất là khi cả hai đều ở trong trạng thái trầm lặng. Hôm nay có gì, kể gì đều đem lại niềm vui cho bữa ăn. Đến khi người sắp phải đi, hắn mới mở miệng gọi tiếng "Cha"

Ông quay đầu nhìn hắn hỏi:

- Sao vậy?

- Con... chỉ muốn nói lời tạm biệt!

Ông nghe có vẻ không đúng nhưng vẫn mỉm cười nhẹ hướng hắn nói:

- Chỉ nói "Tạm biệt" thôi, sao con nói cứ như chia xa vậy, có gì không ổn à?

"Không có gì ạ!" hắn bước đến gần, ôm người đàn ông trước mặt nói tiếp:

- Cảm ơn ba!

Ông cảm thấy hôm nay con trai mình có tâm sự, không nói, ông chỉ có thể vỗ lấy bờ vai hắn, an ủi:

- Yên tâm, dù bất kể chuyện gì cũng có ta ở đây giúp con, đối với ta, con chính là điều tốt đẹp nhất.

Sau đó hắn lưu luyến nhìn ông đi ra ngoài, tiến vào cửa xe, rồi cũng đi mất trong màn đêm tĩnh lặng. Hắn định thần lại quay về đóng cửa lên lầu, Âu Ái hiện đang học, thấy hắn tiến vào mỉm cười nói:

- Anh ơi, lần trước bánh anh mua ở đâu vậy, ngon thật đó, em muốn mời các bạn em đến đó ăn.

- Được! Hắn nói, rồi xoa nhẹ lên đầu đứa em gái kháu khỉnh, đáng yêu của mình rồi lấy một tờ giấy ghi vào rồi nói tiếp:

- Em học xong rồi thì ngủ sớm đi nhé, đừng thức muộn!

Nghe vậy, Âu Ái cũng hướng anh nói:

- Vậy anh cũng ngủ sớm đi, mai chẳng phải đi dã ngoại sao?

- Ừm, cảm ơn em! Khi về anh sẽ chụp nhiều tấm hình đẹp cho em xem, mua thêm vài món đồ làm quà nữa

Âu Ái nghe vậy mừng rỡ, hướng anh trai yêu quý mình ôm một cái nói:

Anh thật tốt, yêu anh nhất!

Vừa lúc đó hắn nghe được cuộc điện thoại nhỏ của tác giả lại không nghĩ sinh sự về sau.

Hắn thời điểm trở về phòng, thay đổi sắc mặt tiếc nuối của mình thay bằng ánh mắt kiên định, lên tay nghĩ kế hoạch cho ngày mai. Đến khi hoàn thành, hình như quá muộn, hắn mở cửa phòng thấy phòng em gái mình tối, có lẽ đã ngủ, Âu Thiên vẫn chưa về xem ra khá bận, chuyện này xảy ra cũng khá thường xuyên, nhất là trong khoảng thời gian gần đây, chắc mai mới về được. Hắn mới đóng cửa đi ngủ, ngay trong lúc sắp chợp mắt thì thông báo hệ thống vang lên.

- - -

Hệ thống: Thông báo khẩn cấp! Tác giả đang cố gắng thay đổi tình tiết, nội dung chương "Trường học bí ẩn" kính mong người ngay lập tức dậy

Đầu hắn sắp nổ tung, đành mở mắt ra, mệt mỏi bảo hệ thống dừng lại. Ngày mai hắn phải đi dã ngoại, hắn lên kế hoạch rất nhiều, mãi mới có thể ngủ... Phải nói rằng, tác giả thật rất thích hành người!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sai lầm hai tờ giấy trắng

Thực tế chuyến đi thăm quan này trùng đúng ngày sinh nhật Ái Vỹ, nhưng không phải không có thời gian, bởi chỉ có nửa ngày nhưng căn bản vốn không có chuyện đó.

Tuy nhiên đó là vấn đề của ngày mai, việc trước tiên bây giờ vẫn là phải xử lý người tác giả kia đã, hắn cảm thấy mình suy nghĩ chuyện kia quá nhiều rồi. Hắn ngồi trên một chiếc taxi đến trường với tốc độ vừa đủ nhanh để tới, trên đường đi cũng bàn bạc lại với hệ thống.

Đối với hắn, điểm sợ nhất chính là cô ta lấy mất lá thư đó, lá thư chứa cỗ phần mà Hắc Chính tìm được.

Nói tới chuyện này, hắn mới để ý dường như Hắc Chính cũng có phần phiền muộn vô cùng, bên tập đoàn dường như có kẻ ăn cắp thông tin mật. Xảy ra sự việc này là không hề nhỏ, không tìm ra được kẻ ăn cắp, coi như mất trắng. Người không muốn nhờ vả bên Ái gia, nếu nhờ cậy chắc chắn lại bị lôi vào chuyện đính hôn với Ái Vỹ. Chuyện này, quả thực khó khăn, đây quả thực là một tình tiết lớn, không thể sai sót, hệ thống cũng đã nhắc nhở và hắn cũng nghĩ vậy.

Gần tới nơi, hắn nhanh tay lấy tiền ra trả, sau đó xe vừa dừng hắn đã lao nhanh ra khỏi xe, cổng trường đã đóng nhưng cũng có lối vào bí mật xuyên vào trường. Hắn được hệ thống dẫn đường nên cũng không có khó khăn mấy. Tuy nhiên, không phải không có vấn đề, hắn đã được cảnh báo là Vi Tuyết cũng đến, nhưng người đến cùng cô không phải là Hắc Chính mà là Lạc Phong. Tức là hắn phải giải hai lỗi cùng một lúc, buộc hắn phải dừng chân nghĩ ra giải pháp. Hắn quyết định gặp Vi Tuyết và Lạc Phong trước, cố gắng tiết kiệm thời gian, lấy chủ đề Hắc Chính nhắc nhở Vi Tuyết sau đó tự mình giả bộ mình có chuyện gấp cần đi giải quyết (đi wc), rồi nhanh chóng đến chỗ tác giả.

Hắn vừa bước xuống bậc thang, vừa cố ý đi nhẹ, hắn thấy được tác giả ở đó, mới thờ phào một hơi, hắn thấy cô đang viết gì đó rồi cất vào phong thư, đó là gì hắn không để tâm lắm, quan trọng lúc đó cô cũng quay lại, một chút sự sợ hãi vừa loé lên rồi vụt tắt, dường như muốn tỏ ra bình thường. Cô ta nhét một quyển sách vào túi, hắn rất để ý đến thứ đó, bởi nó kẹp một tờ giấy lạ hờ ra ngoài, có thể do quá vội. Tuy nhiên, hắn không vì thế bỏ qua, bởi nó chính là thứ hắn cần, nhưng hiện tại, hắn có phần gấp rút xen lẫn cảm giác tức tối, Vi Tuyết hiện tại bên trên, bây giờ cãi nhau không phải ý hay, hơn nữa không biết chuyện gì xảy đến tiếp theo nếu cô ta cũng muốn phản kháng.

Hắn không muốn ép người quá nhưng đối với con người này, lại có phần cố chấp, cô ta đang ở trong tình trạng không ổn một chút nào, vậy mà lại đi vào giờ này. Động vào người thôi cũng thấy cô ta có phần không vững, vậy mà vẫn ngượng dậy cố lấy lại thần chí đi tiếp. Đến khi thoát ra ngoài hắn mới biết có một nơi "đặc biệt" thoát ra bằng đường thang máy, nhưng cái này...

...

Gặp lại Vi Tuyết và Hắc Chính vừa mới đến, cô ta tỏ ra không có gì xảy ra, nhưng bản thân lại muốn kéo Lạc Phong đi, hắn đồng tình chuyện này. Buộc Lạc Phong phải đi ra, là lẽ đương nhiên.

Hơn nữa, hắn cảm thấy rất có lợi cho hắn, chính vì cô ta ái mộ nam phụ nên cô ta không dám động tay với mình, thân phận hiện tại cũng là có thân thế, là một tiểu thư, phải thanh tao a. Tuy nhiên, hắn khẳng định cô ta tức giận, hiện nên một phần ghét bỏ, né tránh cũng là loại tự nhiên, không diễn xuất.

Người ngồi lái xe nhà họ Ái kia cũng không bình thường, hắn có thể thấy tên đó thỉnh thoảng liếc xuống đây qua đường kính, cô ta gần như cũng nhận ra, thậm chí cả Lạc Phong. Sự chú ý này khiến hắn có cơ hội nhẹ nhàng lấy lại tờ giấy kẹp trong sách. Có thể nói, là do cô ta quá vội nên đã quên đóng túi lại, chuyện này giúp cho hắn thoáng thấy bìa sách, không hiểu sao hắn thấy nó rất quan trọng nhưng hắn đã không lấy nó, nó quá lộ, tờ giấy có thể nhét trong tay nhưng sách thì không. Còn tên lái xe kia bị cô ta lờ mờ đến nỗi không dám ngừng lên nhìn nữa, hắn tỏ ý chắc chắn không ai thấy hắn lấy đi, ngay cả Lạc Phong, người vẫn luôn hướng về cửa xe, đầy lo lắng.

Hắn có trong tay thành công khi thoát ra ngoài sau một hồi diễn kịch, hắn quả nhiên nắm được phần mấu chốt, việc còn lại là giao thứ này cho Hắc Chính. Tuy nhiên, nó có phần khó, vì trong nguyên tác, thứ này nam chính phải tự tìm ra, khiến hắn một lần nữa quay trở về trường, mong rằng hai người đó vẫn còn ở lại.

Hắn không biết tình cảnh hiện giờ là may mắn hay thất bại nữa, vì vừa lúc hắn đến, cả hai nhân vật chính đã tìm hiểu nơi đó xong rồi, thậm chí có thêm quà tặng miễn phí của tác giả nữa thì phải, lúc đi ra thì gặp hắn.

Nam chính nghi ngờ hắn quay lại đây để làm gì? Hắn nói bị Ái Vỹ đuổi nửa đường, vì có hành vi không tốt, hiện cũng không vội về nhà, đến đây góp vui và không nói gì thêm, chỉ cô tỏ vẻ tiếc nuối tiếc. Nam chính tỏ vẻ không tin, người nhất gan như Âu Lăng có thể làm gì?! Thấy được lời nói dối nhưng không thấy mục đích.

Phải nói những hành động bất thường của mọi người, khiến anh có cảm giác gì đó không phải. Tuy nhiên, nói đến chuyện Vi Tuyết, thì anh không thể bỏ, chuyện hăm hại này, chẳng lẽ anh không thấu. Hắc Chính thực muốn kéo người bên cạnh đi nhưng cô ta thật là... không có phòng bị gì hết, người này không phải bạn cô đâu!

Nữ chính sau khi nghe hắn nói xong một lần nữa dẫn hắn vào trong căn phòng mật, chỉ hắn chỗ lấy được vé, còn hắn cố tìm ra nơi nào mà hai người này chưa tìm đến để nhét vào, nhưng nói sao nhỉ... chỗ nào cũng xem hết rồi, phải làm sao?

Cuối cùng không còn cách nào khác hẳn phải tự tạo ra chỗ giấu bí mật, vừa lúc hẳn thấy một tấm ảnh, chỉ là khung ảnh phong cảnh đặt trên bàn, hẳn tiện tay lấy nó hỏi Hắc Chính.

Âu Lăng: Cậu nghĩ phong cảnh này có điểm gì đặc biệt?

Chú ý đến nó, Hắc Chính không cảm thấy có gì đó gọi là "đặc biệt" ở đây. Tuy nhiên khung cảnh thiếu bóng người này mang lại thứ gì đó cô đơn, sự tươi đẹp của khung cảnh gần như che mất sự hiu quạnh nơi đó. Ngoài ra, nhìn rõ hơn trông nó rất quen, lúc vào đây anh cũng để ý, tuy nhiên không nhớ rõ, thì hẳn nhanh miệng nói đáp án:

- Âu Lăng: Đây không phải là cái ghế sau trường sao?

Đó là phía nhà kho, có một cái ghế cũ kĩ ít ai biết, nơi đó từng là một khu vườn đẹp, hình ảnh này có thể cho là vậy.

Thực ra chuyện này, về sau họ mới chú ý, khi trưởng thành họ có lần quay trở về đây đi dạo vài vòng quanh trường để nhớ lại kỉ niệm, mới chợt nhận ra cái hình ảnh này.

Hiện tại, khi hẳn nói vậy, ngay cả Vi Tuyết cũng chú ý, vỗ tay cho hẳn thật giỏi, cô rất thích cảnh đẹp, nên càng chú tâm vào nó, dù không nhận ra nhưng cô lại rất thích nó, lưu tâm, chụp ảnh lại. Đó cũng là lý do về thời điểm cô là người nhận ra đầu tiên, là một trong những nhiếp ảnh gia nổi tiếng về sau.

Đây chỉ là phần ngoài lề, nên có thể nói là tạm chấp nhận, thế là họ cùng nhau đi phía sau trường tìm kiếm. Có thể thấy, nơi này bị bỏ hoang, không ai chăm sóc khá lâu rồi, đằng sau hào nhoáng bên ngoài, lại có một nơi chứa đầy cỏ dại mà ngay cả trong đêm đen cũng thấy sự hoang tàn nơi đây. Địa điểm này cũng là nơi bắt nguồn những câu chuyện ma quái trong trường, ít người tìm đến. Tuy nhiên, đó không phải vấn đề chính, hẳn nhận thức đây là cơ hội tốt, nên nhét nó vào một bụi cây gần Hắc Chính, để tên này tìm ra.

Không phụ sự kì vọng của hẳn, nam chính đã tìm ra, nhưng biểu hiện lại có vẻ như không được bình thường, vì sao vậy?

Mà nghĩ lại, đây cũng là nơi Vi Tuyết bị mấy đứa con gái khác bắt nạt trong nhà kho.

Nhưng chuyện của hẳn cũng đã hoàn thành, nên cũng không bận tâm nữa. Tuy nhiên, thời điểm hẳn quay lưng, một ánh mắt sắc bén nhìn vào hẳn chăm chăm. Hẳn vì muốn nhanh chóng làm xong nhiệm vụ mà quên mất nơi cất giấu này không hoàn hảo một chút nào, hẳn đã giấu tờ giấy nơi mà một người bình thường cũng có thể để ý, sự che giấu tạm thời này quá rủi ro.

Tác giả cũng vậy, cô ghi vào một tờ giấy trắng, không có một vết ứa tàn của thời gian, thực tế nó mang hình dáng của của thời đại hơn là cái phong thư cũ. Nếu để so sánh hai tờ giấy, dù chữ viết giống nhau nhưng hai loại tờ giấy này thì... hoàn toàn khác nhau. Tờ giấy thứ hai mà Hắc Chính tìm được này dường như mới là của phong thư cũ kia, nỗi đề tâm này làm bùng lên nghi ngờ khó tả.

Ngược lại, Mạc Vy cũng đã về đến nhà, lúc này cô mới để ý đến tờ giấy, nhận ra sai lầm ngu ngốc của mình. Làm như người xây dựng ngôi trường này năm mươi năm trước vẫn tồn tại vậy, cho dù có cũng không thể, vì tính đến năm nay chắc hẳn người đó đã hơn trăm tuổi thọ rồi. Người già như vậy quanh quần trường, hẳn đã nhận ra. Cô hiện tại muốn quay lại, cũng không thể được nữa rồi.

Và cứ như thế.... Không một ai thành công cả, họ gần như khiến toàn bộ câu chuyện sang một quỹ đạo khác.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Điểm nghi ngờ

Khi bị nghi ngờ, hẳn không để tâm, sau tìm một lượt cho có lệ rồi hẳn tỏ ý muốn rời đi. Nên người rời đi cuối chỉ còn lại Hắc Chính và Vi Tuyết.

Ngược lại bên nhà Ái Vỹ, tình trạng Ái Lâm không kém hơn là bao. Anh có linh cảm xấu với điều kiện mà em gái mình đưa ra, cảm giác khó chịu tò mò này trong phút chốc anh suyt nữa mở ra xem nhưng lại bị tiếng chuông điện thoại ngăn cản.

Thấy vậy anh bỏ nó vào trong túi áo nhấc máy lên nghe, trong phút chốc anh ra khỏi nhà tiến thẳng đến quán bar.

Vừa vào, tất cả những người ở đây đã đứng ra thành hàng cúi đầu hành lễ. Trung Từ đi ra từ đoàn người mời anh vào nói chuyện, anh liếc mắt nhìn cậu sau đó phóng khoáng mỉm cười tỏ ý bán thân như khách không cần tỏ lễ độ. Thực ra anh nói chuyện này cũng lâu rồi, anh không thích bị chú ý nhưng mấy người này bảo không nghe gì hết, anh đâu đến nỗi kiêu căng, khó gần như người ta nói, thật là làm hơi quá.

Anh vừa vào phòng, nói thẳng luôn vào vấn đề chính

Ái Lâm: Chuyện như nào rồi?

Trung Từ: Tên Hắc Chính rất thích Vi Tuyết, anh yên tâm..

Ta không nói chuyện đó! Ái Lâm ngắt lời

Trung Từ: Vậy... là chuyện gì?

Ái Lâm: Người thấy vài ngày gần đây tên Âu Lăng có điểm gì khác thường không?

Trung Từ: Khác thường?! Hỏi đến đây Trung Từ mới để ý nói: Nói đến mới thấy cậu ta gần đây rất thích gây khó dễ cho Hắc Chính, cụ thể hãm hại Vi Tuyết là đa số, hơn nữa...

Sự ngừng lại bất chợt này gần như có điểm khó nói khiến anh nhúm mày kêu Trung Từ tiếp tục.

Ngập ngừng nói tiếp, Trung Từ e sợ cậu nói tiếp theo của mình có điểm chẳng lành:

- Là... là tên Âu Lăng này được chọn trở thành vệ sĩ cho tiểu thư, còn... còn thường xuyên gặp nhau, e là...

BÌNHH!! Một tiếng đấm ngang trời giáng xuống bàn kèm theo tiếng nói nén tức vào trong của Ái Lâm:

- Ý người là do em gái ta?!

Im lặng... tiến vào hư không, Trung Từ tự động từ ghế quỳ xuống biết lỗi.

Ái Lâm đứng dậy, tay nắm chặt giống như bản thân muốn đánh người mà không, rồi một lần nữa ngồi xuống kêu Trung Từ trở về ghế.

Một phần câu chuyện này đã khiến anh nhận ra điểm không ổn, Âu Lăng dù không được sự chú ý từ anh nhưng mấy lần em lại có điểm ngứa mắt trình bày, người suốt ngày đến bar chỉ để uống một ly rượu này, động thái có điểm bất ổn. Tuy vậy, anh cũng như Hắc Chính cũng không tìm ra chủ đích thực sự. Điều đáng lo ngại ở đây chính là Ái Vy cũng có điểm bất thường như vậy, lý do là gì vậy, anh có điểm thờ dãi bất lực.

Nhưng đó là câu chuyện của vài ngày trước, hiện tại chính là thời điểm quan trọng, hắn có điểm mệt mỏi với ngày cuối cùng này. Mạc Vy cũng vậy, cô nghe đến cuộc điện thoại, người mẹ đau lòng vì con trong điện thoại òa khóc, bà đã lường trước điều này nhưng nó vẫn khiến bà rơi lệ khi nhìn thấy đứa con gái yêu quý của mình tỏ ra không có gì, trong suốt khoảng thời gian. Bà yêu cầu cô trở về ngay để xem tình hình, cô cố từ chối, tò ý hôm nay là sinh nhật mình, nên xin bà, có chuyện gì, ngày mai có thể giải quyết, cô không muốn mọi chuyện phức tạp lên trong ngày hôm nay.

Mạc Hạ nghe vậy, dù không đành lòng nhưng ngày hôm nay quả thực đặc biệt nên đành nhìn xuống, bảo hôm nay cô về sớm, đừng để bà lo lắng.

Cô rất phiền lòng với con người trước mặt này nhưng ở thời điểm hiện tại mạng sống gặp bất trắc cô dùng kế tạm thời đồng ý hợp tác với hắn cũng như tự cho mình một con đường vậy.

Âu Lăng: Cô hình như đã hiểu rõ mình cần làm... Hắn bất giác mỉm cười rồi nhớ ra một chuyện nói tiếp: Nhưng trước khi kết thúc để chắc chắn tôi vẫn muốn cô đưa quyển sách hôm qua cô lấy, cho tôi.

Hắn cần nó để trao đổi với hệ thống, hắn muốn khi rời khỏi nơi này, cơ thể này, người này sẽ không chết, vẫn có thể sống bên cạnh gia đình.

Ngạc nhiên với câu nói của hắn, chuyện này chỉ mình cô biết, hắn không có khả năng biết đến... nhưng nhớ lại hai chữ "Hệ Thống" Cô cố gượng cười, tay bất giác nắm chặt lấy chiếc túi, sau đó, lấy quyển sách từ trong túi đưa ra nói:

- Tôi luôn đặt nó bên mình, dù không thể viết được gì nữa, đến bản thân tôi cũng không rõ mang thứ này theo có ích gì nữa, nếu như thấy nó hữu dụng thì cứ cầm lấy.

Hắn cầm lấy quyển sách, không mở ra, lập tức biến mất trong tay nói:

- Cảm ơn! Mong chúng ta có thể hợp tác lâu dài.

- Hợp tác lâu dài

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Giác mộng mờ ảo

Nè, thằng đó đó, nghe nói học giỏi lắm, hay giao lưu với nó đi!

- Nhưng nghe nói, nhà nó nghèo... Tao không muốn chơi mấy đứa nhà quê!

- Kệ đi, miễn là có lợi cho chúng ta là được!

...

- Lại là cái tên đó, đứng đầu bảng nữa rồi, làm như hay ho lắm, nhìn bản mặt thẳng đó kìa, đúng là khó ưa. Lần trước cũng vì tại thẳng đó, mà mẹ tao so sánh các kiểu, thậm chí còn cắt tiền tiêu vặt của tao nữa!

- Nhìn là biết xúi quẩy, hay chúng ta dạy tên đó một bài học đi!

...

- Con trai à... Chúng ta chưa đủ nghèo sao? Lại đi gây chuyện với người khác, không biết nhịn là gì à?

Nhìn kìa, là cái tên học giỏi đó, nghe nói đánh nhau trước cổng trường đấy! Trời, cứ tưởng học giỏi là văn minh lắm chứ, cuối cùng cũng chỉ được cái mả!

Người mẹ nói con người phải biết im lặng mà sống mới qua thời kì khó khăn này nên dù cho chuyện gì xảy ra cũng phải nhẫn lại, bỏ qua.

Người cha thì luôn cho rằng học dù có tốt mức mấy cũng không thể khiến cái nhà này to lên được, cuộc sống không công bằng gì cả, người có quyền thế vốn có sự may mắn trời cho. Leo lên từ nghị lực cũng phải dựa hơi từ những người như thế thì mới vươn tay tới thành quả.

...

- Bị thương rồi, để mình cõng cậu cho!

Theo bóng dáng của hai đứa trẻ khuất xa, đến khi cô bé trên lưng cậu bé bắt đầu lo lắng cho cậu thấy mỏi không?, thì cậu bé kia lại muốn mình trở lên chín chắn nói:

- Không sao đâu, con đường mới đến đâu mình vẫn đi được!

Sự kiên trì của đứa trẻ giống như muốn nói con đường này bản thân không thể đi qua được thì cũng sẽ không có đủ sức để bảo vệ, muốn trở lên mạnh mẽ.

Tuy nhiên, một giây sau câu trả lời của cô bé phía trên lại khiến cậu hụt hẫng lạ thường, bản thân bỗng nhiên bước chậm lại, không có đủ sức chống đỡ!

- Cậu nói thật giống như một người "anh trai" vậy!

- Vậy à...?! cậu bé mãi mới nói được câu đó ra khỏi miệng.

Ngay sau đó bản thân cũng tỉnh, phút chốc bản thân cảm thấy đau lòng, một mặt anh không muốn người coi mình như một người "anh trai" nào đó, một mặt là do những câu nói kia là giấc mơ là sự thực hay đoạn kí ức không muốn nhớ lại của anh. Mờ mắt ra, bản thân cũng tự lấy tay che đi đôi mắt chột khóc của mình.

Hôm nay là ngày đi dã ngoại, anh có chút lo lắng, giống như thứ dự cảm chẳng lành tới trường.

Anh đã sắp xếp mọi thứ cần thiết từ tối qua, không có gì nhiều, bởi chiều sẽ về nên chỉ mang một vài đồ ăn vặt thôi

Chỉ là khi tới, vẫn như thường lệ anh chào hỏi Vi Tuyết đầu tiên nhưng có điểm thấy sự né tránh, do dự trong ánh mắt của cô khiến anh có phần bất an, ngược lại Âu Lăng không như vậy, trông hẳn có vẻ hào hứng với chuyến đi, thậm chí hôm nay còn đi cùng Ai Vỹ đến.

Mấy chuyện lần trước anh không phải không thấy, chỉ là có điểm không muốn nói, nói thật, anh không biết tại sao mình lại như vậy, nhìn thấy cảnh tượng mỗi lần nhìn thấy họ thân cận, thấy được sự bao bọc của Hắc Chính, anh luôn cảm thấy thua thiệt và thất vọng nhưng lại không dám xông ra nói chuyện, là do hoàn cảnh không bằng hay không có đủ tự tin.

Nên, hôm nay anh tự nhìn nhận bản thân không xứng đáng với từ "mạnh mẽ" mà anh luôn muốn có, để thay đổi tốt hơn, đây có phải quá muộn?!

Hắn đã vạch kế hoạch cho bản thân, nên ngay từ lúc đầu hắn đã nhắm vào con cờ khôn ngoan cho bản thân mình ngay lúc này Mỹ Ảnh, nghe nói cô ta cũng thích Hắc Chính, cô ta chỉ là không có cơ hội, bởi thân phận cô không đủ để đứng cùng. Một kẻ khôn ngoan như cô ta sẽ không dễ bị lợi dụng cũng như trở thành con tốt cho người khác, vì vậy để đem người về phía mình, bản thân cũng phải có một chút bất lợi tương đương.

Hắn gọi cô ra một chỗ vắng vẻ nói chuyện, cô ta đồng ý. Không phải loại đàn độn dựa vào thân phận, địa vị để vào trường, cô ta cũng giỏi rồi. Nếu không phải vì không bằng Ai Vỹ, e rằng cô ta chính là đối thủ đáng gờm. Hắn chọn cô cũng như nguyên tác lựa chọn của Âu Lăng, một người thông minh, cẩn thận như cô để phòng. Dưới con mắt của hắn, cô ta được coi là nhân vật nổi trội, mặc dù là nhân vật phụ, bởi vì cô ta so gia cảnh không bằng Ai Vỹ nhưng lại không vì thế mà thua cô ta. Đợt này, nếu cô ta góp chút sức cho hắn, quả thực tốt.

- Mỹ Ảnh: Cậu đây muốn tôi hỗ trợ hành nghề sao, xem ra cậu chèn ép người khác không đủ muốn tìm đồng minh mới, nghĩ không nghĩ đến hậu quả chút nào sao?

- tôi có gan làm vậy tất nhiên cũng phải có gan để gánh, hơn nữa tôi không nghĩ cô là kẻ tốt, bởi vì mấy chuyện đó phát rác mà nói cô hiểu biết nhiều hơn tôi mà vẫn một mực giữ im lặng.

- Mỹ Anh...

- Âu Lăng: Tôi nghe nói cô rất nhiều lần muốn kết thân với Vi Tuyết nhưng không thành, kết bạn với tình địch ư?! Cô có phải quá rảnh hơi không?

- Mỹ Anh: Cám Miệng! Cậu đưa tôi đến đây để nói mấy chuyện vớ vẩn thì thôi đi, tôi không tiếp

Tức giận cùng xấu hổ, cô có ý định bỏ đi. Lúc đầu cô muốn vờ làm thân với Vi Tuyết để tiếp cận Hắc Chính, nào ngờ lại không theo ý muốn, vừa lúc tỏ ý thì bị Hắc Chính cản trở, Vi Tuyết mỗi ngày làm việc xong đều bám anh, cô xông ra lại chả ăn được miếng nào. Có cơ hội thì người chú ý lại là Ái Vỹ, thật là..., cô thực không hiểu sao cô ta lại chú ý tới người không tí hảo cảm với mình. Bản thân thì cố gắng, mà chẳng có tí đất diễn nào cả.

Thấy bị giễu cợt, cô ta chuẩn bị muốn ly khai, nên không trêu chọc người nữa, chuyển ngay vấn đề chính nói:

- Âu Lăng: Vậy cô muốn bỏ qua lợi ích lần này sao?

Nghe vậy cô ta ngay lập tức cũng tự dừng bước hỏi:

- cậu nói có ý gì?

- Âu Lăng: Cô đã thấy chuyện tôi làm, thì chuyện này đối với cô đề tâm không ít. Vậy... nếu như tôi nói, tôi giúp cô hoàn thành mục đích của mình, cô sẽ giúp tôi chứ?

Đây là ý muốn của cô, lợi dụng để thu mua hân nhưng lại không ngờ người ngược lại nói ra câu đó lại là hân. Điểm này cô cảm thấy không ổn chút nào, dù đây là dự tính ban đầu. Tuy nhiên thời điểm hân thốt ra câu đó, lại khiến cô có phần suy nghĩ lại.

- Tôi không hiểu cho lắm... Lý do gì khiến cậu phải làm việc đến thế này, nghĩ lại thì... mấy chuyện này không có tí lợi lộc nào cho cậu hết!

Ở bên kia, người đang dõi theo hai người phía xa, ẩn lấp trong bóng tối nghe đến phần chuyện của họ - Lạc Phong

Anh, kể từ lúc Vi Tuyết liên tục gặp trở ngại đã nghi ngờ Âu Lăng nên khi thấy hai người kia đi ra nói chuyện riêng đã nhanh chóng đi theo, chỉ là câu trả lời hiện tại của Âu Lăng ngay lúc này khiến anh có phản động tâm không rõ, là do tình cảm của người nọ quá sâu đậm hay bản thân cũng giống như thế

- Âu Lăng: Bởi vì không làm, người đó sẽ không nhìn tôi, tôi sẽ không có cơ hội thì cũng muốn hi vọng người thích tôi hơn một chút.

Mà "người đó" nhắc đến, mà ai cũng có thể thấy rõ, chính là Ái Vỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Gương mặt của kẻ nguy hiểm

Mỹ Ảnh thấy đây là một sự giúp đỡ lớn về mặt lợi ích và tình cảm. Nhưng mơ tưởng cũng chỉ đến đó, nếu bản thân quá ham muốn thứ gì đó thì rất dễ mù quáng rơi vào bẫy của kẻ khác. Hiện tại có hai cảm xúc dâng trào cùng một lúc mà cô đang cố kìm nén, chính là... cảm giác hưng phấn và sợ hãi.

Được nuôi dưỡng nghiêm khắc bởi chính cha mình, nên mỗi lời nói của ông đều khắc ghi trong não mình:

- "Con gái, con phải nhớ, nơi yếu điểm nhất chủ con người là khuôn. Khuôn mặt đại diện cho cảm xúc (EQ), khuôn mặt bộc lộ rõ về sợ hãi, người ta sẽ coi thường, khuôn mặt tỏ ra cao ngạo, người ta sẽ lấy đó để nhỉnh hót, khuôn mặt vui vẻ sẽ tạo ra sự mềm mỏng với đối phương...

Để bảo vệ khuyết điểm đó, con người phải có hai thứ bảo vệ, chính là tài năng và lời nói.

Tài năng sẽ khiến con người luôn nhìn thấy tự tin trên gương mặt mình, lời nói sẽ biến bản thân từ những thứ không thể có thành có thể, mê hoặc đối phương trở thành thứ có giá trị với mình.

Vậy nên, để không để bản thân lao vào hai thứ đáng sợ đó, con người cần có IQ cao và ý thức cực tốt, và luôn phải giữ cho mình cái mặt nạ lúc cần thiết, che giấu bản thân, để biến điểm dữ thành điểm lành, tìm lối thoát thân."

Cô sợ hãi vì không tìm thấy lý do từ bỏ, sợ hãi vì thấy được con người trước mắt đây giống như không cho mình cơ hội từ bỏ nó, cái cảm giác áp bức này khiến cho cô cảm giác nghẹn lại. Đối với cô, đây chính là bộ mặt đáng sợ nhất cô từng thấy, bản thân tựa như bộc trần dưới con mắt của người kia, nhìn thấu mọi thứ, hân bắt đầu tiến gần cô hơn, sát đến nỗi cô bắt đầu cảm thấy tê cứng lại thì hân nghiêng đầu thì thắm vào tai cô:

- Đừng có mà trốn, tôi biết gia đình cô cũng không tốt như vẻ bề ngoài, nếu cô sai sót, tôi cũng không bỏ qua đâu,... Hôn nữa... cảm xúc của con người vốn là thứ không thể giấu nổi, dù có cố gắng đến đâu cũng chỉ là cái vỏ che đi sự yếu đuối thôi nên... đừng cố gắng tỏ ra mạnh mẽ.

Hắn nói xong đặt tay lên vai cô, người ngoài nhìn vào giống như ý sự trông dựa, người trong thấy sự tình mà cảm thấy nặng nề. Bên ngoài, Lạc Phong nhìn thấy từ đầu đến cuối, nhưng lại nghe không rõ những lời vừa rồi, chỉ biết một phần kế hoạch lại muốn đứng ra cản đường.

Hắn hơi có phần bất ngờ khi nhìn thấy Lạc Phong nơi đây, nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy thuận tiện, bởi vì mục tiêu tiếp theo cũng chính là anh, quả là một mũi tên trúng hai đích, thêm hẳn mở đầu cuộc chơi là ba, như thế không phải dễ hơn sao?

Lạc Phong mà nói ra, bản thân nghĩ hẳn không để ý thân phận này nhưng mà dù cho có vậy, hẳn cũng có ý công kích khác.

Nhìn vào Lạc Phong, hắn chỉ thấy con người này thật yếu đuối và ngu ngốc, gia cảnh cũng không có, chỉ có lấy một lòng can đảm này mà xông ra, đúng là tự rước họa vào thân. Hắn cảm thấy Vi Tuyết rời khỏi người này là rất đúng, bởi không làm vậy tên này cũng sẽ không thành công như trong tương lai. Phải nói rằng hiện tại tên này cũng như Vi Tuyết, bộ mặt đơn thuần giống nhau, mà thường những người giống nhau thì hợp làm bạn chứ người yêu thì không thể nói được.... Rồi bắt đầu hắn nhận ra hẳn cũng bắt đầu suy nghĩ giống như tác giả, có chút giật mình.

Lạc Phong: Dừng lại đi! Nếu cậu còn làm vậy tôi sẽ không nể tình đâu!

Cảm thấy tên này ngữ khí vô cùng nghiêm túc khiến cho hắn cũng chút bật cười hướng Lạc Phong nói:

- Âu Lãng: Không nể tình?! Cậu tính làm gì? Sau đó hắn bước tới gần Lạc Phong nói tiếp: Cậu đừng nghĩ rằng tôi không biết cậu lợi dụng tôi để tiếp cận Vi Tuyết, nếu như không có tôi nhắc nhở, Vi Tuyết sớm muộn cũng sẽ bị Hắc Chính giành mất.

Phải, mỗi lần có chuyện gì đó Lạc Phong đều hỏi ý kiến hắn đầu tiên, nên anh với được chỗ đứng trong lòng Vi Tuyết, đó cũng là thời điểm Hắc Chính biết anh thích cô.

Luôn là người đầu tiên xuất hiện trước mặt Vi Tuyết thì lại chẳng được bao lâu bị Hắc Chính kéo đi, bị Ái Vỹ ngăn cản. Rồi dần dần nhận ra, kể cả khi biết trước cũng thực chả có tác dụng gì... Nhưng hiện tại bị nêu lên thì lại có chút khó chịu, bực mình nói:

Lạc Phong: Chuyện đó... tôi biết là không đúng với cậu, tuy nhiên cậu cũng không nói là không muốn, hơn nữa tôi vẫn luôn lấy làm kì lạ, tại sao cậu luôn gây khó dễ cho Vi Tuyết, những tai nạn này quá mức nguy hiểm, cậu nghĩ mình là ai mà lại đem mạng người ra đánh cược như vậy? Dù cho về mặt tình cảm mà nói --

- Âu Lãng: Thật ngớ ngẩn! Hắn ngắt lời, cậu nghĩ mình là ai mà nói với tôi những lời lẽ đó, cậu đâu có cứu nổi cô ấy?

Sửng sốt trên gương mặt Lạc Phong, bản thân cũng nhói lòng, giống như bị một cây kim đâm thẳng vào tim cho đến khi hắn nói tiếp:

- Hơn nữa mọi thứ là do tôi sắp đặt, có chuyện gì xảy ra, tôi cũng có thể ngăn lại, Ái Vỹ cũng chỉ là muốn dạy cô ta bài học thôi! Quan hệ giữa chúng ta cũng chỉ có lợi dụng, ngay từ lúc bắt đầu là tôi, nên hiện tại kết thúc cũng nên là tôi. Cậu cũng không cần nói nhiều, cũng đừng có nhìn tôi với ánh mắt thương hại như vậy, tôi không quen. Chúng ta không giống nhau, tôi là người có thể đương đầu với thất bại, còn cậu thì không, ngay cả thứ tình cảm nói ra cũng không nói được. Chuyện của Vi Tuyết, tôi tự khắc có chừng mực nên chuyện này cậu coi như không thấy đi.

Nói xong cũng tự mình đi mất, Lạc Phong im lặng, Mỹ Ảnh ngơ ngẩn cả người mới tiếp thu phục hồi đi mất. Cả người Lạc Phong gần như sụp xuống, bản thân cũng cảm thấy mình đáng buồn cười mức nào, ngay cả quyết định cũng không thể.

Mà hiện tại Ái Vỹ sau khi nộp đơn nghỉ chuyển đi thăm quan đợt này vì tình hình sức khỏe cũng đã đi xung quanh trường xem xét, phải nói từ lúc đến đây, đây là lần đầu tiên cô có thể ngắm nơi đây rõ ràng đến vậy.

Bước vào phòng vệ sinh cô bắt gặp Mỹ Ảnh, trông cô ta gần như gấp quý, sợ hãi rửa sạch gương mặt mình trong gương, bắt chọt đi ra.

Cô nhớ lại nguyên tác mới nghĩ đến xuyên giả kia, xem ra là như vậy. Nói thật là ở đây cô có thể kiêu ngạo nói vậy với hắn thôi nhưng ra khỏi nơi này, e là cũng không thể trụ được hẳn, loại người nguy hiểm này, từ đầu đến cuối đều là sát, bất kì ai cũng không để vào mắt.

Đi vài vòng, cô bắt đầu nhớ đến việc ra tiễn người lên đường xuất phát. Vừa đi ra, cô thấy Hắc Chính và Vi Tuyết vào xe đi mất, phải nói đến, ở đây toàn con nhà giàu cả, có xe đi riêng cũng là chuyện thường, chủ yếu hiện tại còn Lạc Phong và tên xuyên giả Âu Lãng kia vẫn chưa lên. Muốn định né, không liên quan thì lại bị Lạc Phong phát hiện, anh nhìn cô không mang gì theo hỏi cô: không đi sao? Cô chỉ vờ lạnh lùng gạt đầu, tên xuyên giả kia cũng tự động đóng kịch chạy đến hỏi cô có sao không? Có gì không ổn sao? Tại sao lại không đi? Gương mặt tỏ ra uy khuất, cô hiện tại không có nhìn, chỉ khó chịu nói: đi ra!

Lần này, là xe Âu Lãng đi tới, hiện tại Âu Lãng và Lạc Phong là bạn nên đi nhờ không sao cả, chỉ có điều hắn trước khi đi thì thăm hỏi cô:

- Cô có tính gây chuyện với tôi nữa không vậy?

Cô tiếp nhận hàn khí xuất từ người hắn nhỏ giọng nói:

- Lần này sẽ không, sẽ không nuốt lời!

Chương 36: Nguyệt Áo

Chuyến đi này coi như kết thúc chuyến hành trình của hấn, hấn không hối tiếc nhưng suy về những ngày tháng ở đây, thực sự đã mê hoặc hấn. Nơi này hấn nhớ trong nguyên tác là của nhà họ Ái, về sau khi nhà họ Ái sụp đổ, nơi này rơi vào tay nhà họ Hắc. Tuy nhiên nơi này khá đẹp nên tiện tay mở cửa kính, chụp một cái

Lạc Phong ngồi bên cạnh lại rơi âm trầm, đầy suy tư, anh không thích cảm giác này chút nào, vô cùng yếu kém, muốn nói lại thôi, ghen trong cổ họng không dứt, lời chưa thốt lên thì thấy trống rỗng.

Mỗi người, mỗi tâm tư khác nhau, khiến cho bầu không khí trở nên tĩnh lặng vô cùng. Ngược lại bên xe của Hắc Chính lại trái ngược hoàn toàn, Hắc Chính mặc dù kiêu ngạo nhưng vì Vi Tuyết nói một vài câu, giới thiệu nơi đến là núi Nguyệt áo, sở dĩ nói vậy vì ngọn núi này giống như một cái trụ, xoay vòng đến một cảnh sắc khác nhau, từng bậc, từng bậc một, khi mà xe đi qua một vòng ngọn núi này sẽ thấy phần đất lớn rộng rãi nhô ra, trải dài nói là mảnh rừng kì bí, đi sâu hơn sẽ thấy khung cảnh rộng rãi là một khu vườn sinh thái đẳng cấp mở ra, tân trang khách sạn cho những người du lịch ghé thăm. Nhìn từ dưới lên có thể cảm nhận như đi trên mây. Đây được coi là một danh lam thắng cảnh nổi tiếng do nhà họ Ái sở hữu. Tuy nhiên, đó chỉ là tầng một, các tầng tiếp đó, với địa hình khí hậu nặng hơn, một lần nữa tạo ra sắc thái khác nhau mà đa phần người du lịch ít đi lên đến tầng cao nhất của cuộc hành trình, nhưng nghe nói ở điểm cao nhất, chính là cái trụ chính giữ, bạn sẽ thấy mặt trăng to hơn tưởng, sẽ là lần đầu tiên cảm tưởng như có thể ôm lấy mặt trăng rực sáng, rải xuống mặt đất chính là hoa cỏ đại kì lạ, hiếm có, như bước vào thế giới thần tiên vậy.

Nơi tuyệt đẹp như thế này khiến cho Vi Tuyết không thể nào vui sướng hơn ngoài chụp ảnh lại, hai người trong xe, một người giới thiệu, một người chụp hình, rồi cùng nhau chia sẻ, thảo luận, sự ăn ý này, quả thực khiến cho Hắc Chính có điểm cười nhẹ.

Ái Lâm được vào xe đầu tiên đi cùng người tổ chức, với mấy thầy cô khác phía sau xe. Mọi người cười nói vui vẻ thì anh phi thường lạnh nhạt. Hôm nay sinh nhật Ái Vỹ, thế mà anh lại phải đi cùng một lũ người này. Chẳng hiểu sao lại dự tính ngày này đi, anh khó chịu vô cùng.

Sau một giờ đồng hồ tới nơi, cuối cùng họ cũng được xuống, điểm du lịch là tầng một của Nguyệt Áo, mọi người bắt đầu xuống xe tập hợp điểm danh từng người, sau đó mọi người lấy vé đi ăn, bởi vì trường hiện tại bao toàn bộ nơi này nên vé hiện tại ngoài ăn ra còn là thứ để nhận phòng, được tự do trong vòng năm tiếng.

Hấn sau khi cầm lấy vé xong bắt đầu suy nghĩ lấy trộm vé của Vi Tuyết và Hắc Chính thì lại nhận thức vấn đề không mấy khả quan, Hắc Chính canh chừng hơn mọi ngày, Lạc Phong nhìn chăm chăm vào hấn giống như thể biết hấn tính làm gì. Tuy nhiên hấn đã có kế hoạch nên không ngại đến hai từ thành công.

Hấn hướng về Vi Tuyết bảo hấn đã từng tới nơi này, ở đây có thác nước nhỏ, rất đẹp, hỏi cô có muốn đi cùng không? Vi Tuyết vừa nghe đến vô cùng hào hứng đi theo thì bị Hắc Chính kéo lại, không cho cô đi.

Hấn biết trước việc này tiện thể nói:

- Âu Lăng: Hắc Chính nếu lo sợ như vậy thì cùng đi đi, cậu cũng đâu biết đường mà phải không?

Đúng vậy, nhà họ Ái và nhà họ Hắc vẫn luôn tranh giành, đấu đá lẫn nhau, nên vào thăm nơi này là thập phần khó coi. Đây vốn là đi theo trường, đi học tập cũng không có ai nghĩ như vậy, tuy nhiên, đây vẫn được coi là lần đầu của Hắc Chính.

Hắc Chính biết đến nơi này cũng là có thông tin cung cấp, thực tế cũng không rành nơi này nhưng vẫn cố gắng chú ý an toàn cho Vi Tuyết, người đang mong chờ muốn xem, lấy một hơi thở dài lườm hấn.

Lạc Phong cũng muốn đi, hấn cũng thoải mái đồng ý luôn, chính ra mà nói đó là điều hấn muốn, bọn họ càng muốn canh chừng hấn, hấn càng sớm đạt được mục đích.

Cuối cùng cả bốn người cũng tới nơi, nói đến thác nước này, người khác mới thấy nó trải dài từ trên thượng nguồn đổ xuống, qua từng bậc thang cao thấp, len qua những tảng đá lớn, róc rách xuống, sau đó rẽ ra nhiều hướng khác nhau, cuối cùng dồn về cùng một chỗ chảy xuống phía dưới, chính là thác nước nhỏ họ đang đứng. Mà đặc biệt ở chỗ, chính là nước ở đây tinh khiết, có thể uống được, ngoài ra nước chảy xuống từ nơi đây tạo ra một vũng nước, giống như một cái ao nhỏ, rất hợp với phong cảnh nơi đây, hoàn mỹ một cách tự nhiên.

Trong khi tất cả mọi người đều ngẩn ngơ về vẻ đẹp kì bí này của nó, hấn ở phía sau ẩn tất cả mọi người xuống dưới ao, có thể nói trong một tia khoảng khắc Hắc Chính đã ý thức được ôm lấy Vi Tuyết vào người ngã xuống.

Hấn nhìn tất cả mọi người ngã, lòng thầm nghĩ thành công sau đó cười lên một tràng dài, tất cả đều bất ngờ bơi lên, ngay cả Vi Tuyết không biết bơi cũng cảm thấy không sao hết, bởi nơi đây nước nông, nước hiện tại cao bằng ngực, nhìn hấn cười phá lên, có phần tức giận leo lên kéo theo cả người hấn

xuống, vậy là cuối cùng tất cả xuống nước.

Vi Tuyết uất ức nói:

- Tôi không mang thêm quần áo, cậu làm như vậy có ý gì chứ?

Cô nói mà bản thân run rẩy lạ thường hẳn mới chợt nhớ ra cô sợ nước, nhưng vì lý do nào đó, cô tự mình đi lên đẩy hẳn xuống, can đảm này có từ đâu vậy. Có điều, chứng bệnh này, về sau mới rõ, mà hiện giờ hình như nam chính và nam phụ đã phát hiện điểm bất thường rồi. Hắc Chính ngay lập đi lên, lo lắng hỏi "Có sao không?" Cô chỉ nói:

- Không sao! Có điểm lạnh thôi!

- Hắc Chính: Vậy tôi đưa em về phòng!

Hắn hơi bất ngờ thấy cô trên gương mặt có điểm tức giận đến vậy, Hắc Chính cũng không mấy hòa nhã lườm hắn.

Vi Tuyết thường được biết là người lương thiện vô cùng, bạch liên hoa, bị người khác hãm hại cũng không nghĩ đến, chỉ nhìn vào mặt tốt của người khác mà nói, tính chịu đựng này, thật khó khiến người khác chấp nhận. Hắn không nghĩ cô tức giận, chưa bao giờ nghĩ đến, mà hiện tại hắn chỉ có thể nói đỡ là bản thân chỉ đùa thôi mà!

Lạc Phong bên cạnh đề ý nói:

- Nơi này chảy xuống thường xuyên, cái ao này chống đỡ kiểu gì nhỉ?

- Âu Lăng: Đó là bởi vì phía bên dưới có một hang đá lớn, nước bị hút từ đây lên trên đỉnh rồi lại chảy xuống, tạo thành một vòng tuần hoàn không dứt.

- Hắc Chính: Ở đây không được phép tắm cũng như chơi đùa đâu, có biển cấm!

Hắc Chính vừa nói tất cả đều quay lại hướng về phía tắm biển im lặng một hồi mới hướng về phía hắn:

Âu Lăng: A... Chắc vì tôi mắt kém không nhìn thấy tắm biển này! Sau đó hắn tự động né tránh ánh mắt của mọi người, đi lên trên nói tiếp:

- Hình như nước thánh bị chúng ta nhiễm bẩn rồi a!

Tất cả đồng đen mặt ngược lên trên dưới nhìn hắn đang tỏ vẻ cùng một suy nghĩ: "Tất cả chuyện này là vì ai chứ!"

Cuối cùng tất cả như đều ướt sũng đi ra, Vi Tuyết mặt đầy đau khổ không biết nên làm sao.

Đang suy nghĩ thì một giọng nữ vang lên, hướng theo đó là Mỹ Ảnh, Lạc Phong nhìn thấy cô ta, bắt đầu nhận thức thứ gì đó, thì nghe cô ta lên tiếng:

- Mỹ Ảnh: Chuyện gì thế này?! Sao mọi người ướt sũng vậy?

Nói bằng giọng lo lắng, Hắc Chính lúc này cũng bắt đầu quan tâm, vì biết Vi Tuyết hiện tại không có đồ nên nhìn cô ta từ đầu đến chân rút gọn nói luôn:

- Chuyện này nói sau, cô có mang ít quần áo theo không?

Mỹ Ảnh đương nhiên đến để giúp, chỉ là khi Hắc Chính không tính chào hỏi lại đi mượn đồ trước, cô lại không có ý định đó nữa nhưng vẫn buộc nghe theo mà mang Vi Tuyết vào phòng mình thay đồ

Quần áo cô toàn là những mẫu thiết kế, mang cho Vi Tuyết mặc, đẹp không kém, thực sự mà, đến bước này, không nên so đo, không lại nghĩ mình không có ý tốt, tiếp cận hiện tại vẫn là trên hết.

Mỹ Ảnh: Cậu không cần ngại đâu, nếu đã mặc rồi thì cũng nên làm quen, mình là Mỹ Ảnh

Vi Tuyết nghe thấy người này bắt chuyện làm quen cũng tự giới thiệu tên mình, sau đó tự động tâm sự với nhau. Có điều, đa phần Mỹ Ảnh toàn nói về Hắc Chính, nên gần như đề tài chỉ có người hỏi người trả lời khiến cho Vi Tuyết thập phần khó chịu, muốn thoát ra ngoài nên cố ý bảo:

- Thôi, chúng ta cũng nên ra ngoài đi, đừng để mọi người đợi!

Mỹ Ảnh: À... ừm! Câu nói này thốt ra khi cô nhận thức có phản hồi quá nhiều, có lỗi, xấu hổ đi theo.

Mà ở bên ngoài, Vi Tuyết vừa mới đi cùng Mỹ Ảnh thay đồ xa khuất, lúc này Hắc Chính mới hướng, nắm lấy cổ áo hắn nói:

- Người cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Gây chiến

Hắn mặc Hắc Chính nắm áo lấy một tia cười lạnh sau đó tỏ ra vô tội nói:

- Có ý, có ý, không phải chỉ là trêu đùa một chút thôi sao? Không cần tỏ ra nghiêm trọng, hơn nữa quần áo của chúng ta bị ướt, hiện tại nên thay đi, bộ dạng hiện tại mà nói... khụ... a khó thờ... cậu bỏ tay xuống trước, có chuyện gì chúng ta nói sau...

Hắc Chính nhìn thấy mặt hắn một lượt, cảm thấy khó coi, sắc lạnh buông tay ra nhìn hắn lão đảo ngă xuống khụ, khụ mấy tiếng mới đứng lên.

Hắc Chính: Rốt cuộc ngươi muốn gì?

Gương mặt tối đen của anh nhìn hắn nhưng hắn không có bất luận phản ứng sợ hãi nào lại giống như đùa vui nói:

- Không phải cậu biết lý do rồi sao?

Hắc Chính như bị trêu ngươi bởi người này, nén tức giận trong lòng nói:

- Tôi không nghĩ nguyên do vì Ái Vỹ, cậu có mục đích nào khác?

- Ồ?! Vậy cậu nghĩ nó là gì? Hắn gần như chẳng buồn để tâm đến đáp án, ngược lại tỏ ý công kích lại

- Hắc Chính, chắc cậu cũng biết, thực ra tôi cũng không ưa cậu, cậu đây đứng ra nói lý lẽ hắn là có đáp án, vậy thì không cần vòng vo như vậy làm gì!

Lạc Phong bên cạnh không ưa nổi bầu không khí này, hiện tại cũng không chỉ có mình họ ở đây, cứ như thế này sẽ khiến người khác chú ý, cố gắng đứng giữa hòa giải

Lạc Phong: Mọi người nói chuyện sau đi, chúng ta ra thay đồ trước rồi tính, đứng ở đây không ổn!

Hắc Chính vẫn luôn nghĩ hắn giấu bí mật nào đó mà hắn thì không coi điều đó là mật.

- Mà kể ra ra cũng thật kỳ quặc, việc hãm hại tôi làm cậu hắn đã tra ra từ lâu, vậy tại sao đến tận bây giờ, cậu mới mở miệng ra nói... A... Hay là cậu đây cũng ngầm đồng ý cho tôi làm vậy để theo dõi?!

Nghe vậy, Hắc Chính quả thực á khẩu, gương mặt cũng đen dần, trong khi đó Lạc Phong cũng thập phần tức giận khi thấy biểu cảm đó của Hắc Chính, lúc đầu anh quả thực nghi ngờ, muốn hỏi cho ra nhưng nghĩ lại cũng chỉ là suy nghĩ của mình, đúng hay sai, bản thân cũng không thể giải quyết được bằng lời nói.

Nhưng thời điểm quan trọng hiện giờ, anh là người lý trí hơn ai hết khi để mắt đến những người quanh đây bắt đầu dừng cước bộ để nhìn tình huống thú vị này.

- Cậu đừng tỏ ra anh hùng trước mặt tôi, Hắc Chính, trước mặt tôi cậu chỉ là kẻ lợi dụng người khác để đạt được mục đích của mình, ngay cả bạn gái mình cậu cũng đem ra, tôi thật không có gì để nói. Tôi không muốn ở đây đôi co với cậu!

Lời nói mang ý công kích này không khiến anh nổi nóng ngược lại thì có chút rè chừng, anh cảm thấy không ổn, Hắc Chính cảm thấy hắn mở miệng nói to như đang nói cho người khác nghe nên lùi lại hai bước quan sát xung quanh, thấy loạt người đang dừng cước bộ quan sát.

Còn hắn lúc này cảm thấy thời gian vẫn còn nhiều mà tên này lại ngay lập tức cảm thấy vấn đề, thực không tốt, cố ý kéo dài thời gian, một cước hướng mặt Hắc Chính.

Kịch vui mở màn, Hắc Chính tránh được nhưng lại thêm một đòn giáng tới, trong phút chốc một người đánh, một người đỡ.

Hắc Chính đánh sẽ khiến người làm tường chuyện của anh là thật, kiểu then quá hóa giận, chủ động phòng thủ. Lạc Phong ban đầu có ý ngăn cản nhưng lại bị đẩy ra, thêm chuyện của Vi Tuyết, cậu dường như cũng không có định thật sự xen vào, mà hắn có thể nói, vừa đánh vừa la làng, quang minh giáng từng đòn vào người Hắc Chính vừa nói xấu anh, hắn có thể nói thẳng ra việc anh không muốn cưới Ái Vỹ mới lấy Vi Tuyết làm lá chắn, mới đây bên thị trường, nhà họ Hắc có một bước tiến mới khó tin, trước kia không mà bây giờ không phải quá kì lạ sao? Mà trùng hợp thay, anh cũng vừa mới trở về, vừa mới về mà có thể biến được ra vàng, cũng thật khó tin a?!...

Hắn miệng nói Hắc Chính thủ đoạn, nhưng sức lực chống cự không bằng, mặc dù ở phía tấn công. Hắn có thể thấy tên Hắc Chính này không chỉ phòng thủ mà còn khóa đôi phương, ép mình thoát ra, hành động này xảy ra hai, ba lần, kĩ thuật tốt, hắn thân thủ giỏi đến đâu cũng cảm thấy đuối sức, cơ thể yếu ớt này càng kéo dài, càng ở trong tình thế bất lợi.

Bên ngoài thì ngày càng đông người xem, có người chụp ảnh, có người bàn tán, có người tò mò, có điều, đa phần hứng thú đến xem. Một lúc sau, hắn dường như muốn giơ tay lên đầu hàng thì một thanh âm vang lên gây chú ý tất cả những người ở đây

- Mấy người ồn ào gì vậy, đi ra!

Phía trước xuyên qua đám người kia, ánh mắt tối bất cần đời này hiện ra, có chút ngông cuồng, một thân hắc y đem trên người, tướng mạo đẹp dễ hoàn hảo đến từng góc cạnh này ai cũng có thể biết đó là Ái Lâm, anh trai Ái Vỹ bởi trên gương mặt anh có thể thấy vài ba phần giống cô.

Mấy cô gái đứng ở đây nhìn anh có phần tiếc thương, bởi trước hình ảnh đẹp đó, ai cũng biết đó là phế vật được nhắc đến nhà họ Ái, thậm chí có người coi thường không ít.

Sự xuất hiện này đối với hắn không hề tốt chút nào, thu hồi mọi động thái của mình, Hắc Chính thấy hắn không có ý đánh tiếp cũng bắt đầu chuyển hướng sự chú ý sang Ái Lâm, và một bên Lạc Phong lại chú ý tới một chuyện khác, đó là thấy được Mỹ Ảnh và Vi Tuyết trong đám đông, đứng ở đó, tựa lúc nào?

Ái Lâm: Mấy người đây là đang làm gì?

Hắc Chính sợ rắc rối thêm, hắn thì không muốn tiếp lời trong hoàn cảnh này, nên người cuối cùng Lạc Phong đem ra khuyên giải:

- Xin lỗi anh... chúng tôi gặp chút vấn đề không hòa hợp lắm...

- Ái Lâm: Nơi này nghiêm cấm đánh nhau!, anh cắt đứt lời Lạc Phong, nói tiếp:

- Mấy người kia, đứng ở đây hóng hớt gì nữa, còn không mau tản?!

Lúc này nghe thấy tiếng quát lớn, một số tò ý không vừa lòng đi ra, mặt khác khi mọi thứ xong xuôi, hắn chuẩn bị chuẩn đi, thì bị Ái Lâm kéo xuống một câu:

- Còn mấy người đứng ở đó cho tôi!

Lúc này, Hắc Chính mới để ý hai người kia đã trở về, Mỹ Ảnh tò ý lo lắng nói:

- Mọi người, có chuyện gì xảy ra vậy, Hắc Chính cậu có sao không?

Một bên hướng tới anh, một bên nhìn Vi Tuyết, cô biết ngay quan hệ hai người này không bình thường mà, thân là bạn gái Vi Tuyết lại không có nửa điểm nghi ngờ khi nói chuyện về người mình yêu, không bao giờ chủ động trong vấn đề tình cảm và nếu như là giả giống như lời hắn nói, đây quả thực là một cơ may. Tuy nhiên, chưa chạm được vào người, Hắc Chính đã tự mình đi qua cô hướng Vi Tuyết mà kéo lại bên người.

Vi Tuyết có phần đỏ mặt, hơi ản ra thanh âm nhỏ, "xin lỗi", là do cô ý thức được bản thân không tính toán, nên mới để người khác ngông cuồng

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: May mắn

Thời điểm nhìn thấy Ái Lâm, hắn đã có chuẩn bị nhưng chưa kịp nói thì bị Lạc Phong xen vào:

- Xin lỗi, chúng tôi làm phiền anh rồi, hiện tại đang xảy ra chút mâu thuẫn, mong anh thông cảm.

Anh nghĩ rằng hiện tại tình thế không ổn, nhất là khi cả hai đều có liên quan tới Ái Vỹ, mà loại xung đột này anh không muốn phiền phức thêm.

Ái Lâm đầu tiên nhìn đến là cả ba người họ, đều ở trong trạng thái ướt sũng, mặt khác cũng hướng mặt nhìn phía Vi Tuyết đứng bên cạnh Hắc Chính nhủ thầm nói:

- Trước khi nói chuyện với tôi, mấy người nhìn lại bản thân mình trước đi, thật khó coi!

Những lời này không mang ý công kích, nhưng có thể hiểu được anh đang khó chịu. Anh có thể nhịn vì Ái Vỹ vì vậy, bất luận chuyện gì xảy ra đều xem tình hình đầu tiên, hơn nữa chuyện này cũng có liên quan đến em gái mình, nên anh càng phải thận trọng.

Nói thật, đứng ở đây không có ích lợi gì, nên Hắc Chính không định ở lại đây tiếp chuyện nhưng Vi Tuyết lại xảy ra vấn đề, đó là mất vé. Chuyện này có thể xin nhưng người có thể cho lại không hề dễ dàng, nhất là khi người này không có thiện ý, nên đưa vé của mình cho cô.

Mất vé là chuyện hắn bày ra nhưng Ái Lâm lại không có tâm giúp, bèn tự mình mở miệng thay nhắc nhở:

- Các cậu đi đâu vậy? Mất vé phải tìm anh ta chứ?! Anh ấy chủ trì chuyến đi này mà!

Nghe đến lời này, dù không muốn Hắc Chính cũng bị Vi Tuyết kéo trở lại, cô cứ tưởng chuyện này nên báo lại cho cô giáo chủ nhiệm xử lý, không ngờ có người lại giải quyết nhanh gọn hơn. Gương mặt này, thật quen thuộc, có thể ví như một mảnh tình, không thể nhầm lẫn ở bất cứ đâu, bởi nó quá nổi trội nên cô có thể nhận ra nét mặt này, gần giống Ái Vỹ

Có thể thấy, con người này lớn hơn vài tuổi nên gọi bằng anh. Tuy nhiên, lại đang tỏa ra một khí thế bức người, lạnh như băng, không mấy thiện cảm. Cô cố nén cảm giác sợ hãi này nói rõ vấn đề của mình, xin lỗi và hỏi xem còn có tấm vé nào khác không?

Nhưng con người này chẳng thèm để tâm đến cô, nhìn chăm chăm vào hán nói:

- Đây là điều người muốn sao?

Một câu hỏi đơn giản lại bao hàm ý khác, hán có thể hiểu Ái Lâm nói gì nhưng lại giả ngu không biết nói:

- Đúng vậy! giúp bạn học là chuyện đương nhiên a!

- Ồ! Ái Lâm cười khinh bỉ nói tiếp: Vậy các người có thể đến quản lý trình bày một chút, nếu thông qua có thể mua lại vé mới, ta đây không rảnh giúp các người.

- Nhưng tôi thấy anh ở đây giúp đỡ không phải nhanh hơn sao?

- Xét về mối quan hệ gia tộc mà nói ta càng không muốn dính dáng, tốn phí thời gian của ta cũng là một cái tội đấy!

Đó là câu trả lời cuối cùng của Ái Lâm, khiến hán không biết làm cách nào, bởi một khi tên này ra quyết định, khó ai có thể thay đổi được. Nhìn bóng dáng người đi mất, chỉ cảm thấy tiếc, hán dù đã chuẩn bị tốt, cứ nghĩ người này sẽ thuận theo ý hán nhưng xem ra đề phòng hơn mình tưởng, thờ dài lấy một hơi.

Thấy cả ba người vẫn chưa thay đồ, Vi Tuyết nhắc nhở bộ dạng không tốt nên đi thay, Lạc Phong thấy hán vẫn còn đang thần thờ, vỗ vai kéo thần trí hán quay trở lại cùng đến phòng thay đồ.

Vi Tuyết cùng Mỹ Ảnh đi theo, ở bên ngoài chờ, một bên Mỹ Ảnh lo toan hán giúp mình là thật hay giả? nhất là qua chuyện vừa rồi, cô không tài nào hiểu nổi. Một bên đắn đo, dự tính tiếp cận này có ổn không?

Bên trong ba người nam nhân thay quần áo, thuận theo tự nhiên, sẽ thay xong nhưng hán biết hai người họ vừa thay vừa nhìn mình, chỉ là liếc qua, vẫn có thể cảm nhận được hỏi:

- Mấy người muốn nói gì thì nói luôn đi!

Hắc Chính vốn tò mò từ lâu ở hán, tuy nhiên chuyện này bản thân vẫn có cảm giác không nên xen vào nhưng vẫn nói:

- Không có gì, tôi chỉ là thấy hơi lạ, nghe nói con trai nhà họ Âu là một người yếu ớt, ngay cả đánh cũng không bằng một đứa con nít, chuyện này không chỉ ngày một ngày hai có thể thành thạo, ngay từ hình thể đến vóc dáng đều không thể cho là có luyện tập, nói đúng hơn là người được chăm sóc từ tế. Vậy kỹ năng cậu có được từ đâu?

Về vấn đề này, Lạc Phong cũng tò mò, dù đã là lần thứ hai nhìn thấy hán động thủ, nhưng vẫn sững sờ không kém lần đầu tiên. Tuy nhiên, xét về cả hai người này, thì vẫn thấy sự chênh lệch về thể chất, sự thua kém này dẫn đến kết quả trái ngược.

Hán không tính trả lời cho đến lúc mặc đồ xong, mới lên tiếng:

- Chuyện này mấy người không cần biết sẽ tốt hơn, bởi tôi nói ra, mấy người sẽ không hiểu!

Sau đó đi ra ngoài, hai người, một áo một quần, vẫn chưa mặc xong, có ý định nói, thì người đã đi mất rồi.

Bên ngoài Mỹ Ảnh muốn sau bữa ăn lần này, có thể đi chung với Hắc Chính, nên đã sớm đề ý đến quan hệ né tránh của Lạc Phong với Vi Tuyết hỏi:

- Hình như cậu và Lạc Phong có quen biết?

- Đúng vậy!?

Cô trả lời có chút chần chừ, vì cảm thấy không tốt chút nào, từ lúc gặp Mỹ Ảnh tới giờ, cô chỉ thấy con người này nói gì cũng có mục đích, ngay cả hành động giúp đỡ vừa rồi cũng có lý do cả, nên hiện tại hỏi vậy là muốn gì?

- Mỹ Ảnh: Cậu đừng nhìn tôi như vậy, làm như tôi có ý xấu ấy. Cậu không biết, mỗi lần Lạc Phong nhìn cậu đều có điểm muốn nói lại thôi, nếu như hai người cãi nhau thì nên giảng hòa lại, cũng là bạn bè với nhau đừng so đo.

Lời nói này quả thực đã khiến Vi Tuyết động tâm, đối với cô, bản thân quả thực có lời để nói với Lạc Phong mà mãi chẳng có thời cơ. Nếu có, cũng chẳng biết xuất phát từ đâu.

Hiện giờ không có Ái Vỹ, nghĩ lại không có vấn đề gì, nên sau bữa ăn trưa cô trực tiếp nói với Hắc Chính rằng bản thân muốn được thoải mái trong khoảng thời gian này, muốn đi riêng. Lúc đầu anh không đồng ý nhưng lời chưa kịp nói lại thấy ánh mắt cô có phần liếc Lạc Phong, xem như hiểu mà đồng ý.

Mỹ Ảnh nhìn thấy bóng dáng hai người kia rồi đi nghỉ kế hoạch bản thân thành công, lòng vui sướng nói với Hắc Chính:

- Hay là chúng ta cũng đi thôi, ở đây có mấy trò chơi giải trí, sản phẩm lưu niệm rất được ưa chuộng.

- Hắc Chính: Tôi không thích!

- Hà?!

- Hắc Chính: Muốn thì tự chơi một mình!

Phải nói rằng, lời nói của anh thanh âm rất nặng, cảm thấy không thoải mái, cứ nhìn về phía trước, nơi người vừa rời đi, nhú mảy

Hắn từ phía xa nhìn thấy cảnh tượng này, có thể xét là ghen. Hắn nhất thời cũng lấy đó làm đề để giúp một tay nói:

- Không đi sao, tôi đoán theo đường đi của họ cũng đang đến chỗ đó, thật tiếc, tưởng có màn hay để xem!

Nói đến đây anh có phần phức tạp không rõ nhìn hắn, rồi cuối cùng cũng đi.

Mỹ Ảnh cảm thấy mình có cơ hội là do hắn ban nên cô nhất định phải chiếm được hảo cảm, trước khi may mắn này không còn nữa.

Nếu có cơ hội, bản thân phải tự mình giành lấy mới có khả năng. Đi sống vai cùng anh, cô mặc niệm như thế.

Rồi phút chốc chỉ còn lại mình hắn, hệ thống bắt đầu vang âm

"Tôi sẽ gọi ngài như cũ là ký chủ thay vì thí chủ và xin chúc mừng ngài hoàn thành hăm hại không thành công lần tư"

Nghe đến cái hệ thống xưng hô "ngài" như vậy, bỗng nhiên nổi da gà, lời nói kính ngữ này, hắn không quen, nhưng nghĩ lại lần thành công này là do may mắn. Dù không đưa về cho nữ chính, Ái Lâm cũng tự nói ra cách giải quyết khác giúp đỡ, đó là nhờ quản lý hỗ trợ, đây quả là điều tốt.

Có điều, lần sau chắc không dễ dàng gì nhưng hắn nghĩ bản thân có thể cân tất rắc rối này

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chuyến thăm quan đầy mê hoặc

Cuối cùng Vi Tuyết cũng có thời gian đi cùng với Lạc Phong, bạn bè đối với nhau là chuyện vô cùng thoải mái nhưng đối với một ai đó thì không vui nổi.

Hắc Chính cảm thấy bản thân không có lý do gì cản trở hai người đi với nhau, bởi hiện tại trong chuyến đi thăm quan này không có Ái Vỹ đi cùng, hơn nữa ngày hôm trước tỏ tình đó có phần hơi đột ngột, khiến cho Vi Tuyết hơi bất ngờ, cô im lặng một lúc rồi mới lên tiếng nói:

- Chúng ta hiện tại chỉ là quan hệ hợp đồng, giả hay thật đợi sau khi kết thúc rồi hãy lưu tâm, bởi hiện tại câu nói này đối với tôi cũng chỉ là một phần của hợp đồng, ngay cả khi nói "Có".

Anh nghe đến câu này có phần khó chịu, "giả, thật" gì chứ?! Đúng là anh có ép buộc nhưng tuyệt đối không xem mối quan hệ, thứ tình cảm này như một trò chơi, như là một lời nói dối, hành động của anh không đủ chứng minh điều gì sao?

Anh nhìn cô không vui nhưng lại tôn trọng quyết định này của cô, coi như anh có thể đợi, sau khi mọi thứ đều êm xuôi.

Thời điểm đó, anh cảm thấy tự tin không ít nhưng so vấn đề hiện tại thì lại kém sắc bấy nhiêu. Anh biết cậu ta, bạn thanh mai trúc mã của Vi Tuyết, người này chỉ cần nhìn thôi cũng thấy được tâm ý trong mắt, biểu lộ rõ ràng vậy anh không cần mới là lạ. Bất luận chuyện gì xảy ra anh muốn bản thân mình là người đầu tiên có mặt, là người dẫn ông mà cô muốn dựa vào lúc cần, người có thể bảo vệ được cô, để cô chỉ có thể hưởng mình để ý. Tuy nhiên,... xem ra vẫn chưa đến lúc lại cảm thấy vụt mất trong tay...

Mỹ Ảnh thấy anh về mặt trầm thấp, dù đồng ý đi với mình nhưng mà lại hướng về người vừa mới đi tỏ ra không cam tâm.

Bản thân cô không trông mong Hắc Chính có thể thích mình nhưng vẫn đề tâm đến chuyện này, một mặt cô cảm thấy cô ta không xứng với anh, nhất là khi so sánh bản thân mình đẹp hơn cô ta. Cô thầm nghĩ trở nên xinh đẹp như thế này lại không bằng một góc của cô ta sao?! Mặt khác gia cảnh cô ta không đáng để vào mắt, một kẻ ăn bám mà còn tỏ ra thanh cao ư? Lấy đâu ra tư cách!

Tất cả điều ấy, cô thu hết vào mắt, cố gắng kìm nén cơn giận trong mình, lấy gương mặt để nhìn kéo tay Hắc Chính nói:

- Mỹ Ảnh: Chúng ta cũng đi thôi!

Đằng sau, hắc cũng đang rình chờ thời cơ phía bên nam chính, hắc biết tình tiết chuyện sẽ xảy ra như thế nào, Mỹ Ảnh nếu như không thể cướp người về bên mình sẽ giữ lại chút thủ đoạn, giống như chiếc túi đất tiền mà cô ta mang theo vậy.

Đây là mục tiêu của hắc cũng là mục đích của Hắc Chính, anh sớm nhận ra sự bất thường này, ngoài ra trưa nay ồn ào một hồi mới để ý gương mặt hắc từ lúc nói chuyện với Ái Lâm xong, có vẻ không tốt, chỉ là thoáng qua nhưng anh có thấy phản tính toán trên nét mặt.

Hiện giờ hắc chính là đi sau mình, không tính là theo dõi, vì thực ra là quang minh chính đại mà đi, tuy nhiên lại cố ý đi chậm lại.

Hắc Chính không biết hắc muốn gì nhưng lại cảm giác tốt hơn khi nghĩ bản thân không phải đi hai người, mặt khác anh có một chút chuyện cần phải xem xét lại ở con người này.

Mỹ Ảnh vì muốn tạo hảo cảm trước khi thực hiện kế hoạch mình đã dẫn Hắc Chính vào một con đường hoàn toàn khác. Nó giống như cánh cổng dẫn tới một thế kỷ trước, ở đây không có cửa hàng tiện lợi, hay các nhà hàng cao cấp dọc hai bên đường, mà là những quán hàng rong cấp thấp đã có từ lâu, tạo ra một nét đặc trưng riêng hoà hợp với khung cảnh tươi đẹp nơi đây.

Dường như tạo nên từ một bức tranh mang đậm nét văn hoá, không quá nổi bật, hài hoà đến từng góc độ. Nó khiến anh rất muốn được biết người tạo ra nghệ thuật đặc sắc này, nhà thiết kế nào có thể làm được vậy, liền quay lại hỏi Mỹ Ảnh

Nhưng Mỹ Ảnh không cho là vậy, nói là tập đoàn lớn nhất mà lại không tu sửa chỗ này thành một nơi nghỉ dưỡng cao cấp, cái loại keo kiệt đó cô không ưa nên chê bai nó.

- Không biết được, nghe nói chính chủ tịch đương nhiệm xưa nhà họ Ái đã xây dựng nó nhưng lại nghe một số tin đồn khác được cho không thể có chuyện đó, ông ta không chuyên ngành thiết kế, hơn nữa bắt tay vào làm ở thời điểm không có nguồn vốn đầu tư. Đó cũng là lý do sau khi ông ta mất đã có rất nhiều lời bàn cãi, nhưng cho đến phút cuối, nhà họ Ái vẫn giữ được thể thượng phong giữ lại được nơi này. Nhưng mà nhìn nơi này rách nát như vậy, chẳng hiểu sao vẫn giữ nó, nhà họ Ái này vẫn tính cổ hủ, chẳng chịu thay đổi gì cả.

Sự tình này hắc cũng biết, chủ tịch đương thời đó quả thực không thể, có điều trong lĩnh vực của ông lại có độ tin cậy rất lớn. Với miệng lưỡi sắc sảo, nhạy bén, ông đã tìm ra được một nhân tài, một cơ hội hiếm có. Là điểm góp phần làm cho nhân vật chính có được nơi này, nói chính xác là người có quan hệ ruột thịt với nhà họ Hắc

Nơi này một năm thu hút rất nhiều khách du lịch cũng như khách hàng, và chính vì quá nhiều nên nhà họ Ái đã giới hạn khách thăm quan. Dù vậy, mỗi người đến đây đều mong muốn nghỉ lại thêm nữa để tận hưởng chuyến "du hành thời gian" này.

Đúng vậy ngay cả với Vi Tuyết và Lạc Phong khi đến khu giải trí, trước mắt nhìn vào nơi này, mọi nhân viên ở nơi đây điều biểu diễn với nhiều loại nhạc cụ khác nhau, giọng nói đến từ nhiều quốc gia, tiếng hát hòa cùng tiếng đàn, tiếng sáo tạo ra một không khí nhộn nhịp, mê hoặc lòng người.

Thức ăn vật cũng rất đặc biệt, có thể ăn thử, có thể học, có thể sáng tạo. Trò chơi dân gian có, hiện đại cũng có, náo nhiệt vô cùng.

Sự trải nghiệm đa sắc này cũng là để học tập cũng nên

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Cô gái lạ mặt

Hai người họ không thể ngờ bản thân lại được trải nghiệm nhiều loại văn hoá khác nhau như thế này, nên vô cùng hứng khởi tham gia.

Nghe như thấy từng nhịp điệu trộn lẫn vào nhau, người biểu diễn ăn mặc nổi bật chính là trang phục truyền thống, họ ca múa đón những nghệ sĩ. Ai cũng có sân khấu riêng để trưng bày kỹ nghệ của bản thân, người đi lại ngoài du khách còn có sinh viên trường mình. Những người đến đây không xem múa hát thì sẽ thu hút bởi cảnh sắc đẹp mê người gắn với nơi này, giống như mộng, như thực, không rõ ràng mà muốn chụp vài tấm đem làm kỉ niệm.

Ngoài ra không khí ở đây thoáng mát hơn, giống như ngửi thấy mùi cỏ cây, cái loại cảm giác tươi mới này quả thực khiến người khác phải kinh ngạc.

Bỗng nhiên cô nghe thoáng qua lời nói của ai đó vừa mới đi qua, hình như cùng trường với mình nói:

- Ê, biết tin gì chưa, cái người tên Sở Hàm cháu trai chủ tịch trường đó, nghe nói bị đuổi học, đi tù rồi, không biết lý do gì nhưng bị chặn dừ lắm không moi được. Tưởng đảng hoàng thế nào, coi ra không thể nhìn mặt bắt hình dong được.

- Cậu nói vậy là sao?! Đừng đùa như vậy!

- Đùa gì chứ, ngay cả chức chủ tịch trường của lão Sở Vương cũng không giữ được nữa, nghe đâu là do Hắc Chính tìm được gì đó, khiến cho nhà họ Ái không thể ngồi yên mới cất chức ông ta.

- ... Vậy người kế nhiệm là ai?

- Chuyện đó...

Chỉ là thoáng qua nhưng cô nghe rõ ràng, cô hướng hai người vừa đi lòng thầm nghĩ "rốt cuộc chuyện này là sao!?"

Bên kia, Mỹ Ảnh đang cô lấy lòng Hắc Chính, cô giới thiệu chỗ này cũng vì lý do đó, là một người thích kiến trúc, nơi này hẳn là một nơi lý tưởng để bắt đầu câu chuyện.

Còn hẳn thì suy tính thời gian, làm cách tốt nhất để Ái Lâm chủ động giúp thì chợt nghe thấy tiếng ai rao bán pháo hoa, bắt chợt nảy ra ý tưởng liền tiến tới người bán hỏi:

- Chỗ này còn có thể bán pháo hoa sao?

- Đúng vậy a, ngày thường thì không, hôm nay là ngày đặc biệt nên mới có đó, tuy vậy nhưng rất ít, ở nơi này chỉ vài người bán, bởi bán nhiều sẽ ảnh hưởng đến bầu không khí nơi này. Mỗi năm một lần, chỉ đúng ngày trăng rằm mới bán, ngay cả năm mới cũng không có đâu. Cháu mua lấy một cái đi, khẳng định đó, bán rất đẹp, cháu mà bỏ lỡ, quay lại sẽ không còn đâu!

Nghe đâu đó có mùi vị sạch sẽ ở nơi này, đến cả người nơi đây cũng chú ý đến cả điều nhỏ nhặt nhất. Nghĩ lại nơi đây đâu cũng có camera theo dõi từng hành vi của những du khách ghé thăm. Để đảm bảo nơi này "KHÔNG CÓ CHÚT Ô NHIỄM" nào, còn lắp đặt thêm mấy kẻ bảo vệ môi trường. Những người này bề ngoài ăn mặc như khách du lịch, như nhân viên, thực tế đều là người giám sát cả.

Nhớ lại thì trong nguyên tắc tiền phạt cho mỗi lần vi phạm nâng lên mỗi năm một cao, thậm chí còn không rõ mà bản thân cũng là kẻ phá hoại môi trường này bằng việc lôi kéo người khác nhảy hồ, vẫn ung dung như không, xem ra có kẻ chống lưng cho mình.

Dù không biết là ai nhưng phải cảm ơn vì chuyện đó, rắc rối thêm rất mất thời gian, mà người bán thì lại chờ không nổi nhìn hẳn im lặng mà nói:

- Cháu có mua không vậy?

Nghe vậy hẳn hồi thần lại, thiện ý mỉm cười nói:

- Đương nhiên là có rồi!

- Vậy mua mấy cái?

- Một thôi a!

Người bán hàng gói lại cho khách, xong mới chú ý đến huy hiệu trường trên áo hẳn, hơi nhíu mày nhưng sau đó vẫn tỏ ra tự nhiên đưa cho hẳn. Hẳn cầm lấy định đi thì bỗng thấy vị khách khác, một cô nữ sinh bằng tuổi mình, ăn mặc lại giống như cùng trường nhưng xem ra không phải, đối với nhan sắc mà nói, cũng được coi là đẹp, ở trường hẳn cũng phải nổi tiếng, vậy mà hẳn chưa bao giờ nghe danh hay biết mặt, nghĩ đến đây hẳn mới hỏi hệ thống nhân vật này mới biết một điểm thú vị khó tả.

Hắc Chính thực vẫn luôn chú ý tới người phía sau, mới để ý bóng dáng của một người khác khá quen, hình như đã gặp đâu đó, không nhớ rõ thì Mỹ Ảnh trong lòng đầy tức tối vì bị lơ đi một cách trắng trợn nói:

- Không hiểu trường ta đào ở đâu ra có một kẻ không biết xấu hổ như vậy!

Đúng vậy, người con gái này mặc áo khoác của trường nhưng áo bên trong lại thiếu mảnh, ăn mặc cố ý câu dẫn, mà Hắc Chính cũng vừa mới nhớ ra cô ta là ai, đây chẳng phải là cô gái bị mấy kẻ khác tấn công, sau đó Vi Tuyết đến cứu không thành, anh lại phải đứng ra ứng phó cực bộ. Khi sự việc xong xuôi, thì bị cô gái lạ mặt này cuốn lấy, thật phiền phức nhưng điều kì lạ là anh không nhớ có người này trong trường.

Chắc do ở trường nhiều người nên không có chú ý, anh tự nghĩ như vậy, nghĩ ngờ đó cũng thoáng chốc bay mất. Bởi không muốn dính líu nhiều hơn anh cũng bắt đầu lười quan nên đã không để ý đến lúc chuyện phát sinh lại là vấn đề cực lớn.

Hắn cũng không tiện ở lại cản trở nên cũng đi, theo hẳn được biết, cô ta chính là nhân vật mấu chốt có khả năng gây họa cấp độ cao.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thời khắc pháo hoa nổ

Mỹ Ảnh kéo Hắc Chính vào một quán giải khát gần đó để nghỉ, nhưng trên thực tế chọn nơi này vì nó gần khách sạn, cô nói với anh:

- Đã đến đây, thì nên uống một chút hương vị mới ở nơi này.

Nghe ý kiến đó anh cũng có phần thả lỏng nhìn vào tờ đơn được đưa tới có phần thú vị, muốn thử.

Bên cạnh đó, Mỹ Ảnh lại có phần khó chịu, khiến cô nhíu mày.

Vừa rồi bàn đối diện kia có một tách trà, xem ra người vừa mới rời đi, cô không nghĩ nhiều cho rằng tí họ sẽ dọn chỗ đó, cho đến lúc người từ bên ngoài gọi điện thoại xong bỏ vào túi từ lối vệ sinh về ngồi lên mới khiến cô đen mặt lại.

Người này lại chính là Ái Lâm, người vừa mới gặp, chưa gì đã đặt chân lên chỗ này rồi, có điều hình như tên này đang bận gì đó mặt mày nhăn lại, vừa ngồi xuống đã lấy máy tính ra, thậm chí không liếc lên một cái, coi thể như tất cả là không khí. Cô nghĩ đây là cơ hội tốt hiếm có, cô không thể bỏ lỡ chỉ vì một chút vướng mắc nên sau khi đặt xong, cô có chút chần chừ hỏi anh:

- Xin lỗi, mình có chút muốn đi vệ sinh, cậu chờ một chút nhé!

- Ừ!

Anh không có để tâm lắm, ngược lại có chút tò mò về người tên Ái Lâm kia mà nhìn theo mới để ý chỗ này thật vắng, ngoại trừ bàn phía trước là Ái Lâm thì quanh đây không có vị khách nào đến ngồi, dù cho bên ngoài rất đông du khách.

Đó là chuyện đương nhiên, Mỹ Ảnh đã bỏ ra rất nhiều tiền để bao trọn chỗ này khi mình đến nên cô rất tức tối hướng về phía người phục vụ chỉ mắng, người phục vụ này cũng biết sợ hãi chứ, so với cô, người ngồi kia còn đáng sợ hơn nói:

- Chuyện này căn bản là không được, dù tôi có trăm cái mạng này cũng không thể, cô cũng biết nơi này thuộc quyền sở hữu nhà họ Ái, tôi đắc tội với họ chẳng phải tự giết mình?

Lúc này cô mới bình tĩnh lại suy nghĩ, cô đã bỏ ra không nhỏ, mất đi cũng cảm thấy tiếc, nhưng sai sót lại là vấn đề lớn, cô quay lại liếc nhìn Ái Lâm, người không mấy bận tâm thứ gì xung quanh, tự nghĩ bản thân có thể làm được nếu người này vẫn ở trong trạng thái đó.

Sự liều lĩnh này cô không chắc chắn, hơi do dự, nhưng mà mãi đến tận bây giờ cô mới được Hắc Chính để ý, cô không muốn làm một cái bóng.

Chính vì điều này trong nguyên tác, cô đã tạo ra cùng một sai lầm giống thế. Hôm đó nhân vật chính đến, vai phản diện Ái Lâm không ưa nổi cái thứ người vừa mới đứng cặp với một đứa con gái thể hiện, quay sang đây đã thay sang người khác, không vừa mắt, mà nhân vật chính trong lòng hiện rõ vẻ không vui vì Vi Tuyết đi cùng người khác, thành ra gây sự với nhau, cãi nhau. Cô trong khoảng khắc đó nghĩ không ai chú ý đến mình, lấy thuốc từ trong túi giấu diếm mà đưa cho nhân viên. Có điều, không thành, Ái Lâm rất nhạy cảm, bất kỳ chuyện gì xảy ra xung quanh anh, nằm trong phạm vi ý thức được, anh điều có thể nhận ra. Hơn nữa trong lúc làm việc sai trái, con người ta luôn có một nỗi lo không giấu được trên gương mặt, đến cử chỉ cũng lấy đi phần thiếu sót.

Ái Lâm ban ngày mà nói sống như một phế vật, vô tư, vô lo, học thức yếu kém. Ban đêm như một bóng ma giữa những kẻ nguy hiểm. Hắn thấy qua nhiều lính mới vào nghề, trông rất ngu xuẩn, nhưng sau khi thành thạo đến nỗi biến thành thói quen, lại tự biến mình thành một con người khác. Mà thứ người dễ thay đổi thường là những người dễ chi phối, lợi dụng cho người khác. Nên tìm một người có thể tin tưởng, rất là khó, hơn nữa phải đạt được những điều kiện mà anh đưa ra, chuyện này là một vấn đề.

Tuy nhiên hiện tại thì khác, Ái Lâm hôm nay không để tâm, trên gương mặt tỏ ra nghiêm trọng, bực tức lại có chút đáng sợ, nên anh cũng không chú ý đến Hắc Chính nhìn anh và Mỹ Ảnh lấy thuốc ra khỏi túi. Cô được biết, loại thuốc này hiệu quả rất lớn, chỉ một giọt thôi là đủ, mà Hắc Chính lại có tinh thần trách nhiệm cao, nếu thành công cô sẽ trở thành phu nhân tương lai nhà họ Hắc.

Tuy nhiên chưa trao đến tay người phục vụ, thì một chùm pháo hoa nổ lên, xuyên qua lớp kính cửa sổ, trước mắt cô, làm cô giật mình.

- Cô đang làm gì vậy?

Một tiếng nói cất lên giống như hồi chuông cảnh báo đáng sợ, rằng bản thân tiêu rồi. Người nói lúc này là Ái Lâm, vì pháo hoa nổ to nên cũng đã khiến anh hướng về phía cô, mà lời vừa nói ra anh lại muốn rút lại vì phát hiện ra Hắc Chính cũng có ở đây, không biết vì lý do gì, anh luôn cảm thấy bản thân bị đất mũi bởi người nào đó.

Còn Hắc Chính lúc này cũng để tâm nhìn qua Mỹ Ảnh một lượt, tiến lại gần nhìn cô lẫn người phục vụ rồi nói:

- Xem ra tôi không thể tiếp tục đi cùng cô được nữa!

Rồi quay người lại đi mất, Mỹ Ảnh cũng không ngu ngốc mà biện hộ thêm gì nữa, bởi cô biết nói thêm chỉ thiệt cho bản thân.

Ngược lại Ái Lâm không bỏ qua nỗi, tiến đến hướng người phục vụ nói:

- Nơi này tuyển dụng nhân viên không được tốt nhỉ, có cần tôi tuyển lại không?

Nghe vậy nhân viên hốt hoảng nói:

- Xin ngài hãy tha cho tôi, tôi chưa làm gì cả, đều... đều là do cô ta! Cô ta bắt tôi làm như vậy!

Cái gì đây?! Cô tức giận nhìn tên phục vụ, tiền đã trả tính quyết!

Lại không ngờ tên này nghĩ cô là loại ăn bám rẻ tiền, muốn có được chồng giàu nên mới dùng thủ đoạn.

Cô là ai mà lại chịu nghe mấy lời của cái tên này, tuyệt đối không có tư cách! Mà Ái Lâm cũng đã hiểu ra vấn đề, giải quyết nó anh thấy không hợp, tốt nhất để cả hai tự giải quyết nhau nên nói:

- Ô, "tiểu thư" Mỹ Anh rảnh rồi thật, chuyện này mà nói ra, chẳng phải rất mất mặt sao?

Nói đến "tiểu thư" mới thấy địa vị, tên nhân viên cảm thấy chột dạ, mà cô lại nghe giống như đe dọa mà nói:

- Mỹ Anh: Anh muốn gì?

- Ái Lâm: Đừng lo, tôi đảm bảo với cô, chuyện này sẽ ổn thỏa nếu cô nghe lời tôi!

Sau đó đi về phía cửa kính hướng mắt xuống dưới nhìn chăm chăm vào thứ gì đó, cô không rõ nhưng lại có linh cảm tốt về sự việc này.

Bên kia Vi Tuyết và Lạc Phong cũng nghe thấy tiếng pháo nổ không biết tình hình mà liếc nhìn nhau, còn hần thì phải chật vật chạy giữa đám đông, với lũ người bảo vệ phía sau mà tự hỏi:

"Không phải mình có người chống lưng sao?, tại sao lại thành ra thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bói

Lạc Phong có ý định bày tỏ lòng mình với Vi Tuyết, để làm rõ mối quan hệ này, anh cần xác định lại một lần, coi như tự đặt cơ hội cho riêng mình, vốn thế nhưng lại bị cô đập tắt ý định đó, không hiểu sao, chỉ là một người lạ, thậm chí chẳng thân gì, vậy mà Vi Tuyết lại một mực chú tâm đến cái người tên Ái Vỹ.

Cô tự hỏi bản thân đã làm gì sai mà Ái Vỹ không ưa cô?

Đây là thể loại gì đây, bản thân với người ta là tình địch, lấy đâu ra cái tình huống tiếp nhận? Anh nhìn cô tự nghĩ có phải do đầu óc có vấn đề, chậm tiêu hay không nhưng nhìn cái dáng vẻ nghiêm túc này, anh thậm chí không nói lên lời. Anh không thích để tài này chút nào, có phần nhủu mày hỏi:

- Tại sao cậu lại chú ý người này như vậy?

Vừa nói ra một câu, anh thấy cô có điểm đứng ngốc một chút suy tư rồi trả lời:

- Vi Tuyết: Không rõ!

- Không rõ?!

Đây là ý gì anh không hiểu, nghe có cái gì đó không đúng muốn hỏi lại thì cùng lúc đó có một bà lão không biết từ đâu xuất hiện, đứng sau bọn họ từ lúc nào không hay, nói giống ma thì có phần nhưng trang phục ma nói thì có điểm không, không giống với người biểu diễn cũng không giống du khách, ăn mặc giản dị bình thường như người sống ở nơi này, gương mặt hòa ái, thuận mắt hỏi:

- Nếu như không thể biết đáp án, sao không xem bói, ít nhiều có cơ may đó, có muốn vào uống chút trà không?

Bà ta đưa tay chỉ vào một quán sạp gần đó, trông điểm giống như muốn bói cho họ, Lạc Phong nghe đến đây cũng nhớ đến một ai đó bói cho mình nhưng chả làm được gì, thêm phiền phức nên có ý không vào, mà Vi Tuyết lại có điểm tò mò nhiều hơn, thú vị mà đi theo nói:

- Có thể được sao?

- Đúng vậy!

Vi Tuyết nghĩ bản thân được bói bài tarot nhưng xem ra không phải, bộ bài cô thấy trước bàn toàn màu trắng, không có hình gì trên tấm bài, bà lão đi vào trong, trở ra cầm trên tay một ấm trà nóng. Cô điều thay vì rót vào trên, bà ta lại rót vào cốc lớn, bên trong cốc còn có thứ gì đen đen, khiến cho người nhìn vào không dám uống.

Sau khi rót xong, bà ta cũng bắt đầu mời uống, còn nói thêm, phải uống cho đến phần màu đen đó rồi mới dừng lại, còn cụ thể nó là gì bà không nói, chỉ nói cứ từ từ mà uống, uống xong gọi bà.

Điều này khiến hai người không biết làm sao, muốn từ chối thì người đã đi vào trong, uống thứ nước không xác định này Lạc Phong tỏ ý muốn từ bỏ, không muốn động thì lại không tương Vi Tuyết lại uống, lúc uống trông có vẻ khổ sở, chịu đựng cho đến phần đen dưới đáy cốc dừng lại thời điểm, mà vừa uống xong lại muốn nôn nhưng lại nuốt trở lại, có thể thấy vị nó kinh khủng thế nào.

Vi Tuyết uống xong lớn giọng gọi:

- Bà lão ơi cháu uống xong rồi!

Vừa nói, bà ta liền mở cửa giống như từ nãy giờ vẫn canh ở đây khiến anh có chút bất ngờ cùng nghi vấn.

Bà ta nhìn vào cốc nước uống xong của Vi Tuyết hỏi:

- Vị nó như thế nào?

Vi Tuyết không biết nói gì với vị của nó, càng không biết nên bình phẩm như thế nào mới tốt, nhìn cô có phần rối, bà ta hiểu ý nói:

- Cháu không cần suy nghĩ cho ta, đây là ta bói cho, nên cứ nói thật đi!

Nghe lời bà, cô xem như cũng đã hiểu, mới có ý nói:

- Vị của nó rất lạ, cháu không rõ được nó có vị gì, không phải cay nhưng lại rất lười, ngọt nhưng lại vừa đắng, còn đâu cháu không biết vị gì nữa, nhưng có điều, nước rất nóng dù không phải nước sôi, giống như thiêu đốt bản thân, uống xuống họng có sạn hay cát gì đó. Nói thật thì cháu không thấy có vị trà nào hết!

Lời vừa nói xong Vi Tuyết thấy nụ cười trên môi của bà lão tắt dần, tưởng nghĩ bản thân chê trà không ngon khiến bà lão tâm trạng không tốt vô cùng cảm thấy có lỗi thì bà lại nói:

- Xem ra sắp tới mệnh cháu gặp nhiều trắc trở, lại đây, ta muốn xem kĩ hơn!

Nói xong bà ngồi xuống đối diện, lấy bộ bài trên bàn lật bài nhiều lần, rồi cuối cùng xếp bài ra trước mắt cô, cái này đại khái cũng giống cách bói bài, chỉ là nhìn vào đây, giống nhau mặt, chọn lấy một lá còn có gì nữa?

- Lấy năm lá!

Một câu nói, Vi Tuyết làm theo, nghiêm túc chọn lựa, từng cái từng cái đủ năm thì dừng lại.

Bà ta thấy cô chọn lựa xong, xếp những lá còn lại sang một bên, kéo năm lá sang bên mình rồi lại lấy cốc nước cô vừa uống, dùng thìa rắc thứ đó lên những lá bài, mỗi bên một lượng vừa phải bằng nhau rồi xoa đều lên trên bề mặt bài.

Không biết do có phải phản ứng hoá học gì, lá bài được đổ thứ đó vào hiện lên hình văn kí tự kì lạ, từng cái đều khác nhau, thứ này hoàn toàn không giống những bộ bài thường thấy, đây là gì? Điều này cả hai người một mảnh mờ mịt chú ý.

Sau khi các lá bài có hình, bà ta có phần nhũn mày nhìn vào nó, Lạc Phong cũng có phần bất ổn không rõ theo.

Im lặng một hồi bà đưa lại cho Vi Tuyết lá bài thứ nhất cô chọn có phần không chắc chắn nói

- Lá bài bài thể hiện cháu đang chú ý một người, không rõ bản thân, một cái bóng hoặc một hình ảnh nào đó liên kết với cháu!

- Vi Tuyết: Là...là sao?

- Cái này... ta cũng không rõ, bình thường... lá bài này không nên lấy đầu tiên!

- Vi Tuyết: Tại sao vậy ạ?

- Vì lá bài đầu tiên sẽ nói về bản thân!

- Vi Tuyết:...

- Lạc Phong:...

Điều này hơi kì dị nhưng dù sao cũng là thuật bói toán đúng hay sai cũng chưa chắc nên tiếp nghe đến lá bài thứ hai

- Cái này nói về tình duyên, phải nói rằng, mỗi nhân duyên cần một sự quyết đoán của bản thân, ta khuyên cháu chú ý một chút về vấn đề này!

Lời vừa nói xong, bà ta cũng bắt đầu liếc mắt nhìn đến người Lạc Phong, Vi Tuyết thì không nhìn cũng hiểu được ý trong đó, bởi thời điểm lúc Hắc Chính hỏi nếu như Lạc Phong thích cô thì sao? Cô chỉ nghĩ sao có khả năng, bởi vì vốn là bạn bè, cô không có cái suy nghĩ đó. Trong nguyên tác cũng lý đó nên lúc nói chuyện với Lạc Phong cô không có ý tứ mời giúp, chỉ là muốn đi kè kè với người khác, nào ngờ Lạc Phong trợ tay tìm kiếm giúp.

Phải nói rằng mỗi hành động của Vi Tuyết luôn khiến Lạc Phong có hi vọng, nhưng cái mà anh hi vọng là quá lớn, rõ biết người Vi Tuyết thích là Hắc Chính, thậm chí công khai quan hệ, anh vẫn mù quáng để lừa mình dối người, cho đến lúc không thể được nữa, nhìn người mình yêu tiến vào lễ đường cùng một người khác mới nhận thấy là vô vọng, giống như những thứ mình làm trước kia là vô nghĩa như vậy.

...

Tuy nhiên, Vi Tuyết bây giờ hoàn toàn khác, cô hiểu được vấn đề, dù không chắc chắn nhưng cô vẫn muốn có thể nói chuyện rõ ràng hơn.

Bật chốt lá bài thứ ba đưa đến, bà lão nói tiếp:

- Lá bài thứ ba là người dẫn dắt, người có khả năng giúp cô trong tương lai, nhưng cũng là mối e ngại.

- Vi Tuyết: e ngại?

- Người này, đem đến nhiều phiền phức, khó khăn đến cho cháu nhưng không phải tất cả trong tương lai.

Vi Tuyết nghĩ đến người này rồi so với Hắc Chính căn bản giống nhau, hiểu biết im lặng bởi ở đây, Lạc Phong cũng có thể nhận ra người đó là ai.

Lá bài thứ tư đưa ra chỉ tương lai gần, bà ta nói cô sẽ gặp phải tai họa lớn, cần được chú ý.

Câu nói này khiến Vi Tuyết sửng sốt, Lạc Phong đầy bất an bản năng quay lại nhìn cô, điểm lo lắng không thể giấu nổi trên gương mặt.

Mà cũng vừa lúc lá bài cuối cùng cũng hiện ra, nó mang lại kết quả, nhưng cái kết quả này lại phải do chính bản thân lựa chọn, bà ta vừa nói, vừa hướng mắt nhìn cô.

Năm lá đã được mở ra, lượt của cô cũng xong, Vi Tuyết lại không rõ ràng, mờ ảo nhìn bà lão lấy những lá bài của lau đi bằng giấy, sạch sẽ không có vết tích rồi đặt lại vào bộ bài của mình.

Sau khi bói Vi Tuyết xong, bà ta hướng về Lạc Phong, người đang mê mẩn vào những suy tư của mình hỏi:

- Nhóc con không có uống sao?

Lạc Phong bị nói ý thức trở lại nhìn vào cốc nước có phần nguội lạnh trả lời:

- Không cần, biết hay không biết cũng không thay đổi được gì!

- Thật không?! Hay là vì trốn tránh?

Nói rõ ràng Lạc Phong có phần xấu hổ, anh biết bản thân rất dễ đoán, ý tứ gì cũng nói rõ trên mặt, chỉ là Vi Tuyết ngu ngơ không để ý, mắt tự nhiên làm theo uống trà vào bụng.

Ngạc nhiên thay, vị của nó khác hẳn với Vi Tuyết, nó nhạt, hơi vị đắng, chui xuống một mảng lạnh lẽo cùng âm áp. Bà ta nói, đó là bình thường, dù hai người cùng uống một loại rót vào, nhưng vị của nó là do bản thân nhận lấy, không phải do trà. Đối với Lạc Phong, bà ta chỉ yêu cầu lấy ra ba lá.

Lá thứ nhất đưa ra cũng giống Vi Tuyết rồi về mặt tình cảm, nhưng bà ta nói thẻ bài này nếu xuất hiện đầu tiên là thể hiện bản thân tự lao vào nó.

Lá bài thứ hai nói rằng sự nghiệp tương lai, vô vàn thuận lợi. Phải nói rằng, đó là lá tốt

Nhưng cho đến lá thứ ba lại đảo ngược lại, lá này nói trước khi đạt đến thành công anh sẽ gặp phải một người, nhìn rõ được anh, thấu triệt mọi thứ, kẻ hai mặt, ý tốt, ý xấu không rõ ràng, nên cẩn thận.

Chuyện này, anh không biết phải nói gì, người đang được kể đến hẳn là Âu Lăng đi

Hiện giờ nước cũng đã uống hết, bói cũng đã xong, bà ta mới nói đến chuyện trả tiền. Rõ là lừa đảo, tiền bói này cao ngất đến vô lý, Đáng ra ngay từ đầu đã không có tiếp chuyện, từ đầu Phong biết có gì đó không ổn, may bản thân có mang tiền, nhưng không biết có đủ hay không thì Vi Tuyết quay ra trả trước, trông tâm trạng không ổn lắm, mà hiện tại tâm trạng anh cũng không tốt hơn là bao.

Lúc đi ra, một mảnh tĩnh lặng, thì một tiếng pháo xóa tan mảnh tĩnh lặng đó, trời hiện tại vẫn sáng nên tia sáng của pháo hoa cũng không có đẹp mấy, chum ánh sáng không rõ trên bầu trời, tàn lụi đi rất nhanh, họ thoáng nghe thấy người đứng qua đường bàn tán

- Ai bắn pháo hoa vào buổi này vậy, thẻ nào cũng bị bắt cho xem!

- Có pháo hoa kia!

- Nghe nói tối hôm nay có pháo hoa, sao bỗng nhiên bắn sớm vậy?!

- Hôm nay có pháo hoa sao?

- Đúng vậy, chỉ một ngày trong năm, vào thời điểm trăng đẹp nhất, mà không chỉ pháo hoa đâu, tầng hai còn có lễ hội câu cá, nghe nói người nào câu được con cá to nhất sẽ được thưởng thức ăn loại cá ngon bậc nhất ở Nguyệt Áo này.

Sau đó lại nghe thấy tiếng nữ sinh hình như cùng trường với nhau phản nản:

- Đáng ra chuyến đi thăm quan chúng ta có thể qua đêm, thưởng thức mỹ vị nơi đây, nếu như không phải trùng với sinh nhật của Ái Vỹ... thì chúng ta đã đi xem được rồi!

- Đúng vậy nhưng biết làm sao được a~

Chất giọng đầy vẻ tiếc nuối, Vi Tuyết lại chỉ để ý đến câu "sinh nhật Ái Vỹ" mà để tâm.

Bên kia, Ái Lâm vô cùng tức tối, căn bản là điểm yếu chí mạng của mình bị ai đó bắt thóp, anh có thể nhận định mọi thứ xung quanh mình khi và chỉ khi mọi thứ đều hoạt động, và khi tập trung thứ gì đó, mọi thứ xung quanh có thể bỏ qua mà vừa rồi Hắc Chính như thế cũng nhận ra điểm, còn nhìn đến chăm chú nữa đáng khác. Đặc biệt hơn pháo hoa vừa nổ ra kia cũng kì lạ không kém, sự đúng lúc, đúng thời điểm, không hợp lý chút nào nên anh nhìn xuống dưới cửa sổ xem xét, còn hẳn đơn giản lấy thông báo tình hình nội bộ hình dung mà làm tốt nhiệm vụ phá hoại của mình.

Trong khi đó, Mạc Vy tác giả trong cái thân thể yếu ớt này một mảnh phiền chán, không thú vị mà thờ dài. Cô cũng muốn đến nơi đó vui chơi, tiệc là ngay cả trí lực, thân thể cũng phản lại. Ngay lúc đó một người hầu gõ cửa phòng cô, nói có bạn đến thăm.

Mạc Vy: Bạn??!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Sợ hãi

Ái Lâm rất ghét ai nhìn thấy yếu điểm của mình, mà vừa rồi hẳn đã bị nhìn thấu như thể pháo hoa kia, không biết vô tình hay cố ý nhưng khẳng định sẽ không tha. Mà người con gái đứng trước mặt anh có điểm vô tư, cứ chỉ coi thường người trước mặt. Cô cho rằng người đàn ông trước mặt là một lợi thế lớn, dù cho sự việc không thành nhưng vẫn chưa thua.

Suy nghĩ con người ảnh hưởng rất nhiều từ những thứ xung quanh, tạo ra một sự xung đột nhỏ trong nội tâm, rồi dần trưởng thành ở tiềm thức của mình. Tính cách cũng thay đổi từ đó, họ gặp phải tình huống bất khả thi, họ sẽ ra sự thay đổi, lựa chọn hòa nhập.

Nhưng Ái Lâm lại ở một sắc thái khác. Người mới gặp nhìn qua sẽ thấy độ ăn chơi phóng khoáng, nét mặt mỹ lệ mỉm cười, loại công tử bột trẻ trâu ngu muội, người thực hiểu rõ sẽ thấy người này có bệnh thần kinh, nếu tâm trạng vui anh không khác nào một người bạn đang nói chuyện phiếm, nhưng chỉ cần xấu đi thì ngay cả người đứng kề bên cạnh cũng có thể cảm nhận được sát ý nồng đậm, mà không dám thờ ra, tựa như muốn thành không khí.

Chuyện này phải kể đến trong nguyên tác khi mà Ái Vỹ mất, tâm trạng của Ái Lâm xấu kinh khủng khiếp, trong nhà ngay anh cũng không thể giấu đi nỗi gương mặt thất sắc và khí tức nặng nề của mình. Đây cũng là lần đầu tiên anh đối diện với cha mẹ với chính bản thân mình một mảnh tĩnh lặng rồi xin ra ở riêng.

Bây giờ hiện tại không giống, gương mặt này vẫn lấy lại chút hình tượng để lợi dụng người khác, ánh mắt kìm nén tức giận mà mỉm cười.

Bên cạnh đó Mạc Vy nghe đến người danh nghĩa bạn này có chút tò mò, nguyên bản Ái Vỹ vô cùng kiêu ngạo nên việc có bạn là vô khả năng, nói chuyện đã khó, đối mặt với người có thân phận càng khó hơn. Thật sự mà nói nếu không phải Ái Vỹ chủ ý tiếp chuyện, thì ngay cả với một người có ý tiếp cận, ngoại giao tốt cũng cảm thấy không ổn. Người này tự nhận là bạn có phần không đúng với những gì cô viết lên ra mặt xem.

Nhưng vừa ra cô đã thấy một gương mạo quen thuộc bất giác nở một nụ cười. Người này lúc bây giờ phải đi cùng với Ái Lâm chứ, sao có mặt ở đây?

Cả người Trung Từ như thay đổi một bộ mặt khác đứng trước mặt, vừa nhìn thấy cô đã đứng lên nói:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu.

Cô nghe hiểu ý, kêu tất cả mọi người ra ngoài đóng cửa lại, lúc đó hai người mới có thể đối chuyện với nhau nhưng cũng đồng thời phía bên ngoài cửa một nữ hầu vừa ra khỏi cửa nhắc máy gọi điện cho Ái Lâm

Ái Lâm thì hiện tại lại có phần không yên, sau chuyện vừa rồi nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần giải quyết cục bộ trước tiên thì tiếng gọi từ điện thoại vang lên. Nhanh chóng nhấc lên nghe

- Thiếu chủ, có người đến đây gặp tiểu thư, tự nhận mình là bạn.

- Ái Lâm: Bạn?! Ai vậy?

- Người này tôi cũng không biết, nhưng người đó yêu cầu muốn nói chuyện riêng, tiểu thư cũng đã đồng ý rồi, chuyện này...

- Ái Lâm: Ta hiểu rồi, chuyện này ta sẽ không trách người, tạm thời cứ lùi xuống một bước đi, ta sẽ xem xét trước!

Rồi ngay sau anh kiểm tra camera trong phòng, vừa suy nghĩ về chuyện Ái Vỹ cũng như tờ giấy kia, bất giác bàn tay cũng nắm chặt lại.

Nhưng lại gặp vấn đề, trong phòng khách có ba camera, hai cái máy nghe lén đều không truyền được tín hiệu, không đúng, nó đã bị tắt toàn bộ mà điều khiển từ xa lại lỗi không kếm, tất cả dường như không muốn cho anh xem đoạn đối thoại này.

Nếu khôi phục lại rất tốn thời gian, việc đòi co bây giờ là không thể, nhưng anh cũng không phủ nhận suy nghĩ người có thể tắt tất toàn bộ những thứ đó thứ nhất phải là người biết bố cục trong, hai là người điều khiển nó. Mà hiện tại thứ đồ chơi tiêu khiển đó lại ở trong tay anh vậy thì... người có khả năng là ai?

Phía ngoài thì lại khác, hẳn sau khi chạy xung quanh mấy vòng có phần không nổi thờ dốt, nếu bị bắt lúc này cơ hội khác bao giờ mới đến nhưng chưa kịp thở hơi hết hệ thống đưa cho anh thông báo khẩn cấp từ ba phía khác nhau

Thứ nhất chuyện quan trọng hiện tại, Vi Tuyết đã nhận ra tình cảm của Lạc Phong sớm hơn dự kiến và đang có ý từ chối

Thứ hai là kẻ đầu mặt này đã lộ diện trước mặt tác giả

Thứ ba là trong quyển tiểu thuyết phát hiện vài tờ bị xé mất trang, cần lấy lại.

Hắn nghe một hồi chỉ thấy được nét khổ sở, cười trừ, phải nói rằng hắn biết rõ con người này không dễ từ bỏ như thế, chỉ là đã bao lần rồi, hắn vẫn nghĩ tin.

Sau đó nhanh chóng kêu hệ thống định vị chỗ của nữ chính rồi ngay lập lập tức tiến thẳng về chỗ họ

Vi Tuyết thì không biết chuyện có kẻ cản trở chỉ hướng nhìn Lạc Phong có điểm nói lại không ra lời. Lạc Phong thấy vậy hỏi:

- Sao vậy?! Có gì muốn nói à?

Vi Tuyết: À...thì nhớ lại... chúng ta đã quen biết nhau từ rất lâu rồi, chuyện của mình cậu đều nhớ rất rõ, cũng giúp mình rất nhiều, thời điểm đấy, không ai ưa mình cả, nên mình rất mong có một người anh trai. Hiện tại đôi khi nhớ đến lại khiến bản thân mình nghĩ rằng, mình thích cậu, nhưng mình căn bản vừa mới nhận ra tình yêu đó thật không rõ ràng, mình không biết yêu một người là như thế nào. Nhìn vào cậu, bản thân mình cảm thấy không xứng đáng...

- Cậu đang nói gì vậy, có gì xứng và không xứng chứ?! Lạc Phong cắt lời

Sau đó dùng hai tay giữ chặt vai cô buộc cô hướng lên đối diện một lần nữa lấy lại bình tĩnh nói tiếp:

- Cậu đừng có nói nữa, cũng đừng suy nghĩ gì cả, mình không tốt ở điểm nào mình sẽ sửa, làm ơn...

- Vi Tuyết: Cậu...

Biểu cảm của Lạc Phong lúc này khiến cô cứng họng, lời nói về sau càng khàn đặc cô không nghe rõ chỉ thấy anh ôm lấy mình, thật chặt.

Đến lúc cô ý thức được định nói "Xin lỗi" thì bỗng một thanh âm lớn vang lên:

- Cứu vói!

Âm thanh này quen thuộc khiến hai người tự kéo mình ra nhìn vào hắn, người bị một đồng quan cảnh đuổi theo nhìn họ như hai phao cứu trợ kêu tên họ ngay giữa đám đông. Lạc Phong lúc này đã cầu mong bản thân không quen tên này, Vi Tuyết thì không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng tất cả đều đi thẳng vào phòng tạm giam chờ xử lý

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Trưởng thành từ trong suy nghĩ

Hắn vào trong nhà tạm giam chưa ngồi xuống đã bị Lạc Phong kéo cổ áo qua quất:

- Mẹ khiếp! Tôi nhìn cậu lâu rồi, cậu tại sao....

Lời chưa nói hết hắn đã ản Lạc Phong ra, đối với hắn hiện tại người này đang ở trong trạng thái hỗn loạn không xác định, nhìn là có thể thấy vừa rồi mặc dù Vi Tuyết chưa kịp từ chối nhưng trong câu nói có ý đồ rồi, bản thân nói vài câu nữa khẳng định sẽ nói ra thứ không nên nói, hắn vẫn cần Vi Tuyết tin tưởng mình, dù là mơ hồ, dù chỉ là chút quen biết, hắn không thể để cô ta có ấn tượng xấu về mình vì vậy nhanh chóng đẩy đề tài này sang người khác.

- Đừng lo, tí nữa sẽ có người quen đến đón mấy người ra.

Hắn nghĩ chuyện này sẽ cải thiện tình hình nào ngờ Vi Tuyết lại như không nghe đến điều đó hỏi ngược lại:

- Cậu làm gì vậy?

- Há?!

Vi Tuyết: Cậu làm gì mà lại bị đuổi theo, còn có... kéo theo cả bọn mình vào đây nữa, chuyện này hắn phải có lý do đi?

Phải nói rằng từ đầu chuyện đi thăm quan này đã thấy nữ nhân vật chính bất thường rồi, cô ta vốn không phải là người lo nghĩ nhiều thứ, nghi ngờ đủ điều như vậy. Sự thay đổi này là do mấy tờ giấy trong quyển sách bị xé hay bản thân nhân vật vốn vậy, nghĩ kĩ lại sự việc lúc trước cũng không khác mấy, hắn không ổn nhìn vào mắt Vi Tuyết, cứ như nhìn thấu bản thân vậy.

Từ trước đến này hắn luôn là người nắm bắt lòng người cũng như điều khiển nó, chỉ cần một chút lời nói hắn có thể thấy tâm của đối phương hiện lên đáng vẻ thực tại. Tuy nhiên hắn vẫn là một người trẻ tuổi chưa thể sánh với sự khốc liệt của cuộc sống, bởi bất kì ai cũng có hóa thành một con thú đáng sợ khi họ tức giận và muốn phản kháng.

Trong thời gian ngắn ngủi đó, hắn dường như thấy chút sợ hãi chần chừ của bản thân nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh khi nghe tiếng nói quen thuộc của ai đó tiến vào.

Trong lúc đó, Ái Lâm mở ra một hộp thoại gửi đến ba mình:

Nội dung tin nhắn ghi:

- Ba xuống phòng khách coi hộ con xem ai ghé qua nhà mình.

Sau đó dựa lưng vào ghế như chờ một người bước vào, hỏi:

- Là người mới phải không?

Bóng người vừa vào nhận một câu hỏi nhanh chóng trả lời:

- Vâng!

- Ái Lâm: Tôi đâu rồi?

Một câu hỏi không đầu không đuôi nhưng người phía sau rất hiểu chuyện nhanh chóng đưa ra tờ giấy đặt trên bàn cạnh Ái Lâm trả lời:

- Về phía bên nhà họ Hắc, có thể nói như là một nước cờ được định trước, vừa mới trở về đại thiếu gia nhà họ Hắc tạo ra một con sóng mạnh nhưng điều đặc biệt là, việc tạo ra phép màu cũng chỉ giới hạn bản thân thôi, vậy mà trước chuyến đi thăm quan này lại có một sự chuyển biến bất thường, một nguồn vốn đầu tư nào đó rót vào nhanh chóng áp đảo. Về phần nguồn gốc về nó, vẫn chưa xác định được, cái này có cần....

- Ái Lâm: Không cần đâu, tìm kiếm nó cũng chỉ mất thời gian thôi, hãy coi như chúng ta có thêm một đối thủ, đừng rút dây động rừng.

Mặc dù nói vậy nhưng Ái Lâm không ngừng bất an, cố gắng bình tĩnh suy xét, rồi bỗng chốc như nhận ra điều gì đó, hỏi một cách vô thức

- Trung Từ đâu rồi?

Nói thật chuyện có một người đến nhà, được coi là bạn vào thời điểm này hoàn toàn bất hợp lý, chỉ sợ có người trong câu kết, bây giờ tốt nhất vẫn là lựa tình hình hành động.

- Trung Từ bảo hôm nay bận, không thể đi cùng.

- Ái Lâm: Bận cái gì?

- Cái này... đại ca, em cũng không rõ...

Cho rằng cái vấn đề đó không nghiêm trọng lắm nhưng khi nói ra mới thấy lời này hết sức tác động đến Ái Lâm, như một sự im lặng đáng sợ, đằng sau chiếc ghế này tựa hồ chính là kim nén.

Tuy vậy, cũng không ra khỏi phòng, giống như một cỗ máy dưới áp suất thấp từ người đối diện, vẫn thấy nét âu lo trong đôi mắt lạnh băng của Ái Lâm nghiêng đầu sang nhìn mảnh giấy mỏng manh trên bàn trà tư. Có thể đoán là có chuyện xảy ra đi, nhưng bất luận chuyện gì xảy ra thì người có khả năng nhất dẫn đến tình trạng này, chính là tiểu thư nhà họ Ái, Ái Vỹ.

Trong phòng làm việc nhà họ Ái, Ái Vũ ngồi trong phòng làm việc xem được tin nhắn của thằng con mình vô cùng phiền lòng. Thằng con này không lúc nào khiến ông bớt lo được, là một người cha, ông hiểu các con mình hơn ai hết, bởi một phần tính cách đó giống ông, thời tuổi trẻ ngông cuồng ấy, ông cũng là một người đầy tiếng tăm trong giới ăn chơi... nghĩ lại cũng thật ngu ngốc, nhưng định mệnh lại đưa đẩy ông ra ánh sáng, cuộc gặp gỡ giữa một nửa của đời mình chính là khởi đầu tiên bước trong cuộc đời ông. Thành công ngày hôm nay cũng phải kể đến Mạc Hạ, vợ ông.

Nhớ lại thì hồi nhỏ thằng con này không như thế, vẫn là đứa trẻ ngoan ngoãn, thông minh đầy triển vọng. Lúc sinh thêm Ái Vỹ, vì tình trạng bệnh ông cùng vợ nâng niu nhiều hơn phần đâm ra khiến thằng oắt con này sinh khí, có thể thấy nó ghét em gái mình. Nhưng có một số chuyện không thể lường trước được. Trước thời điểm trưởng thành, chín chắn, ông đã gây sự với một số người không nên, gây sức ép với họ, cậy quyền cậy thế mà dìm họ xuống vực, cho nên lần này họ bắt cóc con gái ông chuộc tiền. Điều quan trọng chuyện này do chính miệng Ái Lâm kể ra, có thể nói Ái Lâm đã chứng kiến chuyện đó, hai người cùng đi về nhà nhưng tới nơi thì chỉ có một. Ái Vỹ bị bắt, Ái Lâm vô sự về nhà, bị hăm dọa, bị bắt ép mà không thể phản kháng.

Lúc giải quyết xong họ cuối cùng cũng đưa Ái Vỹ ra khỏi nơi tối tăm và lạnh lẽo đó trở về, cảnh tượng đầu tiên khi nhìn thấy con gái mình là sự kiên cường tận sâu ánh mắt, gương mặt xanh xao, trắng bệch, có nét bầm tím trên mặt, người lại càng nhiều hơn, Mạc Hạ ngay lập tức run rẩy bật khóc thành tiếng nhìn đứa con gái mình mà nhào vào lòng ôm. Ái Vỹ lúc đó chỉ nói:

- Thừa mẹ, con đã về!

Ông cảm thấy chua xót, đau lòng, giận dữ với bản thân mình nhiều hơn là đánh những người kia, nhưng không biết trút xuống đâu, ngay sau đó Ái Vỹ cũng đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Ái Lâm sau khi nhận được tin tức cũng đến, nhưng trước mắt cũng chỉ là một khoảng lặng, nhìn vào thân thể được băng bó, Ái Lâm lần đầu tiên có xúc động muốn bóp chết ai đó.

Nhưng hiện tại không còn là năm tháng đó mà thằng con này vẫn dùng cách này để kiểm soát hoạt động, nói đến chuyện này thì ngoài Ái Lâm ra Ái Vũ là người biết được tất cả các camera trong dinh thự cũng như những người hầu không mấy bình thường được Ái Lâm điều vào đây. Ông cho rằng thằng con này bảo vệ em gái mình ở mức độ ngày một tăng, tiền thì đổ vào thứ không cần thiết nhưng mà tin nhắn này là sao?

Ông không biết rõ lắm nhưng vẫn đi qua xem thử thì thấy cửa đóng, người hầu bảo:

- Tiểu thư nói rằng muốn nói chuyện riêng với người bên trong.

Khi hỏi đến người này là ai? thì được cho biết lúc đến đây người này tự xưng là "bạn" của con gái mình. Điều này khiến ông hết sức bất ngờ, Ái Vỹ chưa từng mời bạn đến nhà chơi thì làm sao có chuyện có bạn đến nhà hỏi thăm? Liên vẫy tay bảo họ lui xuống rồi tự mình đứng trước cửa gõ.

Cộc Cộc Cộc.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cơ hội sống

Người hầu vừa đóng cửa, cô lại có cảm giác không muốn quay lại, con người này tỏa ra một mùi sắc kinh tởm, thật không ổn chút nào, toàn thân phát run. Rõ là gương mặt không mấy đáng sợ, nhưng lại khiến cho cô có loại áp bức từ đó mà ra, so với hán chẳng kém mà còn hơn. Có điều đối với người cần kè với cái chết, thích liều chứ không tính thua cố giữ lại can đảm xót lại nói:

- Người hán không phải Trung Từ đi?!

- Tiểu thư cô đang nói gì vậy?

Mạc Vy: Đừng lời thôi! Tôi không biết cậu là ai, với mục đích gì, tôi đều không rõ nhưng với tình thế hiện tại mà vẫn còn diễn được trước mặt tôi, không phải quá mất thời gian cho mấy việc ngu ngốc sao?

- ... Từ lúc nào?!

Lời này nói ra không có tính uy hiếp mà là thân nhiên, nó giống như chuyện này cũng không quan trọng lắm nhưng vẫn hỏi

- Mạc Vy: Nhân vật hiện tại mà nói đã không còn đi theo hướng ban đầu, họ đã trở thành một cá thể độc lập, có những suy nghĩ phát triển thêm, vậy mà

ngươi một chút không thay đổi. Trung Từ là một nhân vật với nội tâm phức tạp, việc giữ nguyên tình tiết có vẻ không đúng lắm.

- ...

- Mạc Vy: Cậu đây rốt cuộc là ai?

Lời này quả thực đầy nghi hoặc, cô nhớ thời điểm xảy ra cú va chạm đó rồi lại nhớ thời điểm hấp hối mà tự hỏi "Còn ai có thể vào đây?" nhưng dựa theo trí nhớ của mình tai nạn đó không có kẻ thứ ba.

- Nói ra thì cô cũng không thể lý giải nổi, câu chuyện của tôi khá phức tạp, danh tính tôi sẽ tạm giữ, cô cứ coi như tôi là một hệ thống dành cho cô, cái này cô hiểu đi.

Người này nói ra câu này không khiến cô nhẹ nhõm, mà đẩy lên sự nghi ngờ, cô nghĩ sao cũng là kẻ xa lạ, giúp một việc như vậy, không phải quá thừa thãi?! Hơn nữa nói đến hệ thống...

- Người hình như cũng không phải giúp không thì phải - Mạc Vy hỏi

- Đúng vậy a!

- Mạc Vy: Tại sao chọn tôi?

- Thực ra chọn ai cũng được, chỉ là đối với cô dễ giao tiếp hơn thôi, hơn nữa cô cũng có lợi mà.

- Lợi ích?! Cô có điểm lý thú với câu này - Với một người sắp chết như tôi?

- Đúng vậy! Bởi ở đây chỉ có một kẻ sống một kẻ chết, cô ở đây sẽ không buông cơ hội đó đi

Trong một khoảng khắc cô dường như ngộ ra cái gì đó vừa cảm thấy bất an không kém, người này chẳng lẽ muốn...

- Cô là người thông minh, cô hẳn phải biết ý của tôi, nếu cô chết... không chỉ bản thân mà trên thực tế cũng vậy, cô hẳn cũng không muốn bản thân có cuộc sống ngăn ngừi như thế này...

- Vậy cậu muốn tôi giết hẳn để đem sự sống về cho bản thân? - Cô cất lời.

- Nếu như cô đã hiểu điều đó, chúng ta bàn về chính sự đi!

...

Mà trong lúc đó, tại nhà tạm giam người vừa vào lại chính là Hắc Chính, tâm điểm khiến cho Lạc Phong cùng Vi Tuyết đầy bất ngờ nhưng hẳn thì không hẳn biết lúc ra khỏi tiệm tên này đã đuổi theo mình, bản thân chỉ là hoàn thành nhiệm vụ chứ không có ý định giúp người, cũng trong hoàn cảnh thực tại bất hẳn phải lựa chọn hẳn sẽ không có ý định xen vào, kết quả đều như nhau, hẳn không muốn vác phiền phức vào người, hẳn tiếp tục lo đi sự trợ giúp từ nhân vật chính, rõ thấy được sự chỉ hướng mà không thuận theo. Đuổi đến tận đây, hẳn phải cho tên này một phiếu khen, nhưng cũng tự nhận ra tên này có điểm muốn nói chuyện với mình, không yên tâm mà lui xuống vài bước.

Tên này nhìn quay lượt người ở trong nhúu mày càng sâu thêm mấy phần sau đó bảo:

- Đợi tôi một chút.

Sau đó đi ra cùng người quản lý nói chuyện, từ phía xa chỉ nghe thấy mấy lời nói xã giao, sau đó cửa cũng đóng lại. Hẳn chợt nhớ đến cái người đi gặp tác giả có phần rối rắm hỏi hệ thống bên kia hiện tại đang nói chuyện gì vậy.

- Nói gì thì cũng bất lợi cho chúng ta, hiện tại không thể ra ngoài. Cô ta nếu mà nói đến chuyện mấy tờ giấy e rằng sẽ có tính uy hiếp, nếu không nói coi như không biết thì người sẽ phải chuẩn bị tâm lý có người âm toán giết mình

- Giết?! là sao? Hẳn bất ngờ.

- Cái này tôi chưa rõ ràng cho cậu biết, cũng là một phần trách nhiệm từ tôi. Đơn giản mà nói, trong vụ tai nạn đó chỉ có một người được sống, tôi không biết ai là kẻ sẽ chết nhưng việc chọn lựa vẫn đảm bảo như thường, tuy nhiên việc cứu cả hai lại vô cùng khó khăn. Tôi chọn cậu vì phần nhiều cậu vẫn còn cứu được, lại tương tự nữa cô ta sẽ bỏ mạng, lại thực không ngờ lại vẫn sống.

- Vậy cả hai chúng tôi...

- Đều là đang hôn mê trong bệnh viện

- Người sao bây giờ mới nói?

Lần này nói ra có phần nghiêm túc, hẳn và tác giả từng nói chuyện với nhau thảo luận vấn đề này, nhưng không thấy hệ thống chen mồm vào một câu phản bác cũng như gợi ý.

- Nói thì cũng không ích gì, sống hay chết không phải quá rõ ràng sao? Tôi đây là cứu cậu, giúp cậu, cơ hội này chỉ đến với một người, người còn định san sẻ cho ai nữa. Đừng nói đến chuyện áy náy, cắn đứt lưng tâm, bởi vì khi thức dậy khỏi con mê này, trở về thực tại cũng chẳng nhớ được gì đâu. Người kia mà người nói cũng vậy mà thôi, không hơn nhau gì đâu, tệ hơn nữa là đàng khác.

- ...

- Âu Lãng?... Âu Lãng?!

Trong khi nói chuyện ý thức hệ thống từ bên trong, mơ màng nhận ra có người gọi mới dẹp chuyện này sang một bên nhìn người đối diện nói:

- Chuyện gì?

Lạc Phong nhìn hấn vừa rồi có phần mê mang nhúu mày không để ý nói trong sự tức giận:

- Chuyện ngày hôm nay tôi sẽ không để yên nữa đâu!

- Cứ tự nhiên. Hấn mỉm cười, nụ cười của hấn thập phần quái dị, người ở trong tình thế này vẫn còn cười được mà tiếp tục nói tiếp câu sau:

- Hôm nay nếu không phải cậu cũng sẽ có nhiều kẻ muốn trị tôi

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trợ giúp

Mạc Vy không thích người trước mặt này một chút nào hết, cô cảm thấy bất an nhiều hơn là hi vọng, bởi tới thời điểm này cô hoàn toàn không có ý định đầu thêm nữa, dù cho trận này có thắng thì cơ thể này cũng chẳng chống nổi.

Mục tiêu ban đầu là khiến cho Lạc Phong thích mình, nhưng nghĩ lại cũng thật buồn cười, làm như thế ngoài ý để cho cặp chính dễ đến với nhau hơn mà bản thân đến cuối cùng vẫn là chết. Là cái gì khiến cô tận lực mà vẫn đi đến kết cục này, lợi cho bản thân thì không thấy, lợi cho hấn thì dễ dàng.

Chuyện này người trước mặt đây lý giải cho cô về tất cả.

Cô bị mất đi một phần ký ức là do hệ thống xóa, hệ thống vốn không mong muốn cô trở thành vật cản của mình khi phát hiện bản thân cô vẫn còn sống, cô là kẻ bị lợi dụng, bị dẫn dắt trong chính kịch bản mình tạo ra.

Cô nghe có chút mơ hồ, một chút nào đó cô thấy người ở đây kẻ rất nhiệt tình cuối cùng đưa ra mục đích thực sự ý muốn cô giao nộp "Sách Từ" một thứ không được rõ ràng hình dung

- Mạc Vy: "Sách Từ"?

- Là thứ tạo nên thế giới này đó, không biết cô cất ở đâu?

- Mạc Vy: A... Cô cuối cùng cũng hiểu người này tìm gì nói: Tôi nghĩ cậu đến quá trễ rồi, tôi đã đưa cho hấn

- Đừng đùa!

- Mạc Vy: Tôi đâu có đùa! Trên tay tôi không có quyền sách!!

Người cười ta cũng cười, một câu một đối với nhau nhanh chóng xảy ra vấn đề.

Phải nói là từ lúc nói câu đó cô đã thấy sắc mặt người này ngưng trọng, âm trầm khiến cho cô thập phần sợ hãi thì tiếng gõ cửa vang lên, phía ngoài cất lên tiếng gọi quen thuộc

- Ái Vỹ, ta vào nhé!

"Sao Ái Vỹ lại đến đây, không lẽ do Ái Lâm..." cô nghĩ đến đây thì liếc nhìn người bên cạnh, đang tỏ ra không sao hết mà tự động mời vào.

- Ái Vỹ: Tại sao con lại đóng cửa cũng không cho người hầu vào vậy? Có chuyện gì sao?!

Ái Vỹ: Cũng không có gì chi là...

Vừa nói cô vừa dẫn người đàn ông xuống ghế, sau đó nghe thấy kẻ kia tiếp lời:

- Là tại cháu thừa bác!

Lời vừa nói Ái Vũ đã hướng người đối diện một ánh nhìn không tốt nghe lời giải thích

- Thực ra... sau kì nghỉ này có hoạt động của trường, vì một số chuyện nên vẫn chưa làm xong, nên cháu đã xin ngày hôm nay để hoàn thành kịch bản.

- Kịch bản?! Ái Vũ tò mò

- Dạ, chúng cháu định làm một tiểu kịch trường nhỏ, với hình ảnh, tình tiết mới mẻ hấp dẫn để lôi kéo người xem, nhưng đánh giá về phần nội dung, cháu vẫn chưa chắc chắn...

- Ái Vũ: Nói vậy thì cậu đây ở tổ văn học và nghệ thuật?

- Dạ!

Ha ha ha... Ông cảm khái nhìn người này cái sau đó vinh dự mà giới thiệu cô, nói chung cái tình huống hòa hợp này cô không nuốt nổi nghe Ái Vũ nói tiếp:

- Vậy thì cháu nhìn chúng người rồi, con gái nhà ta học rộng biết sâu, hơn nữa nói về văn học, bằng tuổi cháu ta không hiểu về mấy thứ đấy cho lắm nhưng khoảng khắc lần đầu tiên tiếp xúc, khiến cho ta không thể nào quên.

Nói đến đây ông lại nhớ đến người phụ nữ của mình đứng trên sân khấu mỹ lệ (ở mọi khoảng khắc diễn) như thế nào...

- Không ngờ bác cũng biết về mảng này sao?

Ông khẳng định thời điểm ấy định nói đúng, bởi khi theo đuổi ngay cả không biết cũng lao vào để tiếp cận người a, sau đó tự động rút lại khiếm tốn mà nói:

- Một chút thôi!

- Nhóm kịch hiện tại cũng đang đợi, cháu thì không còn thời gian, sau chuyến đi này cháu phải hoàn thành nó để đoàn kịch sắp xếp. Bản thân cháu rất hay lo lắng người khác suy nghĩ không tốt, nói không hay nên bảo họ đi ra, không nghĩ lại phiền bác như vậy...

- Không sao, không sao ta chỉ sợ xảy ra chuyện gì đó không hay thôi, về phần kịch bản đó cậu cứ đưa ra chúng ta cùng xem!

Sau đó cứ thế thế lúng túng đưa ra, cô bên cạnh chỉ có thể trấn an con người này diễn thật xuất, chưa gì đã kéo được cảm tình rồi. Tuy nhiên không thể phủ nhận rằng tên này tra xét các nhân vật tương đối sâu, có điều tại sao lần trước lại trợ giúp hắn?

Cô nhớ trước đó hắn làm theo kịch bản gây ra một đồng sự cố, kẻ này nhanh chóng hòa theo, cô không biết hai người họ làm có nghĩa gì khi tất cả đã thay đổi đến không thể cứu vãn, cả tình tiết cũng không đúng. Bây giờ nghĩ lại xem ra có phần hiểu ra, hắn có ý làm lại kịch bản vậy kẻ kia...không lẽ... không muốn bị phát hiện sao...?

Đối với "Kẻ đi giúp" thường khiến bản thân không nhiều thì ít cũng có chút tin tưởng, nhất ở trong tình thế nguy cấp, bản thân sẽ dễ tin theo, lợi thì không biết về phía ai nhưng quan trọng trong tình huống đó lớp phòng bị mềm mỏng đó vỡ ra, không phải do người ngoài mà do chính bản thân tự phá mà ra.

Nhưng chuyện này cô không chắc, có thể còn có mục đích khác... nhưng chuyện này không thể đùa được. Kẻ rắc tâm nhiều cho nhân vật của mình như vậy nếu chỉ để làm cảnh thôi thì không đúng lắm.

Cô nghĩ "Hơn nữa bảo mình giết hắn thì xem ra kẻ này không thể đối phó được với hắn cũng như hệ thống, có điều có thể tự tin nói mình như vậy xem ra đã thắng một nửa mà uy hiếp, nhưng có gì có thể uy hiếp mình chứ?!"

Trong một hồi suy nghĩ, bản thân yếu ớt như óc vô cùng cầm kịch bản trong tay lại nhìn Ái Vũ đang đọc có điểm không nói lên lời, nhớ lại hôm nay là ngày quan trọng im lặng chịu đựng, mong cơn đau sẽ qua đi.

Có điều người này không dễ yên, cảm thấy cô không đọc được chữ nào trong kịch bản đưa đến liền nói luôn nội dung.

Kẻ này không nói thì đã không sao, nói ra khiến cô bệnh lại còn bệnh hơn, bí mật bản thân lộ diện, cô nên quyết định thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Câu chuyện về kẻ Bất hạnh

Câu chuyện kể về một kẻ "Bất hạnh" với cuộc sống khổ sở, tâm hồn méo mó

Một kẻ sinh ra đã là "người bị bỏ rơi" một con quái vật, đau khổ, cô đơn và lạc lối thì một ngày nọ, khi mà bản thân bị mọi người đánh đập vì trộm một chiếc bánh sống qua ngày, con quái vật không có đường thoát đã chạy vào rừng sâu.

Trời tối cũng chẳng biết đường con quái vật lang thang với chiếc bánh trong tay cắn một miếng, vừa đi vừa ăn. Không biết qua bao lâu, mà thời gian cũng chẳng quan trọng nữa, con quái vật thấy một luồng ánh sáng phát từ phía trước, tò mò tiến gần.

Không có ai cả, thứ phát sáng đó cũng biến mất khi quái vật đến gần, nhưng lại khiến cho con quái vật chú ý đến thứ đồ trên mặt đất, là một quyển sách nào đó không rõ.

Nhớ lại ngày xưa vì không biết chữ cũng như được học quái vật thường đến nghe thánh vài buổi, trốn trong góc nghe tiếng người dạy truyền ra. Tuy vậy cũng chỉ biết một vài tiếng ngữ pháp đơn giản, nhưng bởi vì rất thích viết nên lúc nghe thường lấy một xô cát dài xuống đất, dùng tay viết chúng.

Mỗi ngày dù không ai chào đón người ta vẫn ngửa mặt quái vật gương mạo xấu như quỷ kia một ánh mắt bất thiện, có người thương hại nhưng cũng dám tiến gần, kì thực loại khó khăn nhất chính là suy nghĩ và nội tâm không thể biến họ

Quái vật sau khi xem qua một hồi thì cảm thấy vô cùng cao hứng (thực ra cao hứng ngay từ lúc nhìn thấy nó rồi), bên trong là những tờ giấy trắng, thứ mà trước đây quái vật cho dù có tiền cũng không mua nổi tờ giấy nào để viết, chỉ nhìn vào nó một cách đáng tiếc. Mà bây giờ bên trong còn tặng kèm một cây bút để viết khiến cho cả người càng cao hứng hơn. Hân nghĩ nghĩ rồi lại nghĩ, nên viết gì vào đây thì bỗng nhiên trong đầu nảy lên một ý định viết một câu chuyện theo ý mình, có lẽ là điều tốt nhất.

Nghe đến đây cô nhủ mày, suy nghĩ đến tình tiết này "quyển sách" "viết chuyện" cái này... Hoàn cảnh dù không giống nhưng không sai, tên này vẫn đang nhắm vào thứ kịch bản mình có trên tay, còn chưa tin mình đưa nó cho hắn. Nhưng tên này kể cho mình câu chuyện này cũng không ăn không, với mục đích đến đây hắn có chuẩn bị, cô vì thế vẫn tiếp tục nghe.

Quái vật học rất nhanh hắn lấy những quyển sách cũ, tờ giấy rác về học một cách thuận lợi. Sau đó cũng bắt đầu đưa ra ý tưởng viết trong ngày đầu tiên thì có một chuyện xảy ra.

Mở mắt dậy quái vật dường như ở một thế giới khác, thân phận khác, quen thuộc này khiến quái vật mờ ảo nhận ra đây là chương đầu trong chuyện mà mình viết. Tưởng đồ như một giấc mơ hoang đường khi tỉnh dậy khi một lần nữa trở về thực tại thì một lần nữa ở chương thứ hai, ba, bốn đây nghĩ vẫn hiện lên trong đầu.

Thực sự thì trải nghiệm thứ mình viết trong mơ, bản thân vô cùng có sức sống nhưng cũng đầy tiếc nuối khi tỉnh nên mỗi ngày quái vật càng muốn viết nhiều hơn nữa.

Tuy nhiên nó cũng khiến quái vật ảo tưởng nó là thực, mong muốn, thúc đẩy và một ngày kia quái vật va chạm với một người không được tốt cho lắm, kẻ này có tiếng xấu đồn xa, mà lần trước bản thân cũng sợ so với lần trước không kém.

Người ăn mặc cao sang, quý tộc như thế vừa biết không phải dạng vừa, nhìn so ra sao cũng không bằng. Quái vật hôm nay vừa có điểm vui vẻ vừa nhìn thấy người này vô ngữ mở miệng, khuôn mặt méo mó vì sợ hãi một bước muốn chạy thì bị chặn bởi kẻ sau, vài ba người.

Quái vật dù có kêu cứu cũng không ai ra giúp, việc hành hiệp trượng nghĩa ư? Chỉ dành cho những người đủ can đảm thôi, thứ máu huyết hiếm gặp như thế đối với người xui xẻo như quái vật chỉ như bã dấm bùn.

Kết thúc trong đau đớn, chẳng ai cần, chẳng ai ưa, đối với những người ở đây quái vật chính là sinh vật điếm xấu nhất rồi nên có thể trở mặt nhìn người bị đánh đập cũng thành quen.

Đánh hạ hệ xong, người đến người đi, quái vật cũng từ từ bỏ dậy, bản thân dù không khóc nhưng cũng không lấy được thần sắc tốt đẹp quay trở về khu rừng, đào trong đất ra quyển sách được chôn một cách bí mật viết những đoạn cuối cùng về thứ "hạnh phúc vĩnh viễn" và mong rằng bản thân sẽ ngủ thật sâu, để không bao giờ tỉnh dậy.

Tuy nhiên, kẻ "Bất hạnh" vẫn là kẻ "Bất hạnh", thứ được coi "hạnh phúc vĩnh viễn" đó cũng chỉ là một vòng lặp như được đọc đi đọc lại nhiều lần. Quái vật đã sống trong đó mà không thể trở ra, từng chữ trong từng trang sách như cắn nuốt linh hồn mờ dần từng nét rồi trở về là những trang giấy trống chưa viết qua và biến mất.

Nói đến đây cũng là kết thúc, Ái Vũ cảm thấy có phần tiếc nuối, kịch thì có nhiều câu đối thoại, chưa có xem hết mà nội dung được nói qua thì có phần bị quan nhưng không phủ định là nó cũng hay, nhưng cũng phải nhắc nhở rằng giá trị con người với cái chết vô cùng lớn lao, ông nghĩ cũng thấy không hài lòng nói:

- Cái này,... Cháu không thể nghĩ thoáng được sao, văn học không phải viết cho không, nội dung là để chuyển đạt bản thân mình qua những ngôn từ mình viết, chỉ vào một phía mà nói ta cảm thấy bất công với nhân vật này.

- Tôi không hiểu sao người như cậu lại được chọn đề tài này để viết kịch bản.... Câu này cô nói ra có chút thắc mắc:

- Cậu chuyện này nhìn sơ qua thì thấy cầu huyết nhưng đọc vào lại cho thật tận nội tâm, giống như kẻ từng trải vậy...?

Sau đó bản thân cũng tự suy nghĩ, không tỏ vẻ nội dung nhưng cô dám chắc kịch kết thúc này chỉ mình, giống như sợi dây xích, kẻ mắc kẹt tận sâu trong kí ức muốn quên đi một phần. Hẳn muốn lôi kéo mình bằng cách này là để mình có cửa mà không ra được sao?

Phải, cô nhận thấy phần kí ức xáo trộn của mình có chuyển hóa, thấy được chút kí ức mơ hồ bên trong, thân ảnh ai đó cười nhạo, lại thấy ai đó khóc dang tay ra ôm mình, một người phụ nữ với gương mạo không rõ ràng nhưng cô lại cảm thấy sự đau khổ bên trong, sau đó lại xuất hiện hiện hình ảnh một đứa trẻ nhìn chằm chằm vào mình.... Tuy không rõ mặt mũi, nhưng cái bóng đó làm cô thấy sợ hãi kinh khủng.

Cô không muốn nhớ lại, cô nhận định sự phản kháng trong đầu tạo ra sự bùng nổ, không được, tuyệt đối không được ngăn cản miệng lưỡi tên này nói:

- Cái mà người ta muốn xem bây giờ là kỳ tích, sự thú vị trong bối cảnh trong khi đó, cái cậu viết lại mang nhiều vấn đề rối rắm, xấu ý. Muốn được người khác thừa nhận phải cho người khác thấy sự cố gắng chứ?!

- Đâu có, tôi thấy thuận theo thực tế không phải điểm rõ ràng sao? Trải qua nhiều thứ, nhận qua nhiều người, kì tích cũng chỉ là thứ trong gang tấc, cái loại đó giả tưởng đó mà nói nhìn quen rồi. Tình tiết khơi gợi sự hứng thú, tò mò cho người xem nên đối với cái kết sẽ cộng thêm điểm tiếu nuôi, không rõ ràng và đối với thứ không rõ ràng chẳng phải sẽ kéo thêm người đến sao?

- Ái Vỹ: Cái kết không phải vấn đề, quan trọng là người, cái mà cậu nhìn nhận là gì? Nhân vật cho dù tốt cũng chỉ là một kẻ hèn nhát, căn bản mà nói câu chuyện này thực vô nghĩa và thiếu giá trị. Tôi không cần biết cậu nghĩ thế nào khi viết nó, cậu muốn tôi đánh giá thì tôi cũng sẽ nói thẳng, tôi không chấp nhận kịch bản này. Đối với tôi kịch bản dù có hay nhưng đối nội dung như vậy, tôi cũng không nuốt nổi, cậu viết cho bản thân hay viết cho người khác vậy?

Quả thực lời thốt ra khiến tên này tối mặt, tuy vậy chỉ trong chớp nhoáng cũng đã khôi phục, mỉm cười bi thương nói

- Cái này... tôi đã chuẩn bị rất lâu rồi, nói thực viết lại một kịch bản mới, quả thực rất khó với thời gian này, chỉ có sửa,... cậu, cậu có thể suy nghĩ lại được không?!

"Mẹ khiếp" trong lòng cô chửi thầm, cái kiểu ăn nói ẩn ý từng câu từng chữ này khiến cô tức chết, tên này vẫn cho mình cơ hội để mình suy nghĩ lại sau khi bị từ chối, chứng tỏ vẫn có một lá bài khác..."Tên này có thể giết mình" đây chính là thứ cô cảm nhận được. Bộ não đau đớn hiện tại không chịu nổi sức ép về mặt ký ức nên...

"Nhất định phải thoát ra khỏi đây"

Vì thế một từ "Không" nhất định thốt ra, cô đã đứng dậy nhưng chưa được một bước thì đã ngã xuống, quang cảnh hiện lên trong đầu một lần nữa hiện ra là một mảnh tối tăm lạnh lẽo ai đó ở phía sau oán hận kêu:

- Tất cả là lỗi của mày....lỗi của mày...tại sao mày lại sinh ra trên cõi đời này chứ?!

Tiếng nói lặp đi lặp lại này khiến cô muốn khóc rồi cũng chợt nhận ra câu chuyện kia tác động với mình như vậy xem ra cũng có chút tương đồng.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Phát sinh

Ái Vũ không biết tại sao lại biến thành tình trạng này, lúc phát hiện ra cơ thể của cô con gái ông đã ngã xuống, ông mới hốt hoảng kêu người vào đỡ đưa đi, sau đó tiếp tục kêu gọi "quản gia" tới.

Nói là quản gia nhưng nghề chính lại là bác sĩ điều đến theo dõi tình trạng sức khỏe hàng ngày của tiểu thư. Ông vừa nghe đến chuyện tiểu thư bị ngã liền giật mình đến coi, trong lúc đó Ái Vũ lại không có ý định đi thăm dù trong lúc đó ông cũng rất hoảng mà nán lại xem tình huống vừa rồi.

Câu chuyện vừa rồi khá bình thường ông không để ý mấy, bây giờ nghĩ lại thì thấy có phần vấn đề, theo như được biết Ái Vỹ chưa bao giờ hứng thú với bất kỳ môn học nào, đạt được điểm số cao hay được ca ngợi cũng chỉ coi đó là bình thường, người khác thì nghĩ là nâng điểm, ghen tỵ và nói xấu, với con bé đều không để mắt. Mà... nghĩ đến đây Ái Vũ thấy có phần xấu hổ với lương tâm, toàn bộ mấy thứ công nghệ từ hết định vị rồi đến máy quay, máy ghi âm,... đa phần tiền do ông chi trả cho Ái Lâm, bây giờ ông cũng không có lời gì mà nói.

- Cậu ấy có ổn không vậy?! Trông có vẻ...không được tốt lắm, cũng là tại cháu, cháu không nên nhiều chuyện như vậy. Nghĩ lại thì cháu vẫn còn thiếu sót... không ổn. Đến đây nhờ sự trợ giúp lại thành ra gây rối như vậy, thực sự xin lỗi bác - người này nói một cách thành khẩn

Ái Vỹ nói cho cùng cũng là bảo bối được yêu thương nhất của nhà họ Ái, ông làm sao để con gái mình chịu bất kì tổn thương nào, phần nộ xen lẫn ghét bỏ ông mặt lạnh nhìn người một câu xin lỗi, hai câu xin lỗi hỏi:

- Ái Vũ: Kịch bản thì như thế nào?

- Sẽ sửa...nhất định sẽ sửa! Hoảng sợ trong lời nói, biểu cảm giật lùi giống như kẻ vô tội chịu sự uy khuất vậy nhưng ông vẫn không hề dao động chỉ nhìn chằm chằm vào người trước mặt bình thản lên tiếng:

- Ái Vũ: Con bé không sao, người khỏi giả vờ!

- Bác... bác nói cái gì vậy?

- Ái Vũ: Biểu hiện của người nghĩ rằng vẫn có thể lừa được ta chắc, còn ở đây kiểm chuyện ta thấy người quá tự tin rồi nhóc con. Tò ra mình là kẻ yếu hóa ra cũng chỉ là đá bên đường.

Sau câu nói cục tức phi nhỏ ông kêu người đóng cửa lại, đi xung quanh bàn rồi dừng lại bên người, thì thào vào tai hỏi:

- Người có biết lỗi của người là gì không?

- Là... là gì ạ?

- Ái Vũ: Chính là ở trước mặt ta công kích. Mặt dày tới nỗi đứng tình hình này mà không biết chạy.

Bệnh tình của Ái Vũ từ trước đến nay chưa được công khai bên ngoài, tuy vậy vẫn khá nhiều lời đồn mà trong trường hợp này người bình thường thấy như vậy có điểm không rõ sẽ hỏi vài vấn đề nhưng đối với người cố ý công kích sẽ có xu hướng tự vệ. Ái Vũ đối với loại người này không hề có sự nhân từ.

Trong khi đó bên phòng giam tức thời cũng đã được mở, họ đã kiểm tra camera với lời báo của các nhân viên, cuối cùng xét duyệt thả, chỉ ở lại hấn bên trong với tội đồ chông chất, cháy nước mắt mà nhìn ba người họ rời đi. Tuy nhiên hấn vẫn để ý hai nhân vật chính này, nghĩ ra phải có một màn cảm kích ở đây, nhưng không, lời "cảm ơn" thốt ra không chút ái ngại mà nam chính cũng không để tâm, người sống nhau đi, trông ra không giống tình nhân mấy.

Diễn biến cứ kéo dài như vậy không có tốt lành cho hấn, đây mới là điều hấn lo, nhưng hệ thống lại không lo lắng điều này cho lắm, nói cho cùng nhân vật dựa trên lối suy nghĩ của tác giả, nên chuyện ảnh hưởng là khá cao.

Hệ thống: Con người càng trưởng thành, suy nghĩ cũng trở nên chín chắn nên cái ban đầu sẽ có một chút ghét bỏ, mà càng ghét bỏ họ lại muốn thay đổi để lấp đi, cái gọi là trưởng thành cũng được coi là ngộ nhận vụn vặt, yếu kém từ nội tâm.

Câu nói nói này bỗng chốc nói ra hấn có phần không muốn nghe, hệ thống này mở miệng nói ra mấy thứ triết lý này tưởng mình thánh nhân từ trên trời rơi xuống sao? Hấn mới không muốn ở đây nghe làm nhảm thì hệ thống hỏi hấn một câu:

- Cậu nghĩ sao tôi lại chọn cậu?

Bị hỏi hấn cảm thấy cái gì đó không đúng trả lời:

- Không phải chuyện này đã nói rồi sao, người không phải nói ta có cơ hội sống hơn sao?! Chẳng lẽ không phải?

- Hệ Thống: Điều đó cũng đúng nhưng trước đó tôi chọn cậu là vì cậu có độ tương thích với nhân vật, thực ra ít có sự trùng hợp như thế lắm, bình thường người có độ tương thích nhất chính là tác giả.

- Vậy sao?

- Hệ Thống: Tôi kiểm tra Mạc Vi thì có hai độ tương thích phát ra từ hai nhân vật, cậu nói xem đó... là ai?

Nói thì có độ thần bí nhưng kết quả thì rõ ràng, Vi Tuyết có thể bị ảnh hưởng bởi tác giả, đây là điều có khả năng nhất định, hấn cũng không thể ngồi yên ở đây được đành kêu người giám sát canh cổng bảo:

- Âu Lăng: Chuyện này có chút cấp bách, tôi có thể gọi điện thoại được không?

- Gọi cho ai? Người canh gác nghiêm mặt hỏi

Hấn tỏ ý cười nói:

- Ái Vũ, tiểu thư nhà họ Ái, anh biết chứ?

Nghe đến Ái Vũ người này ngay lập tức sững người, có chút sợ hãi, mặc vậy vẫn có nghi ngờ nhưng tiểu thư này không thể động, người này... rốt cuộc có liên quan gì? Tuy không phải là người thích xem chuyện thiên hạ, đồn thổi lung tung nhưng dưới tình huống này thì có chút tò mò, thân phận người vừa mới ra khỏi đây cũng không kém. Có điều vẫn phải nuốt lại báo cáo với cấp trên, cấp trên nghe xong trầm mặc một lúc nói:

- Người hiện tại không cần canh giữ tên đó nữa, cái gì đã nghe thì hãy quên đi, chưa nghe thì bịt tai lại làm ngơ, đừng hỏi, nghe rõ chưa?

- Rõ!

Cả người nghe xong không hiểu, tính hệ trọng với nguyên tắc thì lại có, lòng trung thành không thiếu. Đây là điều tối ưu nhất khi được tuyển vào đây nên cũng không để tâm nhiều mà lui xuống, tránh họa cho bản thân.

Cấp trên thấy người đi rồi cũng ngay lập tức gọi cho đại thiếu gia Ái Lâm về vụ việc này, thậm chí khá là chi tiết. Ái Lâm nghe ra từ đầu bên nghe xong chỉ dùng một từ:

- Mang hẳn đến chỗ tôi.

Sau đó úp máy.

Người ở phía sau bây giờ cũng thành thật chuyển mắt xuống, Ái Lâm lúc này cũng cảm thấy bớt căng thẳng hơn. Không nhìn thấy vẫn biết tên này nhìn mình, bằng một cách nào đó anh thấy sợ, từ ánh mắt có thể thấy tên này có dã tâm khá cao, kiểu người đặt trong địa bàn không biết có lợi hay có hại nữa.

Bên ngoài trông ra vẫn náo nhiệt nhưng mà ba người họ không như thế Lạc Phong thấy Hắc Chính có điểm không bằng lòng ngoài bằng mặt muốn dẫn Vi Tuyết đi thì cô có phần lùi bước nhìn cả hai người. Hắc Chính không tỏ ý gì, giống như thuận theo mà nhìn nhưng tâm tư cô hiện tại khá phức tạp tránh đi tầm mắt Lạc Phong nói:

- Hai người đi trước đi, tôi muốn đi một mình.

- Lạc Phong: Há?!

- Hắc Chính:...

- Vi Tuyết: Đã đến đây, mình muốn dành thời gian riêng cho bản thân một chút trước khi về,....

- Ủ! Vậy tôi về trước, Hắc Chính đáp nhanh gọn đơn giản lại có chút buồn. Cô nghe xong lại thấy cả phần làm dỗi ở đây trên gương mặt than của anh, kì lạ này có chút tương tượng, kiểu người nhăn nhó mặt mày có được ngày này đúng là chuyện buồn cười nhưng bản thân cũng đã cười theo, từ gương mặt âm trầm trở lại tia ý cười khiến cho Lạc Phong vô cùng khó chịu.

Cả ngày hôm nay vì bởi Lạc Phong cô đã không biết Hắc Chính "túi thân" mức nào? Tuy vậy giữa sự tôn trọng lẫn nhau, họ vẫn tạo ra sự hòa hợp

Tâm trạng không tốt, cô khẳng định Hắc Chính có thể nhìn ra, mà không Lạc Phong cũng sẽ thấy, thực sự mà nói cô không biết nên đối mặt với chuyện này ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Sự tình

Vi Tuyết vừa đi Lạc Phong lại có ý đi theo, bởi anh lo cho cô, sắc mặt cô từ lúc đó không tốt tẹo nào nhưng lại bị Hắc Chính cản lại nói:

- Tuy tôi không biết chuyện gì xảy ra nhưng người cần thời gian ở đây là Vi Tuyết, cậu... tốt nhất đừng vội.

Anh vừa nói xong Lạc Phong cũng lùi một bước, có phần nhịn lại thờ dãi trả lời:

- Cậu nói đúng, là tôi lo lắng nhiều rồi...

- Hắc Chính:...

- Lạc Phong: Nhưng mà... cậu đây không tò mò về chuyện của Vi Tuyết sao?

- Hắc Chính: Cô ấy không muốn nói tôi cũng sẽ không hỏi.

Lạc Phong:....

Hai người này vài câu trước câu sau còn khách sáo, giống như tâm giấu sự lừa dối đôi bên, hai người nhanh chóng chuyển hướng sang vấn đề chính, hướng hẳn hình dung.

Lạc Phong không muốn cũng phải kể rõ ràng cho Hắc Chính nghe, tuy nhiên một số thứ vẫn phải giấu đi, đôi khi cũng khó nói hết mối quan hệ phức tạp này.

Còn Hắc Chính bản thân lại nói từng đánh giá chuyện này có thể đã được lên kế hoạch từ trước hoặc là có kẻ đứng sau, theo như anh được biết Âu Lăng không có gan làm nhiều chuyện được như vậy. Tuy nhiên vào thời điểm bây giờ anh nhận định hẳn rất có gan làm những chuyện này một mình.

Hai người cứ thế trầm tư một lúc, Lạc Phong nói:

- Tôi không nghĩ cậu ta có ý định nói, nếu xảy ra động thái lớn hẳn cũng sẽ có liên quan.

Hắc Chính: Có khả năng! Cậu ta đang chuẩn bị, hoàn thành một cái gì đó... Không được, tôi phải quay trở lại!

Nhìn biểu cảm có thể thấy anh suy nghĩ được cái gì đó khiến Lạc Phong có ý muốn đi cùng nhưng Hắc Chính lại từ chối, anh nói cậu nên quay về, Vì Tuyệt có thể trở lại, chuyện này hãy giao cho anh.

- Lạc Phong:.... Được rồi!

Tiếp đó cả hai cũng tự động tách ra đi riêng, mỗi người một hướng.

Hắc Chính mang tâm tư khó đoán quay trở lại thì nhận được tin người tên Âu Lăng đã được mang đi, chuyện này là do nhà họ Ái anh cũng không bắt ngờ mấy, có điều nhân viên kia lại nói:

- Trước đó có một cô gái cùng trường đến đây hỏi, không biết chuyện này là như thế nào?

Vừa nói xong thì tất cả mọi người bắt đầu im lặng, cô cũng chợt nhận ra mình lỡ lời, không dám đối diện với cấp trên đang sắc bén như mảy lông một cái sau đó hướng Hắc Chính nói:

- Nơi này đã không còn người... hay là như thế này đi... có chuyện gì cứ nói lại với tôi, tôi sẽ gửi lời qua.

- Hắc Chính: Không cần đâu, cảm ơn!

Nói xong, bản thân cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

Bên ngoài thời điểm cũng lộn xộn không kém, Mỹ Ảnh đi cùng vài người khác nhanh chóng tách ra, để lại một người đồng lứa bên cạnh ngó nghiêng tỏ ý xem đồ nhưng thực tế là tìm kiếm. Ái Lâm muốn tìm cô gái trong tấm ảnh này xem ra có quan hệ không phải không có khả năng, người phía sau có điểm thắc mắc:

- Người này không lẽ là tình nhân đi, không ngờ thiếu gia nhà họ Ái lại thích kiểu người như vậy.

Mỹ Ảnh nghe xong cười lạnh nhìn tấm hình:

- Chúng ta không nên so với loại hạ đẳng, Ái Lâm dù được coi là một kẻ phong lưu cũng không có nghĩa sẽ chọn người tình. Năm xưa một người mẫu nào đó vì muốn nhảy cao mà có ý với Ái thiếu gia mà tiếp cận, không ngờ chưa đầy một tuần mà cả người lẫn mặt đều tự mình sợ hãi mà đi ra, người biết vì sao không?

- Kh...không.

- Mỹ Ảnh: Vì so với bạn gái, Ái Vỹ vẫn trên tất cả, người đến phải nhìn mặt cô ta, đừng nghĩ đến chuyện ngửa cao đầu lên trời, nhìn dưới đất cũng chả có mấy ai. Nếu không phải vì tên đó quá cuồng em gái mình, thì đã có một đồng người muốn leo lên giường hắn. Nhan sắc so với Ái Vỹ cũng không kém chút nào đâu. À...không, phải nói là gia tộc nhà họ Ái này đều là những con quái vật xinh đẹp.

- Vậy... người trong tấm hình này có thân phận gì chứ?

- Mỹ Ảnh: Không cần để tâm đến chuyện đó, chú ý người một chút đi!

Nói đến đây cô bỗng nhận ra bóng người cần tìm mà hưng phấn nhưng xen lẫn điểm kì quái. Cô ta đang mỉm cười trào phúng nói gì đó với người phía bên kia tường, do góc nhìn hạn hẹp, cô chỉ thấy một chút dáng hình cao lớn nam nhân phía bên kia con hẻm nhỏ. Là ai?! Cô không biết, chỉ biết vừa mới tiến đến, nam nhân kia đã đi vào trong hẻm, không thấy mặt mũi mà cô ta cũng có nhận ra sự xuất hiện của mình có chút giật mình tiến lên cản.

Mỹ Ảnh quả thực không ưa nổi người ăn mặc hở hang này đứng trước mặt mình, tức giận nói: Làm gì vậy? Cản đường ta?!

- Làm gì có... Chỉ là cùng đường, va chạm nhau tý thôi, tiểu thư xinh đẹp không nên nổi nóng.

Cô ta như vậy, ăn nói dễ nghe xen vào đó chút nịnh bợ, Mỹ Ảnh không rõ cô ta che giấu cái gì, không phải ngẫu nhiên, cô ta có ý và bản thân cũng vậy nên mượn cớ tổng vờ, nên nhanh chóng biến thế kiểu ngạo nói:

- Nói thế tức là bảo ta không biết nhìn đường, người nhìn xem là lỗi của cửa ta hay là lỗi của người?!

- Là lỗi của ta, làm sao có thể là lỗi của đại tỷ được chứ?

Mỹ Ảnh: Vậy mà vẫn thân nhiên nói được, khéo miệng như vậy ta tâm quan bất ngại, chỉ bằng người tạ lỗi cho ta xem!

- Tà lổi?!

Vừa nói cô ta thấy vài người từ tứ phía kéo tới có chút biến sắc mà lùi xuống, ý định thoát thân mà cô làm sao lại để người đi dễ dàng, hất tay bảo:

- Nơi này bất tiện nhiều người, ta xem như ngươi có thành ý, thế này đi.... ta mang ngươi về tính sổ

Tình thế xem là không ổn, cô ta nhận thức điều đó quay đầu bỏ chạy. Dùng quyền đánh phá vòng vây, Mỹ Ảnh lúc này mới nực cười hiểu ra sao tên đó chọn mình.

Gia tộc của cô đời trước là võ đường, nổi tiếng pha trộn nhiều môn phái khác nhau. Theo truyền thống cô cũng học một phần từ nó, mà người đứng ra ở đây danh là vệ sĩ cũng từng là đệ tử dưới gia tộc nên phải nói trận này đã phân thắng bại.

Nhanh chóng bị áp đảo cô ta cầu tha, nhưng mà dù có đến trăm cái miệng để cãi lý, cô cũng mất điếc tai ngo đem người trở về.

Còn hần lúc này lại cảm thấy vô cùng áp lực, hần chỉ cần hoàn thành một cái nhiệm vụ nữa thôi mà người đứng trước mặt đây bùng bùng khí thế không cho phép mà hần cũng thập phần kinh ngạc nhận ra người đứng bên cạnh Ái Lâm thân phận không tốt mà nhận tầng mồ hôi lạnh.

Trong nguyên tác kết thúc của nó được cho là kết thúc mờ với cùng nhân vật tồn tại áp chế nhân vật chính, nói chính xác hơn là hai người, tên bên cạnh chính là một trong hai người đó, người này tên là Lam Thiên là tay dưới của Trung Từ, còn rất trẻ nhưng so với các đàn anh khá cường đại bởi vóc dáng to cao. Người xuất hiện khi Ái Lâm bị bắt, với danh chủ mới thay thế, một kẻ không biết từ đâu mọc ra khiến cho rất nhiều người rối rắm, bàng hoàng.

Sau này nghe nói còn dính đến mafia, trở thành một băng đảng lớn, nguy hiểm khó ai bì nổi, khiến cho người khác cân trọng, lo lắng.

Hần không ngờ Trung Từ đi tên này lại có mặt ở đây, bản thân mình nghĩ tương đối có thể đấu với Ái Lâm nhưng với nhân vật ẩn, chứa nhiều tiềm năng này vẫn là một dấu hỏi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đối mặt

Hần vốn không muốn rắc rối như vậy, Mạc Vy có thể sẽ không giúp mình nên lợi dụng cô ta không còn khả năng, vẫn là tự mình cố gắng.

Là con người, may mắn nhất chính là từ lúc sinh ra đã có mọi thứ hơn những người phải vất vả nâng từng bước chân mà lên, có người kê chân đội trời. Vậy nên hần luôn lợi dụng mối quan hệ Âu Lăng và Ái Vy liên kết trình bày mà đẩy trách nhiệm, chuyện này ít nhất người ngoài có thể coi nó là thật. Tuy nhiên áp dụng nó với Ái Lâm không tránh khỏi bị bại lộ, một lời bất thiện không biết sẽ phải gánh hậu quả nào. Suy nghĩ một lúc hần mới nghĩ chuyện luôn lách đi qua, lấy nước đổ lửa nhưng mọi suy nghĩ đó đều sụp đổ khi nhìn thấy nhân vật Lam Thiên này, đầu óc hần trở nên trống rỗng không biết làm sao mới đúng.

Ái Lâm đối với con người mặt mũi thâm tím bị hất mạnh xuống sàn không chút thương tiếc có phần không tiếp nhận hình thức nhũ mỳ, nhớ lại lúc đánh nhau với Hắc Chính hần đặc biệt mặt dày đánh người, hiện trạng bây giờ không hợp mây, thêm mây phần lửa nóng bên người, Ái Lâm lạnh giọng hỏi:

- Ngươi với em gái ta là quan hệ gì?

"Quan hệ gì" hần có phần suy nghĩ.

- Chỉ là quan hệ hợp tác thôi, thiếu gia ngài bớt giận.

- Ái Lâm: Xem ra vẫn còn chút ý thức tự giác, nói đi, ta có thể suy xét lại.

Nghe vậy hần có thể thấy tiếng từ hình, không dài dòng, rất nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề. Bây giờ giả ngu chính là trốn tránh, mà trốn tránh không chắc thành công như kế hoạch vậy có nên thử không?

- Ngươi đang suy nghĩ gì vậy? Nói cần suy xét đến vậy sao?

Lời nói này vừa cắt ngang suy nghĩ hần, hần có thể biết giọng nói này là của ai, tên Lam Thiên bên cạnh hình như tỏ ý nhìn khiến áp lực hần càng nặng bản năng cúi người xuống một chút nói:

- Đươ...ng nhiên, đây là vấn đề hệ trọng.

Nghe vậy, Ái Lâm cảm thấy như hần biết một số chuyện nào đó anh bắt đầu bất an hỏi:

- Có vấn đề gì không thể nói cho ta nghe?

- Cái...cái này... Hẳn tò ý lưỡng lự nhưng trên thực tế lại toán tính đủ kiểu, mà chuyện này lại bị tên Lam Thiên kia thấu triệt

- Nói nhanh lên muốn câu gì hả? Tiếng quát lớn vang lên, khiến hấn giật mình, hẳn có thể cảm được người này quả thực không có sự nhẫn nại, hốt hoảng lên tiếng:

- Tôi không thể! Cái...cái này là bí, bí mật. Ta đã hứa không được nói...

- Âu Lăng! Ái Lâm lúc này đứng dậy lên tiếng khuyên bảo: Ta biết ngươi trọng tình, nhưng ngươi phải nghĩ đến ta một chút, ta thấy mấy ngày gần đây em gái ta không được ổn, người làm anh như ta thấy rất lo lắng, mỗi ngày nhìn em gái ta một mẻ, lo lắng ta cũng không dám cầm đũa, ăn cũng không vô. Ta muốn dẫn Vy Vy đi ra ngoài vui đùa một hôm, lại bị em ấy một mực từ chối, sau đó nhận ra em ấy hay chôn tránh ta... Ta...ta không biết làm sao mới tốt..

Sau đó ra khỏi tiền gần tới hấn, hai tay đặt trên vai chân thành nói:

- Ái Lâm: Nên chuyện này mà nói, ngươi nên suy nghĩ thật kĩ

-

-

Thật sự hình ảnh anh trai tốt diễn biến như thế này như chọc mù đôi mắt hấn, nếu hấn Âu Lăng thực sự, chắc chắn sẽ không kìm được nói ra chút vấn đề, đây là thứ khó tránh.

Tuy nhiên hấn không phải tên đó, càng không thể nói dối cho qua. Mà theo lời kể có thể thấy, tác giả rất sợ ông anh này.

Trong lúc nhất thời im lặng tiếng chuông điện thoại vang lên, đến từ Ái Lâm, cái này hẳn có thể thấy anh không muốn nghe máy vào lúc này nhưng vừa nhìn lên điện thoại thì ngay lập tức nhắc máy lên nghe.

Bên đầu dây kia chính là Ái Vũ sau hành người tên Trung Từ này xong đã kêu người cho thuốc, mặc kệ người này kêu chuyện này phi pháp luật, tổ cáo ông vẫn mỉm cười lấy lệ một câu:

- Phi pháp?! Hừ, ngươi nghĩ ai sẽ tin chứ, từ đầu đường cho tới đây ngươi xâm nhập vào hệ thống máy chủ cắt toàn bộ camera, nói đến cáo trạng trước phải xem ngươi có thể thay đổi vấn đề tới đâu. Ngươi đến đây cũng phải lường trước hậu quả, ta không phải là người tốt mà ngươi cũng vậy. Mở miệng lên nói ngươi sẽ bị coi là kẻ giáng họa vô có nhưng chuyện này vẫn chưa xong đâu, ngươi biết thứ thuốc này do ai buôn bán không?

Người này nghe Ái Vũ nói có phần bất an, xem lại cốt truyện người đàn ông tên Ái Vũ này ở phút cuối là người có nguy cơ tiềm ẩn với nhân vật chính, ông ta sau khi biết chuyện Ái Lâm cũng không có ý định thả con trai mình ra, theo quan điểm của tác giả thả ra nhất định sẽ có chuyện lần hai, ông ta lập tức cải thiện tình công ty, chi nhánh sau nhiều cuộc bê bối lòi đồn, danh tiếng. Bởi Ái Lâm sau khi nhận chức gây "bão to" mức độ khiến nhiều người e sợ phải gánh trách nhiệm cũng như bồi thường. Gia tộc nhà họ Ái là một gia tộc lớn chưa bao giờ đi vào thời kỳ khó khăn mức này, thậm chí suýt nữa rơi vào vào phá sản. Nhưng ông ta đã cứu vớt toàn bộ, giữ vững tập đoàn một lần nữa đứng lên từ cõi chết, đây chính là điều kì tích. Có điều chuyện này cũng khiến cho tập đoàn ông đánh mất vị trí đầu bảng và để nó rơi vào tay nhà họ Hắc. Đây chính là điểm lộn ngược dòng, tỏa sáng nhất của nhân vật chính khi đối mặt với boss phản diện

Quay trở lại vấn đề, ông ta có bây giờ có rất nhiều người muốn chen chân vào cửa nhưng mà nói đến ai bán thì...

- Ái Vũ: Không nghĩ ra được sao?! Hay là để ta nói cho nhé.... Là cha ngươi đó!

- Cái gì?!

- Ái Vũ: Lúc đầu ta nghe cái tên họ của ngươi, ta thấy khá quen bây giờ nhớ lại ta cũng không thấy bất ngờ lắm. Cha của ngươi là một kẻ tệ hại, sau sự thất bại của chính bản thân, ông ta cầu cứu sự trợ giúp từ ta, kết quả ta không đồng ý. Ông ta không còn cách nào khác ngoài giờ trò, dùng chính thứ thuốc ngươi vừa trải nghiệm nhét trong kho. Hàng đã được chuyển ra ngoài bây giờ bảo dùng cũng khó, mà ông ta có người bên trong, chỉ cần ta đồng ý yêu cầu, thuốc có thể lấy ra. Tuy nhiên người đã bị ta bắt được trước nên chuyện uy hiếp này là không thể, ta nhớ lần đó ông ta quỳ gối cầu mong bỏ qua. Vấn đề đó ta còn chưa tính bây giờ lại đến lượt ngươi, hay là ta tính sổ luôn một thể nhỉ?!

Vừa nói xong, khuôn mặt người này biến sắc đủ loại cảm xúc, không biết còn có loại khả năng liên kết giữ các nhân vật này, giờ nghĩ lại nhân vật Trung Từ này chỉ có thể trung với Ái Lâm đều có lý do cả, đây quả thực là một sai lầm lớn. Không, tuyệt đối lựa chọn này là đúng, chỉ cần người tên Ái Vũ vẫn ngủ ở nơi đây, cho dù không chết vẫn sẽ khiến bên kia không hoàn thành nhiệm vụ. Trong nguyên tác nữ phụ độc ác theo một lời mời về Hắc Chính đã đi ra khỏi cửa tìm hiểu mà bị bắt thì chứng tỏ nơi đây là một pháo đài bất khả thi. Từ trong ra ngoài dù thân phận và công việc khác nhau nhưng tất cả đều là cảnh vệ.

Chỉ là không nghĩ ông ta ra tay tàn độc đến vậy, thân bị ném ra ngoài, mặt tối tăm rời đi.

Bên trên Ái Vũ hỏi lại tình hình con gái lần nữa sau đó mới yên tâm gọi cho Ái Lâm kể lại một chút sự tình xảy ra. Ái Lâm ngay lập tức tỏ ra cực kì phẫn nộ, lạnh giọng nói:

- Cha chỉ cần không nương tay, con sẽ có cách làm hấn sống không bằng chết!

- Ái Vũ...

Tất máy xong quay mặt với khung cảnh bên này, không khí bỗng chốc u ám hơn bao giờ hết. Hấn linh cảm bên kia đã gặp chuyện, mà chuyện này quả thực không tốt đến hấn. Ái Lâm vốn không được thoải mái, đợi đến lúc nổi điên thì sẽ bất chấp, nông nổi nên hấn phải hành động trước một bước, nên dẫn đầu hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Lời này nói ra, cả hấn cũng ngạc nhiên bởi Lam Thiên cũng hỏi

Ái Lâm nhìn cả hai cũng không có quan tâm mặt đầy hắc tuyến chửi một tiếng "khôn khiếp", sự điên rồ giống nhau muốn trở về nhưng lại chỉ lảm nhảm trong miệng:

- "Không được, ta phải quay về, phải quay về..., phải về... Lặp lại những câu nói, nhưng bằng cách nào đó chân cũng không di động một bước. Lam Thiên bên cạnh tỏ ra bất an cũng không dám tiến gần quá đối với Ái Lâm nói:

- Ái Lâm, ngài ổn không vậy?

Lời nói trầm thấp đúng với khí chất lại nói dịu dàng, khác hẳn với lúc gằn giọng thô đáng sợ khi nói với hấn, chỉ là người trong cơn hoang mang này lại không ý lắng nghe quát:

- Tránh ra!

Nghe vậy Lam Thiên đã có ý sợ lùi xuống, có điều hấn cũng sợ a, một người là boss hiện tại, người kia tiềm năng ẩn ở nhóm hắc đạo, bây giờ tranh chấp, hấn nhất định sẽ chết không nhắm mắt.

- Cộc cộc cộc

Tiếng gõ cửa vang lên, người dưới trướng bên ngoài gọi đến:

- Thiếu gia,... Mỹ tiêu thư đang đợi bên ngoài, nói ngài là đã tìm thấy người rồi!

"Người" là ai vậy? Hấn tỏ ý khó hiểu, tình tiết này đâu có trong kịch bản, không lẽ bản thân mình vẫn bị dẫn trước một bước?!

Trong một chốc hấn mới nhớ ra Ái Vũ là Ái Lâm là anh em, cùng nhà cùng cửa, nếu không thể giải quyết được cũng có thể nhờ đến bên thứ hai.

Nói mặt khác đối diện đây mình không phải cúi người tìm kiếm lỗi đi, bản thân kịch bản đã lệch rồi, bản thân cũng nên thuận theo nói:

- Ái Lâm thiếu gia, xem ra ngài có khách, tôi đây cũng sẽ không tiếc thời gian chờ đợi. Dù sao thì khách bên ngoài cũng quan trọng hơn tôi.

Nhìn người bỗng nhiên tự tin, lại có phần mất tự nhiên, định thần lại mới thấy điểm trước mắt có phần mờ mờ nói:

- Được!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Sách tử

Hấn là người cảm thấy mình dư thừa trong căn phòng này, nhất là Ái Lâm, anh ta cũng không đưa ra yêu cầu gì, chỉ may mắn liếc mắt một cái tự động đi ra khỏi cửa.

"Không mời vào, tự mình ra đón?!" Người này rốt cuộc lại lịch ra sao?

Nhưng nghĩ lại tác giả vốn sẽ không để mình tự tung tự tác, bản thân mà đòi đi theo có vẻ sẽ không hay lắm. Hấn không biết cô đã nói gì với Ái Lâm nên dừng lại ở đó suy tính tình hình sau đó hỏi hệ thống

- Rốt cuộc bên đó xảy ra chuyện gì vậy?

- Không rõ, hình như vẫn còn kẻ khác đứng sau, sức mạnh cũng rất lớn, bày trận địa lớp xung quanh phạm vi, ta không rõ nội tình, có điều qua chuyện vừa rồi đủ cho thấy sự thất bại vãn đề.

- Vậy là... tốt hay xấu?

- Không biết!... Có điều ảnh hưởng cũng không nhỏ đâu, kỳ thực, nếu dự đoán ta chính xác thì người khả năng nhúng tay vào đợt này cũng từng là một tác giả.

"Từng là một tác giả?!" Cái này có vẻ khá mới mẻ, hẳn nghĩ

- Quyền sách trước đó ta kêu người lấy về còn nhớ không?

- Thì sao?

- "Sách Từ" lúc đầu, được coi là thứ đồ quý dữ, thứ thao túng lý trí, là kế ước, là chiếm đoạt, chỉ cần nhìn vào nó, đã là phạm nhân khó cưỡng được sự khát cầu, lạc lối trong chính suy nghĩ của mình. Mạc Vy dường như sớm nhận ra sức mạnh khắc chế này, nên đã "khóa" nó trong chính tác phẩm của mình. Nhưng bởi vì thêm một thứ không phù hợp dẫn dắt cốt truyện, cô ta sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề nên trước đó cô ta sao chép một bản trong máy tính rồi kết thúc nó. "Sách Từ" biến mất trong thực tại, đan vào trong tác phẩm, kiểu này tôi phải nể cô ta.

"Sách Từ" được ghi lại trong cốt truyện không nhiều, cô ta chỉ ghi nó như là một thứ không thể tìm thấy, là thứ đồ của "hiệu trưởng", chỉ có hiệu trưởng mới đủ quyền hạn, những thứ khác thì liên kết với nhân vật chính tựa đề.

- Khoan đã, "Sách Từ" vốn không phải vật của phạm nhân, vậy tại sao cô ta lại có nó?!! Hẳn nhận ra vấn đề rồi

- Hệ Thống: Bởi vì nó đã bị lấy cắp, một trong những người được phái tới trông coi đã phản bội, hòng chiếm đoạt nó. Tuy nhiên chưa đi được xa thì lại bị một kẻ khác ám toán trốn sang nhân giới, tạm thời vẫn chưa biết danh tính.

Ngay cả kết quả điều tra cũng bị chặn kín cho thấy kẻ này lai lịch không nhỏ, sức mạnh vô cùng lớn. Sự việc ồn ào này tuyệt đối không thể đồn ra ngoài, nên cuối cùng họ cũng đành phải chấp nhận các dị bản khác nhau, với nhiều loại sức mạnh từ mọi tầng lớp, các dị bản này thường được mua bán trao đổi giống như một loại trang bị cho bản thân họ vậy.

"Sách Từ" bản thân chính là cướp đoạt, không cần nguồn cung cấp nó cũng có khả năng thao túng kẻ sở hữu cũng như con mồi, trong khi các dị bản chỉ có thể thực hiện một nửa. Tuy vậy vẫn không ai có thể đánh lại được chúng, con người dù mượn sức mạnh của chúa trời cũng khó mà đối đầu được, ngược lại nhiều người còn bán tin bán nghi vì nó.

Ác quỷ thực thể rất ghét con người, đối với họ loài người là sinh vật dối trá, chỉ có những kẻ ước mới có thể giằng buộc cùng tin tưởng. Họ thích những kẻ tôn sùng mình cũng như tò mò về thế giới này, trong lịch sử vua Solomon đã phản bội chúa khi triệu hồi bảy mươi hai con quỷ và điều khiển chúng. Ông ta dù quá khứ là một con người tốt đẹp đi chăng nữa bản thân ông cũng đã bị tha hóa bởi chính sự thành công, giàu có của mình. Dưới sự khôn ngoan mà chúa trời ban tặng, ông bắt đầu sợ hãi sức mạnh của chúng, vua Solomon đã yểm bùa lời kéo cùng phong ấn chúng vào trong những hòm bằng đồng và ném xuống một hồ nước lớn. Khi người Babylon tìm thấy những cái hòm đấy, họ tưởng rằng bên trong chứa kho báu nên đã mở ra xem và đã giải phóng cho bảy mươi hai con quỷ cùng với tay sai của chúng.

- ... Vậy ý người nói rất có thể người đứng sau là một ác quỷ?!

- Hệ Thống: Đúng vậy! Có điều vẫn là suy đoán...

- Xem ra vẫn cần suy xét lại, nhưng người có vẻ biết nhiều chuyện nhỉ?

- Hệ Thống:... Bởi vì nghe ngóng nhiều, ta đây là là giúp ký chủ một phần nhân lực a.

- Ta không biết có thể tin được người không, dù sao thời buổi bây giờ kẻ ác luôn đóng trong vai người tốt.

- Ký chủ làm ta đau lòng quá....

- Nhưng quả thực khá nghiêm trọng, chuyện vừa rồi có vẻ là một cuộc tấn công, Mạc Vy hiện tại có sao không?

- Hệ Thống: Ta không rõ tình trạng cô ta được, tuy nhiên vẫn có thể xác định cô ta vẫn sống.

-

Bên kia Ái Lâm đã xuống dưới nhận người, Mỹ Ảnh vừa thấy anh giận tím mặt kẻ lại vụ xảy ra, cô nói người này không biết từ đâu ra mọi được thông tin trong nhà uy hiếp cô thả mình. Tuy nhiên đối với người mới gặp ở tình thế này, cô lại có ý muốn lật bài, nhanh chóng trao đổi lại Ái Lâm, cô nói rằng:

- Tôi không biết anh với cô ta là loại quan hệ gì, một con hồ ly mà muốn giết người thì cũng phải xem mặt chủ là ai, giảng hòa vào nhà mà vẫn còn thích múa kiếm sau lưng, anh nói xem tôi nên giải quyết như nào?!

Cụ thể là lúc gần đến đây Mỹ Ảnh thấy cô ta phát hoảng khi mình đưa cô ta tới đây, đây dựa cùng thỏa hiệp nói:

- Đại tỷ à, tại sao lại đưa tôi sang chỗ này, không thể chỗ khác được sao?

- Mỹ Ảnh: Không thể!

- Tại sao?!

- Mỹ Ảnh: Vì lỗi của cô đủ lớn để vào chỗ này!

Vừa nói xong cô ta nhận ra điều gì đó bắt đầu nổi giận ngông cuồng nói:

- Cái gì mà là lỗi của tôi, cô dẫn tôi tới đây có mục đích gì?! Mỹ Ảnh cô, gia tộc hiện tại cô cũng không giữ nổi, xem ra hết cách tìm người chống lưng phải không?! Ái Lâm không phải là một lựa chọn tốt đâu, cô đừng tưởng mình có tư lợi gì từ hân, hân chỉ coi tất cả mọi người là con rối trong tay, một ngày đó hết khả năng sẽ tìm cách buông bỏ. Thả tôi ra, tôi có thể cung cấp cho cô nhiều hơn hân!

Cô nói rất mạnh mẽ, rất hay nhưng người trước mặt đen đến tận đáy nỗi. Gia tộc Mỹ Ảnh vốn một gia tộc khép kín, nhất là những chuyện bên trong rất khó đào bới ra, mà chuyện lớn thì càng phải dè chừng. Lớn lên trong gia tộc cô được tuyển như một người thừa kế nhưng đằng sau toàn là những mưu toan khó lường, từ những bậc tiền bối đến những hậu bối, nhưng ở thời điểm đó cha cô, lại là người đầy tiềm năng nhất khó ai động vào. Ông ấy khiến cho những kẻ phản động lui một bước cúi đầu. Tuy vậy, cũng không được bao lâu sóng gió nổi lên ngay khi cái chết của ông được sắp đặt như một vụ từ hình định mệnh dẫn đến sự tranh chấp không mong đợi xảy ra.

Nhìn vào thời điểm hiện tại thật ảo đần xen cô sắc lạnh quay lại hỏi:

- Ai bảo với cô là tôi giữ không nổi?!

- Không phải tình hình gia tộc cô có phần biến động ư? Cô dù là tiền nhiệm nhưng cũng không tài giỏi gì, kinh nghiệm cũng không nhiều, tính ra mà nói cũng chỉ là vật thay thế tạm thời. Cô chắc cũng khá bất mãn về chuyện này, muốn tôi giúp một tay cũng không khó, chỉ cần... thả ta ra, chúng ta từ từ thương lượng lại.

- Mỹ Ảnh: Thương lượng?! Ha ha ha...

Nụ cười này nghe thôi cũng thật đáng sợ như tự giễu bản thân vậy, cô ta cũng tự hòa theo mỉm cười một chút không rõ ý tứ cho đến lúc Mỹ Ảnh nói:

- Tôi còn chưa thăm hại như cô đâu, lấy bản thân suy nghĩ lại đi, xem bản thân đứng trong tình cảnh nào rồi nói!

- Ngươi!!.... thả ta ra, ngươi sẽ hối hận, sẽ hối hận...

Cô ta không ngờ diễn biến như vậy, bản thân vẫn bị lôi đi đến đây, cô không hiểu, đã chọc người này ở điểm nào??

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thân ảnh đen

Chuyện này đủ thấy Mỹ Ảnh thập phần tức giận, Ái Lâm ngay lập tức thu liễm vẻ mặt âm trầm của mình đối diện nói:

- Mỹ Ảnh cần gì phải để tâm mấy lời nói ngu ngốc trong miệng nữ nhân kia, chỉ cần việc mình làm đủ quyết tâm, cái gì sau này cũng sẽ phải đặt dưới chân mà nhìn lên, không phải sao?

- Mỹ Ảnh: Nói cũng đúng, tuy nhiên cũng không có nghĩa sẽ cho qua chuyện này, chúng ta hiện giờ là người cùng chiến tuyến, anh cũng phải tỏ ra chút thành ý chứ?

- Ái Lâm: Đương nhiên, tôi sẽ từ từ giáo huấn cô ta

Nghe xong cô phải cảm thấy vui sướng khi thấy người gặp họa nhưng hiện tại lại thấy sợ hãi kì dị, thân là người học võ, tinh thần luôn ở mức cao nhất trình độ tiếp thu. Cô có thể thấy người đứng phía sau nguy hiểm ánh mắt không rõ, hỏi:

- Người phía sau anh là ai?

- Người mới! Ái Lâm nói tiếp: Cô yên tâm cái gì cũng có trao đổi cả, Ái Lâm tôi đây dưới danh Ái gia trên sẽ không thất tín!

- Mỹ Ảnh: Tôi tất nhiên tin tưởng anh!

Sau đó kêu thuộc hạ mang người tới, nhìn cô ta chặt vật đủ biết cô ta dùng bao sức thoát thân không thành. Trong thời đại hiện nay cũng không có người

nào trong sạch nhất tâm, đắc tội tại người, không có khả năng vô tội người đi vì thế lại bơ đi như không thấy, trở ra.

Ái Lâm như thế xong xuôi tìm được, trong một chốc đôi mắt giết người giống nhau hơi thở kêu người mang một số người tới, vừa nhìn tâm cô ta vội hốt hoảng

- Ái Lâm: Cô có biết những người này không?

- Không biết!

- A, không biết?! Ái Lâm chợt cười lạnh nói tiếp: Vậy tại sao những kẻ này lại khai rằng biết cô?!

- Tôi không biết, Ái Lâm à chúng ta làm việc bao lâu rồi, lời tôi nói không đáng tin sao?

- Ái Lâm: Những người này nói rằng mình được thuê để phá hỏng xe, chỉ cần người người nhìn vào không thấy, kéo dài thời gian một cách tốt nhất là được! Cái này... xem ra có người không muốn tôi rời khỏi đây.

Mà đúng lúc này hẳn ở phía trên cuối cùng cũng ra khỏi phòng nhìn xuống, nhận ra nhân vật đứng đối diện nói chuyện với Ái Lâm là ai. Cô ta tên Danh Lộ, là kẻ dưới trướng của Ái Lâm ở giai đoạn đầu.

Trước kia từng có lời đồn rằng cô ta yêu thầm Ái Lâm nhưng bị từ chối, ngay sau đó lại bị chuyển đến nơi khác cách xa địa bàn, nhưng vấn đề không dừng lại ở đó, có ta nhiều lần trình đơn kiến nghị trở về không thành. Quá tức giận, cô ta tự mình đến trước mặt anh hỏi cho rõ ràng:

- Ái Lâm tôi biết anh không thích tôi nhưng cần gì phải biến tôi trở nên thảm hại như thế, anh không muốn nhìn tôi, ít ra cũng phải nể mặt tôi, năm lần bảy lượt anh đều từ chối gặp, anh đây là có ý gì?

- Ái Lâm: Danh Lộ, tôi đưa cô sang bên đó thứ nhất tôi muốn giữ khoảng cách giữa chúng ta, tôi không muốn cô hy vọng gì trong vấn đề này, thứ hai mong cô hiểu bên đó cũng ít nhân tài, tôi muốn cô sang đó có thể chiêu cố họ, thứ ba trong thời kì này có rất nhiều vụ xảy ra, có lẽ trong thời gian dài tôi cũng không thể tiếp được cô!

Ha... Lộ Danh cười như không cười nhạo báng một câu, trong mắt ánh lên tia lửa đỏ:

- Anh nói giỏi thật đó, giống như thể tôi là kẻ bám đuôi vậy,... đúng vậy,... đúng vậy, anh cái gì cũng tốt cả, chỉ tiếc là... tôi không nhìn thấu được anh.

Hắn đọc đến đây đã thấy mùi dối trá từ Ái Lâm, hẳn biết anh ta không nhân từ như vẻ bề ngoài toát ra. Tuy nhiên hiện tại cũng thật thú vị, nguyên bản mà nói Danh Lộ chính là người đứng sau trợ giúp Hắc Long trong việc bắt cóc cũng như giúp Hắc Chính trong việc bắt người, Ái Lâm quả thực sẽ không thể ngờ được kết cục của mình rơi trong chính kẻ nằm trong.

Tác giả xem ra có ý khác, hẳn không có cách nào khác kéo dài thời gian, vì thế hắn kêu hệ thống tạo một con bão lớn, theo đúng nghĩa đen. Tuy nhiên chuyện này không kéo dài lâu nhưng hắn hiện giờ chỉ có thể đợi, tình hình bên kia khá hơn thôi

Ái Vũ vì lo lắng cho sức khỏe con gái đã đến thăm phòng, thì nhìn thấy sắc mặt con gái trắng bệch, nhìn không ra sức sống vội hỏi:

- Chuyện này là sao, không phải người nói không có gì đáng ngại sao?

- Tình hình như vậy đã là tốt lắm rồi thưa ngài, tiểu thư đã phải cực khổ trong một thời gian dài, ngài nên cảm thấy may mắn... Vừa rồi tiểu thư tinh thần không ổn định chảy ra rất nhiều mồ hôi, tôi đã cho một liều an thần nhưng có lẽ không đủ. Điều này ngài hiểu gì không?! chuyện này tôi đã nói với phu nhân rằng tiểu thư có khả năng giấu bệnh, dù chúng ta không nói, bản thân tiểu thư vẫn sẽ hiểu. Chỉ là nghi hoặc vẫn là quá muộn màng nhận ra, tôi không biết tiểu thư chịu đựng nó trong bao lâu nhưng cái gì đến cũng phải đến, ngài nên chuẩn bị trước thì hơn.

- Ái Vũ.... Mang Ái Vũ đến bệnh viện đi!

- Cái gì?! Ngài đây ý là sao hà?? Lúc trước ngài nói phẫu thuật rất khó thành công, trăm phương ngàn kế cũng không muốn con gái mình mạo hiểm, ngài nói nó còn quá nhỏ để vượt qua. Lúc nó lớn lên được một chút ngài lại nói thêm một thời gian nữa, rồi thêm thêm một thời gian qua đi cái gì cũng không có, chỉ có tờ giấy khám cho thấy di chứng để lại sau khi thành công rất lớn, ngài lại không muốn con mình trở thành như vậy. Cuối cùng thì sao?! muộn màng cũng không có nổi đáp án chính xác hay bản thân ngài không muốn đối mặt, phu nhân mà biết chuyện này....

- Ái Vũ: Người không phải nói ta cũng biết, nhưng ta vẫn muốn giấu, càng lâu càng tốt, Mạc Hạ vẫn luôn cho rằng chuyện lần đó sinh non là lỗi của mình, dẫn vật bản thân cả một quãng thời gian. Người không biết thời điểm đó khó khăn nhường nào, một bên con một bên vợ, ta thực sự không cách nào chọn lựa. Ta luôn cho rằng ta luôn làm tốt tất cả mọi thứ nhưng hiện giờ nghĩ lại... ta cũng không phải thần thánh gì, cũng hoàn mỹ như cái vẻ bề ngoài thường treo, ta là một kẻ vô dụng, một ông bố tồi, không thể bảo vệ những người quan trọng bên mình!!

Lời nói như lời chước tội từ bản thân cùng theo đó là hàng lệ dài theo gò má chảy xuống nền đất lạnh, người với người ở đó im lặng một cách thật lâu, cuối cùng Ái Vũ cũng lấy lại bình tĩnh nói tiếp:

- Ta không muốn phải hối hận, càng không muốn mắc thêm sai lầm nào nữa, nếu không có thời gian ta vẫn muốn đợi, mau chuẩn bị xe đến bệnh viện và.... gọi cho cả phu nhân nữa.

Bên ngoài người mang danh Trung Từ này cũng không đi xa mấy, hắn vẫn quan sát nơi này theo dõi, chỉ cần tý hành động người từ căn nhà đó đi ra đều

phải đề phòng, hẳn không biết chuyện này có nghĩa lý gì khi mọi thứ đã sắp đặt hết rồi. Dù cho có bị bắt cóc cũng không có nghĩa thành công, vậy mà vẫn bắt hẳn làm loại tình huống này, hại hẳn ra không được từ tế.

- Nghe cho kỹ, ta chỉ có giúp, người đừng mong quá nhiều ở kết quả. Nếu muốn đập ai đó xuống đất, phải chặn hết mọi đường đi, cho dù chỉ còn lại chút hơi thở cũng không cho phép.

- Ngài cứ yên tâm đi, không có chuyện thất bại đâu!

- Tốt nhất đừng để ta thấy sự thất bại, từ người

Người mặc áo choàng đen, ác quỷ mỹ mạo với đôi mắt đỏ ngầu bước xa, sự cung kính của người này cũng hóa thành run sợ tự nhiên. Nghĩ lại cũng không khỏi rùng mình một hồi.

Bên kia người mặc áo choàng đen bà cụ hóa thành người, mỹ mạo hướng lên bầu trời chột chuyển tối như sắp có giông bão một nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cuộc trao đổi

Cô cuối cùng tỉnh dậy nhưng cũng chả tốt đẹp gì, cảm giác buồn nôn khó chịu ập đến, thậm chí ngồi dậy khó khăn. Tuy nhiên cô vẫn có thể nhận ra mình đang ở bệnh viện, mùi thuốc sát trùng này khiến cô thấy ghét.

Ở đây không có ai ngoài mình, mấy thứ công nghệ mát xa cho bệnh nhân trên giường ở đây khiến cô cảm thấy thoải mái, thư giãn, cách trị liệu ở đây tiên tiến đến mức chỉ cần một chiếc giường là đủ sao? Quả thực đúng vậy, bên cánh tay phải cô có nhiều nút bấm lựa chọn, chỉ cần ấn nút ra chỉ thị là đủ, nhìn lại căn phòng khoa trương một lần nữa cô chỉ có thể thở dài lấy một hơi.

"Phòng VIP a..."

Nhưng cũng không được bao lâu cô nghe thấy được giọng nói bên ngoài hết sức quen thuộc cách rất gần cô ngoài cửa

- Mang tên đó ra ngoài đi, đừng làm hỏng chuyện của ta

- Vâng!

"Là ai vậy?" cô tự hỏi

Giọng nói thân quen mang hơi hướng xa lạ này nghe rất rõ, cô không ý thức được thời điểm nghe ở đâu, tuy nhiên cô cảm nhận sự không ổn ngay lập tức theo bản năng ấn còi báo động bên thành.

Cùng lúc ấn, người phía bên ngoài đẩy cửa vào.

- Người!!...

Hốt hoảng không rõ lý do bất ngờ tấn công, anh ta ngay lập tức lấy khăn bao trùm mũi khiến cô trong một chốc ngất đi, người bên ngoài kéo vào, dây lát hóa thân làm bác sĩ.

Tiếng còi báo động vang lên truyền tới phòng cấp cứu và phòng giám hộ, Ái Vũ vừa biết chuyện vô cùng lo lắng, những người bác sĩ ở đây cũng rất khẩn trương, ngay lập tức vào phòng, nhưng mà người đâu??

Phòng giám hộ phía bên phải và phòng cấp cứu bên trái, Ái Vũ chạy tới phòng lúc sau, trên đường thấy một số y sĩ mang "bảo hộ" kéo xe đẩy người đi qua, cả người lẫn mặt đều bị che kín bởi tấm vải mỏng, người nằm trên xe bất động giống như đã chết. Trong lúc gấp rút ông chỉ nhìn lướt qua, đến lúc phát hiện đều đã không kịp.

Ông cố kêu gọi người đóng cổng, một lần nữa kêu người xem lại camera nhưng vẫn chậm chân một bước, camera đã bị tấn công, đều đã bị ngắt trước đó, người thì vẫn chưa tìm được, khả nghi nhất chính là có đồng bọn.

Ở đây vô số bệnh nhân cùng người không khác nhau mấy, nếu gây ra chuyện ồn ào thì sẽ không hay, phụ trách ở đây đã nói:

- Cổng ở đây không thể không mở, người vào lẫn người ra đi lại vô số, mong ngài thông cảm, nếu bắt buộc chúng tôi chỉ có thể đóng nó trong mười năm phút!

Vậy nên, trong mười năm phút này nhất định phải tìm ra Ái Vỹ, bằng một cuộc kiểm tra tổng thể bệnh nhân.

Ái Vỹ trong năm phút đầu đã lục soát toàn bộ các căn phòng khác nhau, nhưng lại không mấy kết quả, cho đến lúc có người thông báo có một cuộc tấn công nữa ở cửa B, bảo vệ bị bắn thuốc mê, cửa cũng được mở, quả nhiên đã thoát.

Cảm giác này thật khó nói thành lời, đứng ở trước cửa không động tĩnh một lúc, ông mới mở miệng lấy lời một câu:

- Gọi cho bên cảnh sát đi!

Hắc Long đã quay trở lại, anh vô cùng hài lòng về thành quả lần này, giữa trời mưa, anh thấy bóng dáng của một ai đó thu hút sự chú ý, người nhìn chăm vào nhà họ Ái là Trung Từ, không biết tại sao hay chung một mục đích không rõ liền theo dõi. Quả nhiên có vấn đề, Ái Vỹ bất thường được đưa ra ngoài, trông ra có vẻ khá nghiêm trọng tình hình.

Tên này ngay lập tức đi theo, không chú ý bản thân cũng là một con mồi trên tay kẻ khác

Mục đích của tên này anh không rõ, chỉ là khi nhìn thấy hắn vào phòng giám sát anh nổi lên một kế hoạch táo bạo.

Chuẩn bị người qua mắt thợ anh không nghĩ bị phát hiện cùng lúc, tên này phát hoảng sau chốc muốn kêu lên, anh ngay lập tức đâm một cú mạnh bạo thẳng vào nội tạng khiến tên này theo đó rên rỉ một tiếng rồi ngất đi

Mọi chuyện đều êm xuôi cho đến lúc anh nghe được từ bên kia điện thoại báo Lộ Danh bị bắt, nụ cười trên môi đậm bạc âm sắc hỏi:

- Hắc Long: Xảy ra chuyện gì?

Bên đầu kia kể lại tình hình ở thời điểm đó nhưng cũng không rõ ràng mấy, những người này không dám vào, chỉ phải người ở lại dè chừng. Có điều người đã bắt được rồi, đây là một tin tốt khiến anh có phần thả lỏng nói:

- Thôi đành vậy, để cô ta tự giải quyết, người làm tròn nghĩa vụ của mình là được rồi.

- Thời tiết bên đây không được tốt, thời gian sẽ không như dự kiến nhưng ngại yên tâm tôi, với vào khả năng của tôi nhất định có thể mang người về! Người này sáng khoái nói

Chuyện này thảm cho Lộ Danh, người tên Ái Lâm này không dễ qua mặt, thậm chí việc ăn cắp thông tin cũng bị lộ tẩy, thất bại thế này cô không phục, một mực chối bỏ. Nhìn thấy vậy Ái Lâm cũng chỉ cười trừ nói:

- Cô nghĩ lời mình nói tác dụng với tôi sao?

- Lộ Danh:....

- Tôi không muốn tốn thời gian với cô, thế này đi... Tôi làm cho cô một tờ giấy hiến tặng.

- Lộ Danh: Cái gì chứ?! người nghĩ mình là ai mà có thể tự ý quyết định như vậy?

- Người không đồng ý cũng phải đồng ý, yên tâm đi mọi bộ phận trên cơ thể này đều rất giá trị!

Nói xong Ái Lâm lấy một tờ giấy ra đưa cho cô, hắn bên trên không rõ nhìn xuống, chỉ thấy sắc mặt cô ta tái đi ngồi sụp xuống nói:

- Không thể... không thể nào.... đây không phải sự thật!...

- Ái Lâm: Theo điều tra cô vốn không cùng huyết thống, là con nuôi được mang vào. Nếu tôi không sớm đưa cô đi, cô đã trở thành con rối trong tay họ. Nhà họ Lộ muốn dùng cô thế mạng trong cuộc chiến quyền lực, mà cô vì phản bội tôi không tiếc tay cho giặc ngoài. Đây là kết quả mà cô muốn, chuyện của tôi với cô chỉ đến đây thôi.

Cô bị đuổi khỏi gia tộc họ Lộ, gánh trên vai một số nợ khủng lồ, cô đã đầu tư rất nhiều cho kế hoạch trả thù này tại sao.... tại sao lại như vậy?

Gia tộc họ Lộ lúc đầu là lợi dụng lúc sau vẫn vậy, chỉ tiếc lần này cô không thoát, họ nghĩ nghĩ rằng nếu có thể giao lưu với nhà họ Ái chính là một bước lên trời nên khi nhìn thấy Ái Lâm mang cô đi, gia chủ đã muốn có một cuộc hôn nhân chính trị. Tiếc là việc không thành lại còn mang tiếng xấu vào trong

- Ăn cắp?! Không thể nào? Con gái chúng tôi...

- Ái Lâm: Bên tay tôi là chứng cứ, nếu có phản nản lên tòa nói sau!

- Đại thiếu gia cậu đừng như vậy, dù gì thì cũng nể mặt lão già đây, muốn gánh thì cũng để nó gánh, tự làm tự chịu!

- Ái Lâm: Nghiêm khắc là tốt nhưng đây con gái ngài gặp họa không giúp chút lực nào sao?

- Cái gì mà con gái chứ? Nó chỉ là con nuôi thôi, đúng là tạo nghiệt!

Nghe đến đây Ái Lâm thấy nực cười, lật mặt nhanh như sách, ông già này cũng khôn khéo quá. Nói chuyện được lúc anh cũng cắt máy, ăn cắp thông tin lần này mà nói khó để cho bọn cảnh sát kia nhúng tay vào một cái, thôi thì lấy trên người cô ta vậy.

Thế nên hiện tại Lộ Danh không có đường lui, giờ nhìn lại người sắp đi khuất, cô bất giác nảy lên lòng sợ hãi đứng dậy:

- Chúng ta làm một cuộc trao đổi đi!
- Ái Lâm: Trao đổi?! Cô có gì trao đổi với tôi?
- Mạng của tôi với em gái yêu quý của anh!

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mưa

Đây là cuộc chạy đua với thời gian, Lộ Danh không nhất thiết nói nhiều lời không cần thiết, hắn cũng cho là vậy nhưng nếu Ái Lâm mà ra khỏi đây mà không có Hắc Chính đi cùng quả thực là một sai lầm.

Theo nguyên tác thì nhân vật chính đến trước, hắn tạo ra sóng gió như thế này hắn cũng không tốt gì cho Hắc Chính khả năng rời khỏi đây nhanh hơn Ái Lâm, vậy thì kéo cùng một lưới.

Nhưng là... vừa nhìn xuống, hắn đã thấy Ái Lâm chuẩn muốn đi ra ngoài giống nhau, ngoài dự đoán hắn lớn tiếng: "Dừng Lại!" Rồi tự mình chạy xuống dưới tầng hoang mang hỏi:

- Mấy người định đi đâu vậy??!

Lam Thiên âm trầm hỏi:

- Chuyện này cùng người liên quan sao?
- Sao không liên quan?! Hắn gần xé bỏ ngực trang nhân vật đối khẩu với Lam thiên một câu:
- Liên quan hay không, không phải chỉ một lời là hết, lời cô ta đáng tin cậy đến nỗi các người tự xông vào hang cọp cứu người sao?! Nếu như là cô ta chủ mưu đã không đến đây xem hoa ngắm cảnh, ăn mặc như vậy hắn đến đây cũng không rảnh rồi vui chơi!

Đúng vậy. Lộ Danh đã cựu học sinh ở trường, vốn đã tốt nghiệp nên không cần mặc trang phục nên sự hiện diện nơi này cũng chỉ có mục đích chứng minh

-

Có điều chưa một ai giám nói lớn như vậy, nhất là khi người đối diện là Lam Thiên. Cục diện trong phút chốc tối tăm, Ái Lâm luôn biết rõ chừng mực nên không dễ bị chi phối, cái anh cần là thời gian và đáp án nên anh không ngần ngại nghe người khác quát mắng nhưng con người này thì khác, nhìn sang Lam Thiên khí chất ác liệt ho một tiếng nói:

- Âu Lãng thiếu gia, chuyện này không phải tôi không biết, chỉ là thời gian không cho phép tôi chậm trễ tình hình, người cũng không nhất thiết đi theo. Dù sao cũng là chuyện nhà họ Ái, người ngoài không nên xen vào! Chuyện chúng ta cắt lại sau, hôm nào tôi sẽ mời cậu lại đàm chuyện.

Đây là phải sạch quan hệ, nghĩ lại thì cũng đúng hắn đang đóng vai thân phận yêu thích Ái Vỹ, nên mỗi một lời hắn nói chính là tỏ vẻ quan tâm tình huống. Đối với một người cuồng em gái như Ái Lâm chắc chắn không cho hắn đi cùng, hắn chỉ đành chờ dài một hơi hướng Ái Lâm câu nói:

- Đúng vậy, không quan hệ, có điều vẫn phải nhắc ngài một câu, cái gì cũng phải nghĩ lợi ích đầu tiên, không thể cũng nhẫn lại một chút. Định, ta trong ngoài không đồng nhất dạng, phân chia tự tại người duyên cớ lựa chọn.

Hắn nói về thập phần nhún nhường hình thức lại có vẻ không cam chịu vấn đề, Ái Lâm không rảnh xem hắn biên kịch diễn xuất nhưng để ý hắn lời nói, sau lại nghe thấy một cuộc gọi từ phòng điều hành cho thấy không được khả quan lắm.

Anh ra ngoài, giữa trời mưa một thân áo trùm đi vào cửa xe, có thể thấy vẻ mặt phức tạp trên gương mặt âm trầm.

Vì thời tiết không được thuận lợi, trăng đêm nay cũng bị che khuất bởi màn đêm, chỉ nghe thấy tiếng nước mưa đập xuống rào rào từng đợt. Trong phòng bỗng chỉ còn lại hắn, Ái Lâm đã mang người của hắn cùng Lộ Danh đi, để lại hắn ở đây, bây giờ ra ngoài cũng khó khăn chứ chưa nói đến chuyện đón xe.

Xe ở đây cung cấp thuộc thể loại tiết kiệm điện, là xe đi trên lộ đường mà người đi bộ và xe vẫn có thể hòa vào nhau. Nhất là thời điểm mưa như thế này xe điện ở đây đi lại ngày càng phổ biến, đắt khách.

Hắn nhìn mấy tên vệ sĩ đứng nghiêm trang ở đây mà đau lòng.

Hệ Thống phì cười nói hắn: Bản thân là tiểu nhân vật nghĩ rằng có thể biến thành đại nhân vật sao?

- Người thì biết cái gì, hai người kia chính là không hòa thuận, nếu ta không nói vài câu, khẳng định nhìn mặt nhau cũng không muốn nói gì đến việc hợp tác?!

- Ký chủ suy nghĩ thật chu đáo a

Hắn lạnh lùng bản năng hướng mấy tên vệ sĩ nói:

- Ta muốn đi ra ngoài!

- Thiếu chủ chúng tôi nói nếu ngài muốn ra ngoài thì cứ tự nhiên, có điều tình bên ngoài tình hình không được tốt....

- Vậy thì các người đi cùng ta luôn, hắn cắt lời tiếp: cùng lúc ta muốn sinh chuyện nhờ các người.

Mấy tên vệ sĩ nghe vậy bất giác nhìn nhau ngấm vụ đi theo, hắn nhờ có vậy cảm thấy khoan khoái người phục vụ bê sự. Đi khắp một vòng chủ yếu không chỉ mang đồ lưu niệm về nhà mà còn xem chuyển biến bên trong nhân vật tình hình sự.

- Cái này ta mua

- Cái này ta cũng mua

- Cái này nữa

- Thật đẹp a, rất hợp với em gái ta.

- Cái này thật hữu dụng.

- Đồ vật này trông mới lạ.

-

Trong một chốc, chất đông lên xe, đến không thể nào vừa ý, có ai mua nhiều đồ giữa thời tiết không mấy tốt đẹp như hắn đâu. Điều này khiến mấy tên vệ sĩ khó lòng đi đổi xe cùng lúc báo việc này cho Ái Lâm.

Nhưng Ái Lâm không có quan tâm mấy, "Kệ hắn" trong lời nói, cúp điện trong nháy mắt hướng Hắc Chính cười như không cười nói:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi!

- Hắc Chính: Đúng vậy, Người đương sự, ta tới tiếp, quan trọng vẫn là trên hết vấn đề.

- Ái Lâm: Biết thì tốt.

Nhân vật chính và nhân vật phản diện gặp nhau, lại cùng một hướng, bên này Lạc Phong lừa đồ trong ánh mắt nhu hòa một mảnh dưới cơn mưa bước đi

Ảm đảm còn lại Lộ Danh một cổ hương vị nhạt nhòa nhìn vào trong khoảng không vô định như muốn nhìn vào một thứ gì đó rõ hơn... rõ hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cô gái trong mộng

Đôi khi nhớ về quá khứ ta thấy sự vi diệu trong từng khoảng khắc ta lớn lên

Cô trước kia từng nhớ lại một nhân vật ít ỏi có nhiều thành phần trong tác phẩm của mình muốn ghé qua một chút, cơ hồ muốn thuật lại kịch bản. Cô lại không nghĩ tới tên xuyên giả kia đến trước tình hình, bỏ hoa bên cách rục rờ kia chính là mình chứng.

Theo nguyên tác Ái Vỹ sau khi biết được thứ tình cảm trói buộc này sinh ra phần nộ vì bị đùa giỡn, Hắc Chính thà chọn một kẻ xa lạ còn hơn dây dưa với mình, cô hi sinh nhiều như vậy để xem cái trò hề này ư?!

Không chấp nhận, thà biến thành một người điên chứ không để ai thắng trong vòng tròn. Nếu đây đã là định mệnh vậy thì hãy xem nó đến tận phút cuối cùng. Cô cười, nụ cười như giễu cợt mọi thứ, bị thương trên gương mặt để lại sự thống khổ cùng đau đớn.

Đóa hoa bùng nổ giữ sa mạc, bốn cánh mỏng manh lại mang theo sự kiên cường thanh lệ. Được biết là loài hoa vô cùng quý hiếm, loài hoa không héo, tựa bất tử này lại là một mối nguy hiểm. Ban ngày nó sẽ không phát ra mùi nhưng đến đêm nó sẽ tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, không tốt cho người bệnh, khiến cho bệnh tình càng kéo dài, nặng nề thêm. Gây cho người bệnh ảo giác về sự chia ly, đau khổ, tinh thần không ổn định, đáng sợ hơn có thể dẫn đến tử vong.

Đan Ly, đây là tên của loài hoa này, rất ít người biết về nó, ngay cả những người làm việc ở đây chưa chắc đã thấy qua. Cô đi vào phòng thấy người đang ngủ trên giường bệnh tựa như nằm dài bất tận này bỗng nhiên chợt dạ bất an mang vào cầm trên lọ rồi đi ra...

Tuy nhiên đây chỉ là nguyên tác, Mạc Vy cô hiện tại cũng chưa làm gì, cũng không có ý định làm, tên này điên rồi, đây đâu phải viết truyện, tự tay giết người, tên này có phải sát nhân không vậy?! Cô bắt đầu hoang mang. Có điều bây giờ vẫn là cứu người đầu tiên, vì thế cô lấy hoa tươi ra khỏi lọ cắm mang ra ngoài bệnh, trước khi đi cô không quên mở cửa sổ ra cho thoáng căn phòng.

Ra khỏi bệnh viện xa một chút cô mới nhét nó vào trong thùng rác, lúc quay về mới nhận ra mình có tiền sao không bắt xe về?!

Mệt mỏi về nhà lại bị ông anh làm cho hoảng đầu óc, lén lút đi, lén lút về còn để anh trai (đáng thương) chờ mong không được tìm người lục soát mọi nơi, cô tưởng mình sắp có một biển truy nã phạm nhân vô ngữ mở miệng trình bày.

Tuy nhiên qua chuyện này cô mới biết được hệ thống cũng thể theo dõi mình hành vi, khá kì lạ, cái này cô cần suy nghĩ lại.

Nhưng tình huống như thế này vẫn tiếp diễn cho đến thời điểm về sau. Lúc đó giờ ăn trưa, thời điểm nóng nhất trong trường. Cô ần ần muốn đi ăn nhanh lại không ngờ vẫn khác đến trước mình, quả thực cạnh tranh nhau kinh thật, đã thế vừa mới lấy đồ xong cũng đã không còn chỗ mà ngồi.

- Ái Vỹ bạn học, cậu có thể ngồi cùng bọn mình!

Câu nói này quen thuộc đến độ không muốn nghe, đây là sự sắp xếp có chủ ý sao?! Cô có giúp một lần mà cô ta nhớ mãi không quên, cái gì cũng lòi sự kiện kem ly kê đi kê lại, tránh rất nhiều lần mà vẫn vướng, cô không khỏi có chút hoài nghi nhìn Vi Tuyết.

Dù sao trốn nhiều lần như vậy cũng nên đổi mặt một lần cho rõ, ảnh hưởng vẫn là giá trị mặt trước nhiều ở đây nói chung, bản thân nói riêng nên cố tình nâng giọng lên quay đầu nhìn Vi Tuyết từ đầu đến cuối nói:

- Ái Vỹ Cô mặt dày thật đó, chỉ mới gặp một lần cô lại như thân quen qua, cô không thấy nực cười sao?

Vi Tuyết: Vì sao? Một câu hỏi trống rỗng nhưng cô lại hiểu nó một cách đáng sợ suy tư, "cô ta oán trách mình không chú ý cô ta sao?"

- Ái Vỹ: Ngồi đó làm bóng đèn cho hai người ân ái với nhau, cô nghĩ tôi chấp nhận được?

Lời nói lạnh lùng, ánh mắt sắc bén cô nghĩ mình diễn khá tốt chỉ là không nghĩ tới Vi Tuyết bối rối một chút quay về bàn, bên cạnh Hắc Chính người không liếc lấy cái lấy đồ ăn phần mình chạy tới chỗ cô:

- Vậy tách ra như vậy, cậu sẽ ngồi cùng tôi chứ?!

Không đến một giây ngo người, một bên khó nhận được một cái dụng ý, cô đã thấy mình mọc thêm một cái đuôi lớn nhú mảy nhưng mặt vẫn lạnh băng như cũ nói:

- Kể cả như vậy cũng không còn chỗ ngồi, cô xác định muốn ăn cùng tôi như thế nào?!

Quả thực xác định quanh đây không có chỗ để ngồi, ai cũng về mặt ta không thấy, ta không nghe từ chối tiếp thu người, khiến cho Vi Tuyết thoáng chốc nghẹn lại tiếng khó khăn thừa nhận thất bại mà trong lúc Vi Tuyết tìm kiếm, cô về mặt hào hứng nhìn Hắc Chính một cái ý cười, tâm thẳng lợi.

Đúng lúc đó Lạc Phong và hân cũng xuống nhà ăn, nhìn thấy màn này, Lạc Phong có điểm không hiểu gọi Vi Tuyết một tiếng hỏi chuyện:

- Cậu tìm chỗ ngồi sao?

- Ừm, nhưng họ không muốn đổi!

Vi Tuyết vốn định đổi hai ghế bàn ăn của mình cho người khác nhưng lại bị từ chối nhanh, họ làm sao có gan lớn ngồi cùng Hắc Chính như vậy hình tượng, mơ cũng không thể, địa vị, cấp bậc, lẫn danh tiếng, đây quả thực là một loại người khó chọc tương đương với Ái Vỹ mà nói, không dám mắc cũng không dám câu.

Hắn thì lại khác, trong chỗ này kẻ cả không có ghế ngồi người hắn vẫn có thể tao nhã mời một bàn người ra khỏi vị trí mình, cô hơi sùng sốt trước điều này nhưng ngay lập tức nhận ra những người rời đi này chính là những kẻ đánh bên đường cùng Lạc Phong với hắn. Không thể tin được sau mấy ngày nhóm người này tiêu tụy đến mức thảm như vậy, cô nhất thời hướng hắn nhìn theo, hắn nhu hòa mặt vẫy tay với cô.

Vì Tuyết không ngờ Âu Lăng tìm được chỗ nhanh đến vậy nhất thời không biết nói câu gì chỉ có thể tro mắt nhìn Ái Vỹ lướt qua cô ngồi xuống bên cạnh hắn, lòng cảm thấy u buồn quay về chỗ xụ mặt ngồi ăn.

Lạc Phong thì không biết theo ai, muốn ngồi cùng Vi Tuyết, lại cảm thấy mình mặt dày, dù là bạn nhưng anh vẫn không khỏi đau lòng, ngồi bên kia người, lại có vẻ không dễ tiếp, lại không nên dính dáng vào.

- Cái này....

Anh lấy một hơi thở dài tiếp thu

Còn bản thân nam chính bây giờ đã hắc tận đáy cục nhìn Vi Tuyết hỏi:

- Hắc Chính: Cô thật thích Ái Vỹ đến vậy sao?

- Đúng vậy!, cô thừa nhận còn nói thêm: Nếu tôi là nam nhân.

- Hắc Chính:...

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Màn diễn

Đôi khi trong cuộc sống, ta phải luôn chấp nhận vấn đề của bản thân mà không có sự thay đổi.

Người như Hắc Chính vốn không hề chậm trễ trong công việc, không phải vì anh cuồng công việc, càng không phải yêu nghề. Anh chỉ là... không muốn trở về nhà... Nhà được coi là tổ ấm của gia đình nhưng đối với anh nó như là một con ác mộng, kéo dài không dứt. Khác với những người được cha mẹ yêu thương, họ lại coi anh như gánh nặng tình cảm đôi bên. Từ ngoài vào có thể coi như trầm ổn, trên thực tế lạnh băng giống nhau quan hệ, giữa họ chỉ còn lại quyền lực và lợi ích. Kết hôn với nhau như để hợp tác làm ăn, ngay cả gia đình đôi bên cũng lạnh đi không kém.

Sống một môi trường đến người thân trở nên xa lạ trong mắt, ra tay tàn nhẫn, anh chỉ biết nhẫn nại chịu đựng. Mỗi khi trở về cái anh nhận chỉ là bóng hình người quen, u ám từng ngày.

Nhìn vào ánh mắt ngưỡng mộ từng người xung quanh, anh chỉ biết cười khổ.

Trong nguyên tác, Ái Vỹ không thể chiếm được tình cảm của Hắc Chính một phần vì lý do này. Một người gần như có tất cả như Ái Vỹ rất khó nhận biết vấn đề này, nhân gia nhà họ Hắc càng phần khởi bao nhiêu, anh lại càng bất mãn bấy nhiêu, cái cảm giác nuốt không trôi cái không khí hòa ái này khiến anh thêm bất an lạ thường. Vì thế, dưới vị thế một đứa trẻ, anh đã có suy nghĩ muốn tránh xa người nhà họ Ái này rồi.

Cô mà tranh với Vi Tuyết thì chả khác gì cái người ngu, tuy vậy Lạc Phong cũng không phải lựa chọn tốt lắm, cô tấn công chẳng thấm vào đâu, chỉ thấy rước thêm nhục đồ đầu

- Biết ngay cô ở đây! Xem ra cô đã coi đây như địa bàn mình rồi.

Người đi lên tao nhã lấy trên tay hộp đồ ăn lại gần đưa cô, cô mới phát hiện bản thân cũng khá đói không khách khí ăn, hỏi hắn câu:

- Người đến đây làm gì? Xem ta thảm đến mức nào sao?!

- Làm gì có, người là chân tử tuyệt sắc, họa phúc giai nhân, tôi ngắm mà không được, sao có thể như thế thảm đâu.

Nghe tên này nói móc mình mặt cô cũng không dễ nhìn mấy khía thêm vài câu:

- Còn người xấu quá ma cũng chẳng nhìn.

- ...

- Ta bây giờ không chỉ canh chó mà còn canh chủ, quả thực mệt hết chỗ nói, Ái Lâm nghi ngờ ta không ít, nếu không vì huyết mạch chảy trong người ta. E rằng bản thân lúc nào đó cũng bị đem đi xử trảm, người rảnh rồi hóng chuyện với ta chỉ bằng dùng nó làm chút việc vặt giúp ta đi!

- Đó là chuyện của cô, muốn tôi giúp thì cũng phải đôi bên cùng có lợi, hay là cô đóng cùng tôi một số thoại bản cá nhân!

- ... Nói mới nhớ nhà họ Hắc sắp có chuyện nổi hứng rồi, xem ra ý kiến này cũng không tồi, vở kịch này ta đóng!

Hắc gia vốn không thích con thường dân làm dâu nhà này, nên thể nào cũng đến gây khó dễ, Hắc Chính ở cục diện này mà nói mang tính uy hiếp cao. Mà kịch vui này cũng bao gồm cô, nữ phụ độc ác. Không có cô nhà họ Hắc sẽ trở thành trò hề trong mối quan hệ này, bị nhân vật chính áp mặt phía trên lên tướng.

Hắc Chính vốn là một thiên tài, nhưng không phải giống Ái Lâm anh là người được trọng dụng, là chỗ dựa vững chắc của gia tộc, nếu bỏ đi chả khác gì cho kẻ khác nhặt về một món lời lớn

Đối chấp với nhau nhiều năm, nói với nhau cũng chỉ có hai từ gia tộc đặt lên đầu, lạnh nhạt một câu cương vị.

Hắc Chính trong nguyên gốc đã có rất nhiều lần muốn rời nhà, nhưng mỗi lần đều do dự, bởi vì anh không có lý do để rời đi, bởi vì anh vẫn còn hy vọng, sự nhu nhược, yếu kém bản thân anh hiểu rõ. Có điều đây không phải vấn đề, anh bây giờ đã có ý chí, có quyết tâm bảo vệ một người, anh đã không còn là kẻ tham luyến những thứ đã mất mà tự mình đi tìm khởi đầu mới cho mình, một con người hoàn toàn mới.

Đoạn kịch bản này, cô có vai trò thúc đẩy Hắc gia uy hiếp cục bộ, cắt đứt mọi con đường tiến bước của anh khi đang hòa nhập vào xã hội, tạo dựng vị thế của bản thân.

Nhưng nghĩ lại thì..

- Mạc Vy: Ta cảm thấy mình vẫn thiệt, kế hoạch này xem ra quá lợi cho người rồi, ta từ chối, muốn chết ta cũng phải kéo người đi cùng!

- ... Đúng a, tôi cũng thấy cô không có ý thỏa thuận, cô không làm cũng được, tôi cũng không ép, nhưng kẻ thua cuộc vẫn sẽ là cô thôi!

- Là sao?!

- Cô cứ muốn kéo tôi đi cùng cũng phải có khả năng, đập vào mìn là không tốt đâu!

- ...

- Mở miệng ra là muốn sống chết cùng tôi, xem ra cô cũng yêu tôi lắm.

-!! Đồ điên.

Và cứ như thế bữa ăn trưa kết thúc trong sự lo lắng của cô.

Mấy ngày sau, quả thực bên Hắc gia gặp sóng lớn, từ người trên người dưới đều ở trong trạng thái bất an, một tách chén vỡ xuống mặt sàn, tiếng chửi rủa từ miệng phun ra, những người sau hòa theo như sóng. Buổi tụ họp này vốn phải có Hắc Chính nhưng người hiện tại cũng không, người đàn ông chửi khàn cổ rồi mới bực mình đứng dậy kêu người gọi lại nói:

- Nếu tên nghiệt chủng này mười phút mà không tới thì đừng hòng về nhà nữa!

- Cha, cái gì cũng phải từ giữ bình tĩnh, xảy ra sự việc cũng là tại chúng con không giáo dục tử tế...

- Mày còn mở miệng nói, nhà họ Hắc ta mấy tổ tông đời cũng không có ai dám lên mặt như nó, nếu ngày hôm nay nó không đến, các người cũng phải chịu trách nhiệm một phần.

Câu nói này mở ra ai nấy đều tối mặt, mỗi người ở đây sắp không giữ vững hình ảnh hòa hợp này bởi tâm ai nấy đều quá sâu, chỉ có thể một bên cười một bên ngóng.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Là nghiệt duyên

Mọi người ở đây đều trông mong vào sự xuất hiện của Hắc Chính, người vừa đến ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm. Hắc chính trở về hôm nay đơn giản là vì một buổi tụ họp gia đình hàng năm một mối, người trong gia đình đây coi nó là một tục lệ nhất nhất định để dò xét nhau cũng như để chỉ trích. Những người ở đây ngoài họ hàng xa còn có cha mẹ anh, nỗi niềm khó tả trên gương mặt họ cho anh thấy việc hôm nay không đơn giản. Chủ trì hôm nay là tâm điểm chú ý của nhiều người, gánh trên vai quyền lực và trách nhiệm của toàn bộ Hắc gia cửa trước chính là gia chủ: Hắc Trung ông nội anh.

Hắc Trung tuy tuổi cao nhưng lời nói của ông vẫn có uy trong cái gia đình này, chỉ cần Hắc gia người còn sống, không một ai dám làm càn trong cái gia

đình này. Tuy vậy mấy năm gần đây sức khỏe của người ngày càng kém, tính ra phải chọn người kế nhiệm nhưng ông không chọn một ai cả. Dưới địa vị của ông ai cũng muốn chiếm lấy làm của riêng, mỗi một người đều muốn ông chết sớm, chuyện này ông đều biết.

Sai lầm nhất của ông chính là dạy ra đứa con trai như Hắc Thiệu, một người đàn ông nhu nhược điển hình, nếu biết sớm ông đã lôi ra khỏi vũng bùn lầy, là ông quá chiều nó đến nỗi biến nó thành một đứa tham lam, ăn chơi đủ điều. Kết hôn với con gái nhà họ Chu, Chu Ngọc đã là tốt lắm rồi lại không nghĩ tạo ra mối ràng buộc lớn.

Chu Ngọc mẹ của Hắc Chính lúc đầu không có suy nghĩ lớn lao lắm, đơn thuần mà nói chỉ muốn lập một cái gia đình hoàn mỹ, sống một cuộc sống yên ổn lại không ngờ người kết hôn với mình lại là một cái sở khanh. Chuyện này đồn cái ra ngoài sẽ trở thành một cái trò cười nhưng nhẫn lại không được sẽ bộc phát, ôn nhu không được thành một cái quân giáo khiến Hắc Thiệu ăn chơi quen rồi lại cảm thấy gò bó khó chịu, nảy sinh mâu thuẫn.

Chu Ngọc thân một mình gánh chịu khổ lại bằng hoàng nhận ra tình nhân ngoài một lần mang tới có bầu vừa tròn sáu tháng mà bản thân vài tuần cũng có thai nhi, Hắc Thiệu mang tới để ép cô ly hôn, chiều này cô ăn không được, nhà ra không xong, tức giận đến nỗi phỉu gặp gia chủ Hắc gia cũng là ông đòi một cái công đạo.

Hắc Trung nghe đến vụ việc tức giận không kém mang Hắc Thiệu ra đánh một trận, lần đầu tiên bị đánh Hắc Thiệu sợ hãi không cứu vớt được tình hình gì, đến cả bản thân còn không cứu được huống chi là cái tiểu tình nhân.

Vụ này xảy ra khiến trong mắt mỗi người thù càng sâu, tình nhân kia thai không phá được chỉ đành sinh ra nhưng theo lời của Hắc Trung nói: Đứa trẻ kia có thể giữ nhưng không được coi là con cháu nhà họ Hắc, trên danh nghĩa sẽ không được lưu vào nhà, nếu bước chân vào nửa bước tuyệt đối không tha. Cho một khoản tiền cũng như nhà cách xa thành phố sinh sống lại không nghĩ đến họa ngầm về sau.

Hắc Thiệu mê hoặc người ta, giả dối mà nói: “Em yên tâm, anh nhất định nói với cha mẹ chuyện chúng ta, em gắng chịu một thời gian” sau đó lại nói: “Em là người phụ nữ của anh, Thiệu gia ta chỉ cưới mình em thôi”, hứa hết lần này lần khác, quả thực người con gái này quá si tình cho đến lúc mang thai vẫn hy vọng Hắc Thiệu sẽ rước mình về. Hắc Thiệu sau khi biết chuyện mang thai kinh hỷ không có chỉ thấy sợ hãi trên mặt, muốn cô ta phá thai nhưng cô ta không chịu, nói: “Anh đang nói cái gì vậy?!, cái gì mà chưa phải lúc, anh nhìn em đi, đây là con anh mà sao anh có thể nói những câu vô trách nhiệm như thế?”

Dấu điểm không được chuyện này lại nảy sang chuyện khác, là chuyện kết hôn với các bên thông gia với nhau, người nhà họ Chu có cô con gái rất xinh đẹp, quả thực không muốn phật lòng người ta đành chấp nhận cuộc hôn nhân sắp đặt này (Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó rời). Hắc Thiệu tính kế nói dối về việc đi du học, người phụ nữ kia mới tỏ ý chấp nhận cho qua một thời gian, là một chuyện bất đắc dĩ mà đau lòng. Tuy nhiên sau cuộc hôn nhân, mới biết người càng đẹp tính càng thâm, không chấp nhận bị bắt ép, rất không có phong thái đàn ông, cảm thấy mình bị sỉ nhục, một lần nữa nhớ đến tiểu tình nhân của mình.

Kết quả đã rõ, yêu sai người lại bị ăn quả đắng người phụ nữ đau thương quá không hiểu Hắc Thiệu, chỉ biết mặt chứ không biết người, gia thế cùng thân phận, nín kéo mãi mới thấy sự lật mặt bất ngờ của người đàn ông mình yêu, ông ta tỏ ra không quen biết, mở miệng là muốn chới bỏ quan hệ, rõ là họ quen nhau trước, tại sao người vào lại không phải cô, vì cái gì có sự bất công như vậy? Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn, tình cảm bỗng trở thành hận ý. Hắc Long sinh ra bất hạnh, vì gương mặt hao hao giống Hắc Thiệu nên bị người phụ nữ đem ra chút giận hàng ngày, tâm lý sớm vụn vụn.

Nên hiện tại ông không muốn trường hợp lần nữa xảy đến ngoài mặt, từ lúc Hắc Chính sinh ra ông đã đặt hy vọng tương lai vào người cháu trai này, ông không muốn hai từ ngoại lệ xảy ra, ít nhất là thời điểm bây giờ.

Thứ được gọi là duyên số không chỉ là định mệnh mà còn là nghiệt duyên

Hắc Chính trong gia tộc tôn trọng nhất chính là ông, tuy khá mơ hồ nhưng anh biết ông tốt hơn ai hết trong cái nhà này đối xử với anh, có phần nghiêm khắc nhưng không đem theo nửa phần giả dối nào hết. Anh cảm nhận được điều đó sâu trong ánh mắt, tỏ ra lạnh lùng từ ông.

Là một người có tầm ảnh hưởng, anh vẫn bước vào vẫn giữ lễ nghi cúi chào.

Bạn đang đọc truyện *Hình Ảnh Của Trái Tim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.